

شنه غونډۍ

د شعرونو مجموعه

محمد صابر خان بې ریا

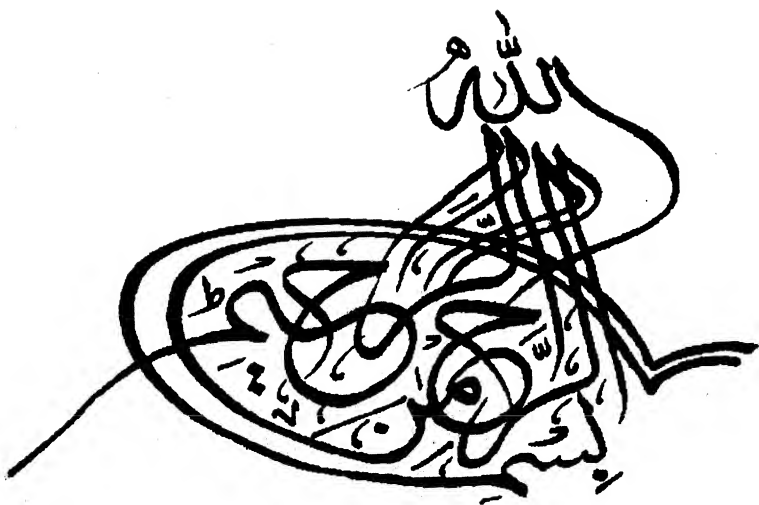
محمد صابر خان بی ریا

۱۱۲۷۷

کتاب پېژندنه:

نوم	شنه غونډۍ
شاعر	صابر خان بې ریا
د پښتۍ انځور	استاد محمد حسن پاوند
کمپوز	اېشياسافت، پېښور - پښتونخوا
کمپوزر	حفيظ الله
د چاپ ځای	پېښور دانش کتابپلورنځۍ، قصه خواني پېښور
تیراژ	۱۰۰۰ ټوکه
د چاپ کال	۱۹۹۸ اکتوبر ۱۳۷۷ میزان

د شاعر لنډه پېژندنه

ښاغلی صابر خان "بې ریا" پر ۱۳۴۶ ل کال د پکتیا ولایت د ځایو ولسوالۍ د هاشمخېلو د جگ کوتکي په یوه دینداره او مجاهده کورنۍ کې زیږېدلی دی. نوموړي ورور خپلې لومړنۍ زده کړې د ځایو د آریوب په لېسه کې کړې دي. له بده مرغه چې د شور د سپېرې کودتا په راتلو سره په ۱۳۵۹ ل کال پاکستان ته په هجرت اړ شو او پاتې زده کړې یې په هنگو او پېښور کې تر سره کړې.

محترم ورور له ورکتوب څخه د شعر او شاعرۍ سره مینه درلوده. د انقلاب په ترڅو شپو ورځو کې یې د آریوب په لوړو غرونو او شنو ځنگلونو کې د وخت سره سم شعرونه جوړول. نوموړی ورور ځینو بهرنیو هېوادونو ته هم سفرونه کړي دي او د افغانستان په گوټ گوټ کې له بدې ورځې گرځېدلی دی.

همغه وو چې ده د خپلو دکیو شعرونو څخه دا یوه د قدر وړ نسخه تیاره او د پښتو ادبي میدان ته یې را وغورځوله. زما په نظر د ده هر یو شعر او غزل د قدر وړ دی.

زه محترم ورو ته له لوی خدای څخه غواړم چې همدارنگه نور هم زموږ مورنۍ ژبې پښتو ته د شعرونو، نثرونو او لنډو کیسو په وسیله ښایست وړ په برخه کړي.

په درناوی

فضل کریم وردگ

د شعرونو په يوه شنه غونډۍ کې

کبان په اوبو کې ژوند کوي او شعر د شاعر په زړه کې له اوبو نه را ایستل شوي کبان مري، خو که شعر د شاعر له زړه نه راووځي، سندريز ژوند مومي. زموږ گران او ځوان شاعر صابر خان بې ریا د رانه زړه څښتن دی، چې ډېر شعرونه یې په زړه کې را زرغون شوي او دا دی لگیا دی سندريز ژوند ورکوي. شنه غونډۍ د ښاغلي صابر خان بې ریا لومړنۍ خپره شوې مجموعه ده، چې د شعر د مینه والو سترگې او زړونه پرې خوږېږي. په "شنه غونډۍ" کې ښې پریمانه غزلې راغلې دي، چې هره یوه یې ځانته ښکلې خوند او رنگ لري.

د صابر خان بې ریا غزلې لکه غبرگونې خويندې سره ورته ښکاري، او په روایتی انداز کې یې ښه شاعري کړې ده. دا شاعري موږ پر دې ډاډه کوي چې په راتلونکي کې به شاعر ان شاء الله پر نویو ښکلا ییزو پنځونو لاسبری شي. دا ځکه چې زموږ د شاعر شاعري د روانې غمیزې زېږنده ده. د شنې غونډۍ شاعر تر غرونو درانه غمونه زغملي او لا یې زغمي. شاعر د ژبې له خدمت سره سره د وطن مینه او خدمت پر ځان فرض گڼلی. خو کاله کېږي چې د

خپلو هېوادوالو د سمسور او ارام ژوند لپاره له هېواد څخه د ماین پاکولو په لاره کې سر په تلي کې گرځوي. ډېر د څنگ ملګري یې د سرو غاټولو غوندې په یوه پنبه ولاړ لیدلي دي. شاعر ډېر ځله خپل هغه ملګري لیدلي چې لومړی طهارت وکړي، پاکې جامې واغوندي او په رنگینه لجرومه سترګې تورې کړي، ورپسې د شهادت دوه رکعاته لمونځ ادا کړي، توکل پر خدای وکړي او په بسم الله سره موټر ته ورځېږي.

موټر پر هغه سیمه وگرځوي چې دوی له ماینونو پاکه کړې ده. کله چې نوموړی ځوان کامیاب له موټر نه را کوز شي نو دوی ټول د خوشحالی او ښکې وروي. په شنه غونډۍ کې د دې حوادثو غوندې څرک ښکاري، خو موږ پر دې بسنه نه کوو او خپل گران شاعر ته دعا کوو چې په راتلونکي کې به شاعر زموږ د ذوق پر سرکشو بازانو د ښکار لپاره د شعر دنگ دنگ غرونه انځوروي.

په ډېره مینه

کاروان

۱۹۹۸/۱۰/۴

پېښور - پښتونخوا

نه هېرېدونکې ښېنگې

زه د "اېم. ډي. سي" د ماین پاکولو د موسسې له ټولو کارکوونکو خصوصاً له ښاغلي الحاج محمد شهاب حکیمي څخه ډېره زیاته مننه کوم چې له ما سره یې د کتاب ټوله مالي مرسته کړې ده او زه یې دې ته هڅولی يم چې کتاب چاپ کړم. او همدارنگه له فضل کریم وردگ، څخه هم ډېر شکر گزار يم چې د کتاب په راټولو او ترتیب کې یې له ما سره مرسته کړې ده. له محترمو ملگرو استاد نجیب الله نصیر او پیر محمد کاروان څخه د زړه له کومي مننه کوم چې له ما سره یې د کتاب په چاپولو کې نه سترېدونکې منډې ترې کړي او لازمي لارښوونې یې هم راته کړي دي.

زه په سر او مال حاضر یمه جانانه
ناخوان نه یمه ستا ټول ښه زما یاد دي

په درنښت
محمد صابر خان بې ریا

الهي د نېك عمل توفيق او توان را
 الهي د ستا په عشق قوي ايمان را
 چې جهان يې جهالت له تيارو خلاص كړ
 الهي نور په سينه كې د قرآن را
 تل ايمان لرم په دې چې مرگ خوق دی
 الهي سخت ځنكدن راته اسان را
 د رڼا يمه غوښتونكی پس له مرگه
 الهي د تياره قبر نه امان را
 د هيبت ډك سوال ځواب نيكړ منكر ته
 الهي په هر څه پوه شيرين زبان را
 ډېره وېره مې د ځمكې له جزا ده
 الهي ستا د رحمت ځلاند فرمان را
 د عمل پارچه په بڼي لاس را عطا كړه
 الهي عقل كامل د امتحان را
 امان غواړمه له اور د جهنم نه
 الهي ستا د جنت حورې غلمان را
 همېشه زه "بې ریا" لاس په دعا يم
 الهي محل تر څنگك د خوږ جانان را

پانې پانې شول تازه گلان زما
 په ژړا راغی تر څنگ جانان زما
 نرمو شونډو مې له غمه پولې وکړې
 وینو خم شو گران افغانستان زما
 کور او کلی مې خرابې کنډوالې شوې
 یو یو ځي په لوی سفر یاران زما
 که هرڅومرد مې زړگی ټینګ کړ ونه شوه
 جنایت کړل اوښکو ډک چشمان زما
 د حالاتو گرد غبار کې گرفتار یم
 نه پوهېږمه لږ زېږي ځان زما
 ته مې تن یې گران وطنه ته مې مور یې
 ته یې روح ته یې غیرت ایمان زما
 یم د ستا په ښکلي غېږ کې زیږېدلی
 نه هېرېږي هغه خوږ گوزران زما
 خر پښتون یم ستا سمسور وجود لپاره
 جار قربان شه له تا سر سامان زما
 (بې ریا) به ستا خر شهیدان خندان کړم
 چې تر څو پورې وي وس او توان زما

۱۳۶۸/۳/۱۲

بافري باغ، د شېراز ښار

گرفتار کړم تورو زلفو دام د چا
 محبت غواړي دا فکر خام د چا
 قابليت د مهر نه لرم مجرم یم
 څه به واخلم صداقت سلام د چا
 رانه غواړي درست ځواب مگر عاجز یم
 لیکل شوی په سپین مخ پیغام د چا
 رنگارنگ ساز او اواز قصر روښان دی
 نه پوهېږم چې دا لوړ مقام د چا
 د نکریزو رنگ به نم سترگو ته ورکړي
 که بد نام زما په شان شو نام د چا
 د یوه په فیصلې باندې لگیا یم
 شو را پورې بل تهمت الزام د چا
 شیخه راشه چې مودواره تبغ نه تېر کړم
 ته خونخوار دا بې عمل امام د چا
 پس له مرگه همېشه ما ته حلال دی
 چې په گیر راشي شرابو جام د چا
 د اریوب په تورو غرونو کې پیدا دی
 ځکه نه دی "بې ریا" غلام د چا

۱۳۶۸/۴/۲۸

باڅي باغ د شېواز ښار

چا ويل راته چې دا جانان د ستا
 ياره نه لرم د هجر توان د ستا
 نورمې هېڅ هستي نه شته غېر له مينې
 بس درواخله دغه گنج او کان د ستا
 په خزان به ستا د عشق بهار کې گرځم
 زېرگلان پاشي هر وخت لېان د ستا
 د شپې خواب ورځي ارام مې ستاپه نام کړ
 قبلوم د سر او مال تاوان د ستا
 خیر که ډېره غريبې او عاجزي ده
 بيا هم زه پوره کوم ارمان د ستا
 په وفا که بدرگه راته وصال کړې
 ما قبول دی په وصال هجران د ستا
 قافله که د غمونو راته بار کړې
 رسوم به تر هدف کاروان د ستا
 چې سخا د محبت راته بېنېله
 ولې نه شوم په دعوت مهمان د ستا
 سوال خواب زه "بې ريا" د مينې غواړم
 نور ورځه ښکليه تل مل سېحان د ستا

ولولې له زړه راځې په خولې زما
 بيا بسته شوې د قسمت تلې زما
 شوه خرابه ميخانه زما د مينې
 هم شوې ماتې د نشې پيالې زما
 د هوسۍ ښکارمې په کعب باندې بدل شو
 تل غرقېږي په ساحل جالې زما
 اوسيلونه مې نسيم د سهار جوړ دي
 جوړوي اوښکې په مخ ويالې زما
 ښه مې گوري چې يې غم کې لېونی يم
 مگر نه کوي تاثير گيلې زما
 محبته ستا د داد فرياد دنيا کې
 بيا هم زياد شو ويرالې دلې زما
 د وصال چتر پيدا په ډېر زحمت کړم
 راته مات يې کړې بېلتون ژالې زما
 مسخره د غمازانو زما عشق دی
 جوړوي هر وخت په غم مېلې زما
 حب او جوړ زه "بې ريا" پکې ټول عمر
 نه وچېږي د افسوس خولې زما

۱۳۶۷/۱۲/۲۰

د باقري باغ، شيراز ښار

کړې وروژې تور چشمان نام خدا
 په یوه نظر دې کړم خوار او گدا
 له په خوامې زړه دستا مینې نه ډک دی
 دا نن مه بوله د مینې ابتدا
 لکه ستوری ستاسو غره باندې ځلېږم
 کله وړک شم په ځنگل کله پیدا
 تل دبت په شانته هر ځای کې نسکور یم
 نه د نن ورځې په خیال یم نه فردا
 رقابت له محبت سره همراه وي
 خدای دې نه کړي څوک له یارڅخه جدا
 نه فرصت لري نه ځای په یوه ځای کې
 یو عاشق وي یوه مینه سل سودا
 کار له صبر حوصلې واخلئ یارانو
 خو برویان کوي هر وخت ناز او ادا
 یوه ورځ به داسې راشي چې به نه وم
 د ستا خوښه که بیا ویر کړې که خدا
 "بې ریا" خیالي د خیاله کړه راغله
 خدای دې نه کړي په بل چا باندې شیدا

۱۳۷۳/۵/۲

غزني، د حکیم سنایي زیارت

ستا مینې محبت مې ټول خوبونه کړل تالا
 بدمرغه جدایی رنگین وختونه کړل تالا
 په ډېرو زحمتو مې یو وړوکی گلزار جوړ کړ
 ناترسه توپانونو مې گلونه کړل تالا
 ارمان مې په زړه پاتې شویو شرمې ترې ونه کړ
 اغیارو مې د مینې ډک جامونه کړل تالا
 مشغول د تورو زلفو په یوتار تراوسه نه شوم
 رقیب وایي چې تا یې جوړ بارونه کړل تالا
 زهیره قافله مې د جانان لورې ته بار کړه
 حالاتو مې د مهر کاروانونه کړل تالا
 ریساره ما ویل چې مرور یار به پخلا کړې
 یو ته وې چې زما د ټول رازونه کړل تالا
 رنگینې گل غوټې په نرمو شونډو مسکېدلې
 کوم شوم خزان د ښکلو دیدنونه کړل تالا
 سلگۍ یو زمانه دي ډېر د یار له غمه ژاړي
 د سرو اوښکو رودونو گریوانونه کړل تالا
 په ژوند کې "بې ریا" خوشحالي نه شته کرار کینه
 دې حرص دواړه خلکو ارمانونه کړل تالا

۱۳۶۹/۱۲

هنگو پښتونخوا

د لختې باندې کمپ

نه پوهېږم چې ته ږوند يې که بينا
 که بينا وې ولې گډ شوې په گنا
 معلومات درته په مينه کې و نه شو
 لاس د کېښود په نادان غوندې اشنا
 اشنايي د جانان څه وه جهالت و
 چې يکدم يې کړلې تريو لکه نانا
 وړاندې تلې تر څټ د هېڅ توجه نه وه
 پوهېدې نه د درانده بار په مانا
 داربستياده چې ځواني يولېونتوب دی
 لېونی څه پېژني اعلا ادنا
 په ميزان چې د چاېدو طرف دروند شي
 دروندېدی د ښو طرف شي په ثنا
 اې د خاورو څخه جوړ سپېره بدنه
 در معلوم به شي چې لاړ شي يک تنه
 اختيارمن په دې دنيا کې انس او جن دی
 که څوک ښه کوي که بد شي به فنا
 "بني ريا" اخري ځای به د انگار شي
 که ناراض کړې پلار او مور بابا انا

۱۳۶۸/۲/۱۰

شېراز ښار- د باقري بڼ

دا حالات راته د زړه په سر چيچل کا
 نصیبونه بر چپه زموږ لیکل کا
 دلته کاني بوتلي واره په ژړا دي
 یو انسان دی چې انسان په مرګ خنډل کا
 عدل نه شته انصاف نه شته، قضا نه شته
 هغه شاه هغه قاضي دی چې وژل کا
 د انسان په ککړۍ میخ وهل شوی
 دلته ډېر په کانتینر کې سوزول کا
 دلته ټول کوڅې او کلي کنډوالې هي
 دلته خلک په یو بل باندې یرغل کا
 اې زما گرانه وطنه درنه څار شم
 څوک به تا د زرغونو سترگو کجل کا
 تاریخي اثار له هرې خوا لوټ شوي
 د خپل پلار نیکه دښمن باندې پلورل کا
 خدایه ستا د رحمتونو باران وکړې
 چې دا وړان وطن اباد شي را شنه گل کا
 له ژړا نه به یې سترګې یو ځل سرې شي
 "بې ریا" که څوک نظر په وړان کابل کا

۱۳۷۴/۵/۱۴

کندهار - د مبارکې خرقې زیارت

که مې خدای درسره یوځای کړي یوځل بیا
 په زلفانو به دې وتومبمه گل بیا
 د سرو گلو پسرلی به بیا راستون شي
 چې دې وگورم په سرو شونډو خندل بیا
 هغه شپه د نعمتو به کله راشي
 چې مې سرتوله شپه پروت وي په ځنگل بیا
 یو امبار گیلې به هلته درته وکړم
 که دایر شو زما ستا ښکلی محفل بیا
 لکه زه چې ستا غمونو کې خورېږم
 خدای خبر چې دومره ته کړې خورېدل بیا
 ډېر ارمان به مې د هر نصیحت وکړې
 چې هر وخت درته شي یاد زما ویل بیا
 چې په شپه کې د هجران مې په ښه نه شوې
 زه به څه کړمه سل واړه ستا راتلل بیا
 له خوښیو به نارې کړم ستا په وړاندې
 که مې وړک کړې تورو زلفو په ځنگل بیا
 "بې ریا" پسې به هلته کوکې وکړې
 چې جدا شي درنه شي د خاورو مل بیا

۱۳۷۵/۱/۱۲

د هرات ښار - رباغ ازادی کلی

زه په کور ستا په ارمانجن یم ته په گور تنها تنها
 د فراق دریاب کې پروت یم مخ مې تور تنها تنها
 ستا د مهر په دنیا کې مسخره د هجران راغله
 ما ته دا کاخ څه په درد خوري چې یم نور تنها تنها
 که سلگۍ وهم شرمېږم که خندا کوم گناه ده
 هرې خوا راته جوړېږي سخت پېغور تنها تنها
 ستا ترڅنګ پیاده خوشحال وم که مې پېښې پولۍ پولۍ وای
 څه فایده که په اسونو گرځم سپور تنها تنها
 د وصال خورشیده ډوب شوې د شفق په سرو لمبو کې
 پروت سبا رڼا په طمع یم په اور تنها تنها
 چې له خاورې نه پیدا دي د ادم ټول اولادونه
 هر به وگوري د تورو خاورو زور تنها تنها
 په یوه لاره راغلی زموږ خویندې وروڼه واره
 د یو بل په ارمان بیا ځي خور او ورور تنها تنها
 مشترک غم د عقبې دی خاتمه یې بېک عمل دی
 غم شریک دی مگر کړې به هر څوک شور تنها تنها
 کاش اول زه (بې ریا) وای چې مې دوی لیدلی نه وای
 که راتلای را پسې وروسته پلار او مور تنها تنها

۱۳۶۸-۷/۲۵

د شېراز ښار- باقري باغ

هغه نوردی چې دنور و سوال زاري کا
 ما ته خپل فکر د عمر تيارې کا
 د کاروان سفر کرار منزل ته رسي
 لار د هغو چې حرا مساپري کا
 لاس نیوی د هغو مه کوه چې شوم وي
 شومان کله د خندانو درباري کا
 برابر د یو شپې په قیمت نه دي
 که ټول ژوند د لال جوهر سوداگري کا
 په یوه خبره تللی شي جنت ته
 که وهي تل چرس وبنگ او جواړي کا
 که اويا ځله په پښو لار شي کعبې ته
 څه فايده چې د شیطان سره یاري کا
 عبادت کې چې ریا غرور پیدا شي
 هسې خوشې دگونگت په شان خواړي کا
 بې له خدایه داسې څوک نه شي کولی
 شولې وسوې په اوبو للمه باري کا
 "بې ریا" په بله لاره غلط نه شې
 مشرکان بت پرست اورکې سوال زاري کا

هنگو - پښتونخوا

لختې بانډې کمپ

بې ارام او بې قرار نه لرم خواب
 ساقی راکړه چې یې نوش کړم لکه آب
 نفس مې غواړي مگر روح وایي حرام دی
 نوش یې نه کړې خپل مقام لري شراب
 یایه رنځ شي ټول ژوندون یابه گنج یافت کړم
 یا به کړم خپله ځوانی خیر او ثواب
 روشنایی خو یې د خپل سر صدقه کړه
 چې راپورته شو خورشید په مهتاب
 تور بلبل به له حیا ورته سر تیت کړ
 چې موسکی به شو سرو شندو کې گلاب
 غرغره مې د ساحل موجونو یوره
 چې شوم غرق د محبت په لوی دریاب
 چې د یار سره صحبت ته برابر شوم
 مزاحم مې شوي تر مخ نری نقاب
 افسانه مې د عشق خولې باندې غزل شوه
 خاطرو د یار احتیاج کړم د رباب
 چې پر هېز له فحشا ځنې و نه کړې
 "بې ریا" نه خوري په درد داسې آداب

۱۳۶۷/۱۲/۷

د شېراز ښار - باقري بڼ

زما خپل تن دی زما روح دی زما ځان دی آریوب
 زما مسکن، زما ټاټوبی په ما گران دی آریوب
 ما یې د جگ کوټکې په ځاله کې خاپوړې کړې
 زما د اصل پیدایښت ښکلی نښان دی آریوب
 یوه پیاله یخې اوبه یې مست شراب شرموي
 زما ساقی زما دلبر زما جانان دی آریوب
 د زیرو گلو خوشبویي یې تر اټک تېره شوه
 دا حقیقت دی چې یو ښکلی گلستان دی آریوب
 خوږه هوا شنه ځنگلونه منظرې منظرې
 په دېرشو برخو آریانا کې یو سلطان دی آریوب
 د سپین غر شنې لمنې نوم د منډهېر ورکوي
 معلوم پکتیا کې لکه ستوری د آسمان دی آریوب
 هره لوېشت خاوره د آریوب دښمن په وینوسره ده
 د یرغلگرو ظالمانو قبرستان دی آریوب
 اووه قومونه کوي ژوند په دې سپېڅلې خاوره
 په ښو ځوانانو د ځایو تل ودان دی آریوب
 زه "بې ریا" اغیار و بل ځای ته شړلی يم
 قسم دی زړه کې مې بې حده ډېر ارمان دی آریوب

۱۳۶۸/۳/۲۸

د شېواز ښار - باقري بڼ

آخر وخت دی مددگار مې شه یا رب
 پنا غواړم ستا له قهر او غضب
 ورور د ورو او زوی د پلار په لاره نه ځي
 هر څوک تنبتي له خپل نسل او نسب
 دې پېړۍ کې رنگارنگ مخلوق پیداشو
 څوک تېرېږي له قرآن څوک له مذهب
 د پردې غیبت نه نور خبرې نه شته
 یو آواز څوک په چا نه کړي بې مطلب
 ټول د حرص په مرضونو گرفتار دي
 هر سړی دی لاندې من دعوه جلب
 ماشومان بې سرنوشت بې تربیې شول
 نه خبر له مدرسې نه له مکتب
 چې په بار کې د څښتن لټ او لټي کړي
 خبره هېڅ وخت نه شي خلاص له اخ وډب
 په اخیلو باندې ضعف له غمه راشي
 چې کم اصل ورته گوري بې سبب
 "بې ریا" د خدای قدرت ته فکر وکړه
 انسان وژني په اوبو په ځمکه کې

۱۳۷۲/۱۰/۲۵

خوست، د بک ولسوالي

د کوټکۍ کلی، د حاجي نادر کور

زړه مې هسې دی دردمن کباب کباب
 دیار غم دی چې خراب مې شول اعصاب
 زه یې هسې وچو شونډو باندې یاد یم
 د وصال گوهر په منځ کې د دریاب
 که نامه د جانان واخلم رسوا کېږم
 پټ یې یم زړه کې په نوم مست او خراب
 محبت مې د غماز په خوله رباب شو
 هر یو تار یې شو د دار څوړند تناب
 لکه گله د قربانی په عشق مې وژني
 یم ترلۍ په غوځله د قاصب
 رقیبانو وینې بیا په جوش کې راغلي
 فیصله د مرگ کوي زما په بڼاب
 که هر څو مې ورته سوال د دیدن وکړ
 را څرگند نه کړ سپین مخ حسن جناب
 د سرکو شونډو خندا څوړ په قرار شو
 که سلام هر څو کوم نه شته ځواب
 نادان زړه را نه بوسې د هغو غواړې
 بې چاره زه "بې ریا" هغه نواب

۱۳۶۸/۲/۱

ایران - شیراز ښار - باقوي بې

هر څوك اخلي په دنيا کې خپل نصيب
 كه پاچا دى كه گدا دى كه اديب
 نه به ورورنه به يې خپل پردى په كارشي
 دې حالاتو كې چې هر څوك شي غريب
 په ما ډېرې بدې ورځې مېلمنې دي
 نه د يار په حال خبر يم نه رقيب
 د خپل بد قسمت د لاسه در په در يم
 كه هر څو كارېم زحمت يم خالي جيب
 غريبۍ دواړه په جنگ يو اچولي
 زړه و ما ته زه يم زړه لره اميب
 كه دا حال وي په رښتيا به لېونى شم
 اوس خو گرځم لېونتوب سره قريب
 د خيالونو په دنيا كې ازاد گرځم
 په يورپ سل محلونه كړم ترتيب
 چې وجود يې سالم راكړنېستي خير دى
 يم همېش شكر گوزار له خپل جيب
 څكه ياد زه "بې ريا" د خلكو ته يم
 نه كاسب يم نه صاحب يم نه طبيب

۱۳۶۰/۹/۲۰

هنگو - پښتونخوا
 لختې باندې کمپ

پر مخ تلل که پرپوتنه ده عقب
 چې په وړانوشې بدل کاخ مرتب
 چې دځان قوم اوملت حق غوښتی نه شي
 باید پرې شي داسې ژبه مذبذب
 د ادم اولاد کې کل همه حساب دی
 فرق دی څه د تور او سپین عجم عرب
 اشاره د سمې لار جاهل ته وکړه
 څه حاجت دی با ادب ته د ادب
 اعتبار د شېخ په لویو تسبوح مه کړه
 چې په غلا کې مبتلا وي روز و شب
 پاروگر به کسب یاد تر هغه نه کړي
 چې یې و نه چيچي مار او یا عقرب
 خدای خبردی چې بل کارو بار ترې وشي
 چې لیدلی وي چا خوند د می او لب
 حتماً ډېرې جگې ټیټې منځ ته راشي
 چې په کوم ځای کې وي لوبښی هلته گړب
 "بې ریا" له داسې خلکو په څنګ گرځه
 چې جوړېږي د هر وخت په هر قالب

۱۳۶۷/۱۱/۱۵

ایران، شبراز ښار- باقوي بن

هم مې څيرې هم مې بېرته گندې تپ
 هم دې خوښ يم هم دې زړه نه يمه چپ
 هم کړې مړې سترگې راتاوپه مينه مينه
 هم د سترگې له غوصې نه نخورې رپ
 راشه گوره ستا عشق زور زما سينه کې
 ته کړې ناز زما د زړه کړې قپ قپ
 د اميد او ارزوگانو لوی درياب دی
 محبت خونه دې کار د شور او کړپ
 تور ماښام د شنه اسمان گنډې لاندې
 ستادسرو شونډو شربت غواړم يو غروپ
 زه به راز نور و خوبانو ته ستا وایم
 چې يې ته کوې دا ظلم دی که گپ
 خدای خبر چې گوزاره به پکې وکړم
 که د مينې هر جهان وي دومره پ
 نور د زلفو تورې وريخې کره را ښکته
 چې د پورته کړم له سرو انگو شړپ
 "بې ریا" چې څه کوي زړور گرځه
 د نرانو خو يا خرپ وي او يا ترپ

۱۳۷۵/۱۱/۱۱

ننگرهار - سرخروډ - باغ کوتی

نه قبلېږي له ریا ډک عبادت
 زه فضول بولم ای شېخه دا زحمت
 فايده نه لري که شپه ورځ په سجده وې
 چې د ډکه وي سينه له جهالت
 گر چې حج باندې عمل کولی نه شي
 د طواف کولو نه شته ضرورت
 تل حرام او ناجایز ته حلال وایي
 څه ځواب لري په ورځې د قیامت
 د قارون په شان به لاړ شي په ارمان کې
 مگر اور به درته جوړ شي دا ثروت
 دا قصرونه خپل څښتن لري خبر شه
 نه به دې تن داسې دایم وي سلامت
 د شرابو خوراکه سېلاب د زهرو
 د مستۍ بدل د عمر مصیبت
 خوشحالي دې په تمام ښکاري دنیا کې
 فنا کېږي واوره ژر وکړه وصیت
 زه "بې ریا" دمرگ زوال ته مخامخ کړم
 خدایه تل دې برقرار ستا سلطنت

۱۳۶۸/۱۲/۱

ایوان - شیراز شار - باغري بن

د خپل زړه وینې څښل مې شول عادت
 چې عبس مې شوه خواري زحمت محنت
 ستا بنو غشو مې زړه زخمي زخمي کړ
 زخمي ښه یم د مرهم نه شته حاجت
 ما خپل زړه په خوشحالی امانت در کړ
 ته داغونه لروې په امانت
 زه خو عشق کې په هر راز ستم راضي یم
 جوړ ستم د ستا رضا او قضاوت
 دا چې نن د غلامانو کې حساب کړم
 تا ته در کړم خپل ښایست دا وکالت
 وچ په وچه بې انگاره شین لوگی شوم
 وا مې نه خيستو د سرو شونډو لذت
 ښه ځواني زما د ستا په نزد کې څه ده
 که بدرنگ وم خوښوې مې په دولت
 درویشي مې د عشق مرگ سره همراه شوه
 غورځوې مې له گرنګ خپل صداقت
 یاره هغه "بې ریا" یم بل څوک نه یم
 چې مې کړې ستا د لوی واړه خدمت

۱۳۶۷/۱/۲۳

ایوان - د شېراز ښار - باقري بڼې

نه‌ست نابود دی چاچی‌کړی خیانت
 خیانت دی حقیقت کې ذلالت
 په حرامو یې یو نیم گز خېټه وکړه
 نوش د ځان یې کړ کبار د مملکت
 پلار نیکه نه یې هېڅ نه وو ورته پاتې
 جوړوي د چا په وینو عمارت
 د قلم نوکې ته راغلې شېخه غل یې
 دا تسبیح د عبادت دی که سیاست
 یوه ورځ به یې په خپل ځان عملي شي
 څوک چې بل ته گرځوي د بدو نیت
 د مظلوم په غوښو مست ځان عادل بولي
 اور دې پورې شي په داسې عدالت
 په هغه پښتون د خاړو امبار جوړ دی
 چې نیولی یې سنگر و د غیرت
 څوک له خدایه وېره نه کړي دنیا غاړي
 افتخار کوي په ظلم جنایت
 "بې ریا" توبې وباسه وخت اخر دی
 یقین ساته د قرآن په روایت

۱۳۶۷/۱۱/۲۶

ایران - د شیراز شار - باقري بې

زما مینه زما ژوند یو حکایت
 ځکه ستا یم د جانان زېب او زینت
 ما ته صرف یو کچکول یو گندپکار دی
 نه تخت غواړم نه دربار د سلطنت
 مریې مه بوله همېش همېش ژوندی دی
 چا چې پرېښووه توبه د انسانیت
 شیران به ورته شپه ورځ سجدې کاندې
 که خبر شي په مانا د اسلامیت
 هېڅ کرلیچې پکې نه راځي سیده ده
 دا چې ونیسي څوک لار د شریعت
 چې د خدای او د پردې حق تابعدار وي
 ورته وایمه مېړانه شجاعت
 پروږن ټول د دین په شمع پتنگان وو
 نن وژل کا په څوکی او ریاست
 چا چې خپله ککړۍ تنه لیلام کړه
 تل لوبېږي د یار ملک کې په جرئت
 "بې ریا" هغه یاران د خوشبختان وو
 چې په عشق کې ناقرار وو هر ساعت

۱۳۶۸/۳/۳۱

ایران - د شپراز ښار - باغري جومات

له خدای غوارم ستا د سرو شونډو شربت
 که یې سم وي زما سر سره قیمت
 کباب زړه مې ستاپه مینه کې بیمار دی
 اوښکې ښکته را نه درومي په سرعت
 د تهمت پېغور پر وار اسره نه شته
 نه پروا کړم د غیرت نه خجالت
 ما یې خوند مزه لیدلې ده ناصحه
 همېشه وهم قمار د محبت
 د خوښۍ امید لرم یو وخت به راشي
 ځکه زغم کوم د هر رنگ مصیبت
 د دیدن طمع مې شته خدای مهربان دی
 یادوم یې زړه کې تل شان او شوکت
 زه د داسې مین مینې لېونی کړم
 چې په ټولو خوږویانو دی اوچت
 که هر څه خوښوم ځانته بار زما دی
 اوس وتلی یم د پلار له نظارت
 په رښتیابه دې کامیاب بولم په عشق کې
 "بې ریا" که تر اخر وکړې طاقت

۱۳۶۸/۱۲/۲۳

ایران - شیراز ښار - باقري بن

ارمان مې ته يې لرم تا ته حاجت
 دنيا کې نه لرم بل چا ته حاجت
 زه دهجران په تورو شپو کې پروت يم
 لرم وصال ښکلي سبا ته حاجت
 اخر انسان يم ارزوگانې لرم
 زړه مې لري هر وخت خدا ته حاجت
 زه چې د ستا حسن بشر وگورم
 نه مې وسکې نه مې ودکا ته حاجت
 هسې خوبت له لرگي هم جوړېږي
 تن خو لري روح او ارواح ته حاجت
 په ژوندون جوړ شوی له ما نه مړی
 مړی لري خيرات سخات ته حاجت
 ستا د وصال په طمع شپې تېروم
 نه شته ظلمونو ناروا ته حاجت
 بس دی زما سوال او زاري ومنه
 پيدا مې نه کړې بل اشنا ته حاجت
 که درکوي خدای به يې هسې درکړي
 "بې ریا" نه شته شور غوغا ته حاجت

۱۳۶۷/۲۹

ایران - مردشت - زرغون کلی

که زړه کانه وای له غمه به وای مات
 که یې غم لیدای کېده و به اثبات
 د وطن غمو ته خیر شمه که خان ته
 چې یو غم خورم شي را پورته بل پسات
 اخترونه د ماتم په شانته تېر شول
 نامعلومه شولو تېر شب برات
 نیت د خدای په لوري وکړم سوچ بدل شي
 نه پوهېږم چې دا کوم یو و رکعات
 خیال مې شاه د انس و جن کړي بیا فقیر وم
 بس بدله پري رابده پري دا حالات
 دا څه ژوند څه زندگي وه چې شوه تېره
 زهرجن له زهرو تریخ وو ټول اوقات
 په هر کلي په هر لور کې ویر ماتم دی
 له پکتیا څخه نیولی تر هرات
 نه د مور او نه د پلار په مینه موږ شوم
 نه مې وکړ د جانان یو ملاقات
 "بې ریا" د خدای په امر به ختمېږې
 دا چې موږ باندې راغلی احتیاجات

۱۳۷۴/۱/۱۵

ننګرهار - جلال آباد ښار

چکنوری د MDC دفتر

په غټ جرم شوې منكر چې نه دی غټ
 لا د مخ په تورو خاورو نه دی پټ
 زور به وگورې په هغه سخته ورځ کې
 بد اعمال خو واره ښه بولي نه رټ
 څه دې وکړل څه کوي په څه لگيا يې
 راشه خلاص کړه ستا د خپل عمل پاکت
 صدقې خيرات زکات ته په ملا مات يې
 پر ديبې حق خوړو ته ښه ورکوي مټ
 وړاندې ځي هغه کوي چې جايز نه دی
 درانده بار ته فکر نه کوي تر څټ
 تور وېښته دې بد معاشي گناه کې سپين کړل
 باور نه شته په ژوندون د يو ملت
 توره شپه کې خدای ته سر په سجده پريوزه
 په درد نه خوري دا پالننگ بستره کټ
 له هغه ځای څخه هر وخت امان غواړه
 انسانان به وري توي په سر د بټ
 دا چې شپه ورځ د دنيا په کار مشغول يې
 "بې ریا" عبس خواري کړيې د گونگټ

۱۳۶۷/۸/۱۱

ایران - شېراز ښار - باقري باغ

داسې کبړي چې د گل شي خار وارث
 د ماښام تياره د شپې سهار وارث
 په بناديو کې اول برخه د ده ده
 ځکه يار شوې په غم د يار وارث
 عاشقانو چې بنياد د مينې کېښود
 معشوقان يې کړل د کل اختيار وارث
 چې د اوښکو مرغلي وارثه شوې
 د هجران د شې وصال بهار وارث
 محبت کې مې بری لار مونده نه کړه
 بلکې شو مې د ستم امبار وارث
 د گلونو په ديدن وم شرک يې را کړ
 خبر نه وم چې لري گلزار وارث
 افسوس عمر مې د بل خدمت کې تېر شو
 د مرګ درد ته مې شول مور او پلار وارث
 که پتنګ د زمانې دی نو شاعر دی
 هر انسان دی د شاعر هفتار وارث
 گيله مه کړه "بې ريا" عجب نادان يې
 د سينې او غاړې تل وي هار وارث

۱۳۶۹/۲/۱۱

لوګر، کنجک روغتون، د نعمان پوسته

که ځان ژغورې ابدې له درد او رنج
 محفوظ وساته د خپل نېک عمل گنج
 د دنیا کار و بار ټول داسې فاني دي
 موقتي دي لکه لویه د شترنج
 مختلفې ارزوگانې د بې وزلو
 روښنایي د اخري منزل هر کنج
 کار یې وکړه بار یې یوسه پېغور نه دی
 و هغه ته چې یې لاس او پښې وي منج
 زلزله د هغه لوري په دې پوه شه
 چې په کومه لار د ساه وکړې غنج غنج
 فکر وکړه چې به کوم حد ته رسېږي
 اسوده ارام خوښونه په اسفنج
 همسایه د جواړي پسې حیران دی
 ته کړې کبر په پلو منو نارج
 سخاوت او کمینې کوه مالداره
 چې حساب شې په نېکانو کې سر پنج
 تل د خټې غم کې وړک زه "بې ریا" وم
 گرځېدم به په سرو دښتو د رزنج

۱۳۶۹/۷/۱۵

هنگو - پښتونخوا

لختې باندې کمپ

چې همېش به يې کاوه د بل علاج
 شو اخر د مرگ څپړې ته احتياج
 هغه هم ډکو پيالو سره وراسته شول
 چې هر وخت به يې په سر ولاړ و تاج
 چې د ژوند په لاره راشي په مرگ بيا ځي
 دا دنيا ده دا يې دود دا يې رواج
 څوک ځانان څوک غريبان څوک ملنگان شي
 هره خوا څپې وهي د ژوند امواج
 لوی قسرونه په خپل ځای باندې ولاړ وي
 نه پاچا وي نه وزير وي نه يې راج
 که څوک ښه شي که څوک بد شي څه به وکړي
 هر به وڅکې مزه د خپل مزاج
 چې يو ځلې خړو خاورو نه شي لاندې
 بيا مشکل دی له تياره قبر اخراج
 زه د داسې جنت نه يم غوښتونکی
 چې شدداد په شان يې جوړ کړي څوک په باج
 "بې ریا" په شفاعت يې له خدای غواړه
 په يوه شپه چې د چا شوې معراج

۱۳۷۵/۱۱/۱

ننگرهار، سرخروود

د حاجي قدیر کلی

څوك راځي ورته څوك كړي له دې دنيا كوچ
 د چا كډې شولې بار څوك كړې تر شا كوچ
 دنيا څه ده چې په يو ځای به شي پاتې
 چې په امر د مالك كوي سما كوچ
 چې ستم د دې حالاتو را په زړه شي
 كوي تل له سترگو اوښكې په ژړا كوچ
 خوراكي مجنون به سر كال لالهاند و
 چې به وكړو په كاروان باندې ليلا كوچ
 كاره برېت به گرځېدل لارل پناه شول
 له سرو شندو يې اخر وكړ خندا كوچ
 كوچنوالې پېغلتوب دې دواړه يو دي
 پام چې ودې نه كړي سترگو نه حيا كوچ
 زخيره د محبت وساته زړه كې
 د مين مخ نه كوي حسن ښكلا كوچ
 د گلو لخوا او بورا زندگي گوره
 چې گل نه وي په فرياد كوي بورا كوچ
 بيا دعا راته كوه زيارت ته راشه
 كه عمري وكړ اشنا ما "بې ريا" كوچ

۱۳۷۵/۱۱/۵

ننگرهار

سرخرود - د حاجي قدیر کلی

د دنيا ډېرو غمونو کړلې وچ
 هم يې وچ کړې هم يې تريخ کړې لکه مرچ
 سر دې سپين، ږيره دې سپينه، زړه دې تور دی
 عقل ډک لرې له حرص کوي لالچ
 چې ځوانی د حرکت په ځورې وکړ
 نه ځي پورته که خورې تل پلو او کوچ
 دا پېړۍ عمر دې تېر شو خو سم نه شوې
 لا دې بدو طلبگار يې اخلي غچ
 خير خواهي کوه چې پس له مرگه ياد شې
 سبا مړې نن خو دې سر کوي پچ پچ
 ورور او زوی کلی ولس سره يو ځای کړه
 له نفاق غټ غټ قومونه شي خچ پچ
 شجره پخوانی واوروه اولاد ته
 گډوډي پکې و نه کړې وايه سچ
 چا چې لود گلو کړی خلاص به نه شي
 د مالي له گوزار و به نه شي بچ
 (بې ریا) قيمتي وخت دې ضايع نه کړې
 بيا به موبنې غبرگ لاسونه لکه مچ

۱۳۷۵/۱۱/۷

ننګرهار د سرخروود ولسوالي
 باغ کوتی

اغيار لمانځې په هر کلي د وطن ازادېدو ورځ
 زه پردې پیتاوو ته ناست يم تېروم په ژېږدو ورځ
 دښمنان مې توږي غوښې په مړو سترگو ورته گورم
 هم مې خاک د وطن سوځي هم زما د سوزېدو ورځ
 ځوانان مړه يا غلامان شول ښکلي پېغلې شولې وينځې
 نه په زوره غږېدای شو نه لرو د گرځېدو ورځ
 له يوه کلي ډولۍ وړي له بل کلي جنازې ځي
 په غوغا شوله بدله د اتني او گډېدو ورځ
 دا ملنډې د نفاق دي چې په موږ وهلي کېږي
 چې يو لاس نه شي افغانه گورم ستا د ورکېدو ورځ
 د پردیو مقابل کې له موږ ښه مېړونه نه شته
 خو خپل منځ کې مليون وژنو د قدرت په وېشېدو ورځ
 د قيام هره لارښوده ملک د خاورو سره يو کړ
 ما ليکلی تاريخو کې ستا قسم د ماتېدو ورځ
 نه به بيا هغه ژوندی شي چې مشهد دهلي يې تک و
 نه به بيا په پښتون راشي د شريو پيوندو ورځ
 "بې ریا" نن چې ته ژاړې يتيمان او کونډې ژاړي
 خدای خو شته کله به راشي د يتيم د خندېدو ورځ

۱۳۷۵/۱۱/۱۵

ننګرهار، سرخړود - باغ کوتی

زړه مې نه شو د اغيارو په خنجر غوخ
 بنکلیه تا کړو د مرو سترگو په نظر غوخ
 نور مې دم په شلو پښو کې پیدا نه شو
 شو مراد مې ستا له لاسه د سفر غوخ
 که د هېر کړمه هر خو هېرېدای نه شې
 لکه گل دې په خزان کړم هر سحر غوخ
 څه پرواز په د صنم په گلشن وکړې
 چې د عشق له بلبلانو شې وزر غوخ
 هر کودوړی یې همېش د قدر وړ دی
 کوم منگی چې شي په غاړه د گودر غوخ
 نه یې وینه شته، نه اوښکه خو گناه ده
 که ډنډر کې شي له تن د صنوبر غوخ
 چې یادونه خاطرې شي را بهدارې
 ارمانونه کړي د هجر مازیگر غوخ
 مینان د یو بل غېږې مستحق دي
 غم د مینې د هر یو کړي ځیگر غوخ
 پروا نه کړي (بې ریا) خو چې وفا وي
 که په مینه محبت دی شي سر غوخ

۱۳۷۵/۱۲/

خوست، کوربز

د سوراك کوچیانو کلی

سترگې پورته کړه پدا دی که بهبود
 راته وایه کوم یو حرف لري وجود
 د هغې زمانې تال کې مه زنگېږه
 اوس منسخ دې چې نازل وو په داود
 دا بچت د اقتصاد نه دی کم عقله
 حقیقت کې ذلالت دی کار د سود
 لا تر اوسه د عبرت اخیستی نه دی
 په گوډ میاشتي یې هلاک کړې نمرود
 امکان نه لري چې پاتې شي بې حقه
 پناکېږي که احمد دی که محمود
 کوچیان بار شوې د شپې زه خبر نه یم
 د جونگېرې ځای نه خیرې نری دود
 د غوتیو او گلونو کاروان راشي
 چې سپین فرش له ځمکې ټول کړي میاشت د حود
 چې فرمان او اجازه د مالک نه وي
 په خپل سر د غلام کار نه لري شود
 "بې ریا" د خلکو دین او دنیا جوړ دی
 زموږ خوار وطن کې اور کوي بارود.

۱۳۶۷/۱۱/۱۳

ایران - شیراز ښار - باقري باغ

څومره بد لري اثر د ستا کنځل بد
 محبت کې راته مه کوه ليدل بد
 په يوه وجود کې دواړه زرغونه دي
 نه پوهېږم چې اغزی بد دی که گل بد
 پروڼ تا د مينې اور باندې کباب کړم
 نن کوي زما رقيب سره خندل بد
 زه د عشق سترې ستومان خوږ همسفر یم
 تا د يو ښه په ځای وکړل را سره سل بد
 ما چې گوري لمن ډکه کړې له کانو
 اخر مه کوه په سرو لاسو ويشتل بد
 د پردیو تبغ په سوان را ته تېره شو
 چې په مينه د جانان شول راته خپل بد
 ډېر شیرين دی محبت خو چې وفا وي
 مگر بد د محبت وي تل تر تل بد
 ناداني ده فدایت په بې وفا و
 مينه ښه ده جدایي ده سوزېدل بد
 "بې ریا" واره په بده لار پناه شول
 هغه څوک چې په دنیا کې گرځېدل بد

۱۳۶۸/۳/۲۶

. ایران د شپراز ښار
 باقري باغ

څوك چې كاندي د عشق لار باندې چلند
 نه په سر او نه په مال باندې وي بند
 محبت له فريادونو دردو ډك دى
 چې وفا وي ترې نه زيات نه شته دى خوند
 تورې سترگې چې د يار شي لاندې باندې
 ټول وجود د سړى شل شي بند په بند
 د سرو شونډو موسكېدا د زړه بهار دى
 په بهار كې د بلبل وگوره ژوند
 كه يې مات كړ روغه ورځ يې نصيب مه شه
 هر چې وكړي د جانان سره سوغند
 مازيگر د پېغلو شور د گودر غاړه
 د هر د چا نظر ورځي په خپل نيازمند
 د بڼې مينې محبت داسې مزه ده
 چې له خونده يې عاجز دى شات او قند
 دوه ياران چې غېږ په غېږ اوږي رااوږي
 بيا نو وگوره د تور وړبل ريشخند
 په هر ځاى او په هر وخت د پاكې مينې
 ځكه يم زه "بې ريا" تل خواشمنند

۱۳۶۷/۱۵/۵

ايران، د شيراز ښار
 باقري جومات

خدايه لرې كرې له منځه زموږ تضاد
 ستا په رحم دا ويجاړ ملك كړه آباد
 ورور په ورور پسې تړلې ملا گرځي
 ثمره شوه راته زهر د جهاد
 د افغان بچي غلام د هېچا مه كړې
 پټ په خاورو كړې د هر دښمن مراد
 غټه مور د جنايت په ونيو سره شوه
 په جهان كې يې شول تيت چيغې فرياد
 ككړۍ د هر غليم يې خاورې كړې
 په رښتيا د افغان هر سوك دى پولاد
 قربانى د مال او سر موږ دي وركړې
 نسكور شوى دى د وخت نمرود شداد
 چې هر څوك دې پاكه خاوره كې اوسېږي
 فرق يې نه شته دى د ژبې او نژاد
 لويه خدايه لويه خدايه لويه خدايه
 پښتانه كړې يو قوت يو اتحاد
 (بې ريا) دا د اسلام افغان جذبه ده
 چې لړزېږي نن مسكو لنډن گراد

۱۳۶۷/۱۱/۱۸

ايران، شيراز
 باقري باغ

د لمر په شان راته واضح دی ټول احکام په کاغذ
 ماته قبول دي چې چاپ شوي هر پیغام په کاغذ
 زه به یې هر کله کومه احترام په سترگو
 خومره اسان راته راغلی هر کلام په کاغذ
 د جنتونو دوزخونو په مانا یې پوه کړم
 ځمکه اسمان هم لیکل شوی د یار نام په کاغذ
 د خدای امداد چې را سره وي پکې گیر به نه شم
 چې په هر حرف یې دی بنودلی راته دام په کاغذ
 په یوه پاڼه یې حرامې کړې پیالې د میو
 په بله پاڼه یې حلال کړو راته جام په کاغذ
 تورې او زغرې وینې ټولې تلې جوړه ورسره
 دا چې جهان ته رسېدلی دی اسلام په کاغذ
 خوشال، رحمن، حافظ، سعدي د تیارو بلې ډیوې
 یادگار د رباب په شان پرېښولې دی خیام په کاغذ
 په لویه ورځ کې د عقبا د الهي په قلم
 نوشته کېږي د عمل سره انعام په کاغذ
 جانانه کله قابلیت ستا د سلام لرمه
 خوار (بې ریا) له طرف او مننه سلام په کاغذ

۱۳۶۸/۵/۱۱

ایران - شهرآز سنار
 باقری باغ

زويه واوړه نصيحت د مور او پلار
 چې د دواړه جهانونه شي گلزار
 د مورجاني قدمو لاندې جنت دی
 د اغا دعا در بنایي جنت لار
 په ژوندون به بریالی او کامیاب نه شي
 چا چې واخیستو د مور او پلار ازار
 په رښتیا د مور او پلار خدمت پکار دی
 ډېر په مینه یې تل ځان کړه خدمت گار
 قدمونه د همت واخله په وړاندې
 د وطن دښمن ته ورکړه سم گوزار
 زیار وباسه اینده به اسوده وې
 د تعلیم نه په ژوندون نشته ښه یار
 ږنگ محل ابادول غواړي پام وکړه
 مټې پورته کړه تېرې وخت د کار
 د پښتون لوړه شمله لونگی په سر کړه
 همېشه په توره ډال اوسه سینگار
 خو خبرې ما میراث کې درته پرېښوي
 زویه زه "بې ریا" مرم نور دې اختیار

۱۳۶۷/۱۱/۲۲

ایران، شیراز ښار
 باقري باغ

بايد بنکل کړې هر قدم د مور او پلار
 احترام کړه په هر دم د مور او پلار
 د مور پښو پلار زحمت ته فکر وکړه
 تر قيامت اوسه خادم د مور او پلار
 چې به کله په زانگو کې په ژړا شوې
 نه به تاب و نه به تم د مور او پلار
 يوزه نه يم د هر يو اولاد په غم کې
 ما ليدلی سترگو نم د مور او پلار
 بدبختي به يې په ژوند کې نصيب نه شي
 که تابع شي ټول عالم د مور او پلار
 غير له هغې چې د ښځې تابعدار وي
 چا ليدلی دی ستم د مور او پلار
 په دنيا اخيرت دواړو خوار او زار دی
 چا چې مات کړی قسم د مور او پلار
 هر بچي نه به بلا درته جوړېږي
 که دې و نه خوړو غم د مور او پلار
 "بې ریا" نه هر افت به په امان وي
 چې سلام کړې په حرم د مور او پلار

۱۳۷۳/۱۱/۸

ننگرهار، جلال آباد ښار

د اېم، ډي، سي مرکز

جوړ به نه شي تر قيامته دا پرهار
 اينده نسل ته پاتې شو يادگار
 انقلاب نه و خزان د انسانيت و
 چا ويلې دي خزان چې بهار
 نژدې شوې وې غوټې و موسکېدا ته
 گل يې وچ شو په سرو وينو شوې اقرار
 نونهل ارزو د خوږ ثمر لرله
 د رېښې نه شو تر شنو پاڼو سنگسار
 هغه سترگې ارمانجنې گور ته لارې
 چې د يار په لور هر وخت وې انتظار
 ځمکه هم خيانت گره خونخواره شوه
 ځای د گلو و راپورته يې کړو خار
 انسانان وو څه وزې گډې خو نه وې
 چې ورتلل قصاب خانې ته وار په وار
 بڼه په زخه يې نسکور کړ سهوه نه وه
 ده بې رحمه په شيرخوار زده کاوه ښکار
 ظالمان که ټول تباه شي اوس يې څه کړې
 "بې ریا" په يار د خاورې شوې امبار

۱۳۶۷/۹/۷

ایران - شیراز ښار

باقري بڼ

هر غلام کوي خدمت د خپل بادار
هر مين وړي محنتونه د خپل يار
ککړی پکې بادېږي تر اخره
چې وي چېرته مسئله د اقتدار
نن زما د وطن حال له بد بدتر دی
نه معلوم د چا عمل دی نه کردار
څوک له خاوروډکه خوله په ځمکه پروت دی
چا کړ گرم رقص او ساز باندې بازار
په جهان کې يې اواز د غيرت پروت دی
چې افغان ولس نسکور کړ سور بڼامار
دېرافسوس پر دې غلام مې کور کې پټ دی
په خپل ورور کوي هر وخت د مرګ ګوزار
د پيسو په مقابل کې واړه هېڅ يو
تل کوو په يو او بل باندې بمبار
ظالمان کوي هر چل مقصد چې ومري
د افغان زوی دی د هر چا د سترګو خار
در په درزه "بې ریا" په بل وطن يم
خدایه جوړ مې کړې له وران ملک نه ګلزار

۱۳۶۷/۱۱/۲۶

ایران شبراز ښار

باقري بن

ته په ښکلیو کې پاچا يې زه فقير
 يم ترلې ستا د مينې په ځنځير
 دا د ډېر افسوس خبره ده دلبره
 چې هر وخت مې ځوروي لکه صغیر
 نه زما خبره اورې نه راگورې
 اخر خوی ولې کوې د کونې بشير
 چې تر څو د لذت وا نه خلم له شونډو
 تر هغې به زه کوم درته شگير
 دام د مينې دې خور کړی و هر لور ته
 زه بد بخت پکې ناخاپه شوم اسير
 په ټول ژوند مې خوشحالي په برخه نه شوه
 درد او غم مې نوشته دی په تقدير
 ستا د هجر په قفس کې مې ژوندون دی
 کله کله خو کوه په ما نظير
 ملاقات يوه لحظه را سره وکړه
 اشنا ډېر يمه په زړه باندې زهير
 چې زنگېري يې د عشق کچکول په غاړه
 زه ملنگ "بې ریا" يم د هغو پير

پښتونخوا - هنگو

د لختې باندې کمپ

سربښندونکي تل پراته وي په سنگر کې
 غيړتيان جوړوي هر کله لښکر
 د هغې ځمکې ستايل همېش پکار دي
 چې په سري وي پراته يو پوټ سلور
 چې په دين او په وطن باندې مين وي
 سور په سرو وينو پوره لري ټټر
 د هغه شهيد د روح همېشه ښاد وي
 چې سينه يې وه غلبېل پرهرپرهر
 نه يې خوب نه يې ارام نه يې خدا وي
 چې ورکړی چا له لاسه وي دلبر
 چې رښتونی محبت وي د چا زړه کې
 سرگردان وي له ماښامه تر سحر
 په هر ملک کې چې د حق پاڅون پيدا شي
 د جنت حورې غلمان شي ترې خبر
 اوس زما د وطن پېغلې همېش ژاري
 څوک د ورور په غم ژړېږي څوک شوهر
 "بې ریا" د حق په لاره کې سر ورکړه
 چې مزار دې وي په شمعو منور

۱۳۶۷/۹/۸

ایران - شيراز ښار

باقرې بن

یو ځل بیا وگوره بنکلیه یو نظر
 چې مې لرې شي غمونه سراسر
 د سرو شونډو تبسم د زندگي ده
 لنډوم به ستا په یاد د ژوند سفر
 هغه لار د حیاناگو پیغلو لار ده
 قهقهه هر مازیگر وي په گودر
 سره گلونه د غلاتول شنه څنگلونه
 څوک خوړه شپېلۍ وهي په سر د غر
 د رامېل جامېل یې قدر قیمت کیم کړ
 چې بنکاره شول گلان تن گي د انځر
 ما چې کوم حسین لیدلي راته یاد دی
 په ټول عمر به یې هېر نه کړم بشر
 خریدار د محبت یوه هر ځای کې
 زه په خپله وینا نه یوه منکر
 ډېر جلمونه به یې نوش کړمه یې خاره
 که د عشق په میکنده شم برابر
 "بې ریا" چې د جانان په غېږ کې نه وي
 څوک یې څه کوي که شپه وي د اختر

۱۳۶۷/۸/۸

ایران، شیراز ښار
 باقری جومات

نه پوهېږم چې کدو دی او که سر
 نصیحت ور باندې نه کوي اثر
 چې د بنو لاره ورښایم څي په بده
 حال یې ورځ په ورځ له بدو شو بدتر
 دوه غوايان چې شي په جنگ تنده په تنده
 د یو خېټه شي سوري بل مات شي بنکر
 که په ظلم جنايت یې له چا واخلي
 یا به خاورې شي یا کاني شیک گوهر
 حیوانات هم د منلو تابعدار شي
 چې په ژبه حمایه شي په هنر
 چې یې خوی سړیتوب نه وي ښکلی نه دی
 که ښایست لري په شانته د قمر
 چې یقین څوک د مور پلار په ویلو نه کړي
 کړي به خپل گمبولان اخر په اوښکو تر
 اشنایي یا د خپل ځان یا نورې گورې
 شاعر تل خوري خون د خپل دل او ځیگر
 "بې ریا" هغه نیالکسي تل تازه ساته
 چې هم گڼل لري هم پانې هم ثمر

۱۳۶۸/۱۲/۱۹

لوگر، د کینجک روغتون - د نعمان پوسته

هر چې وي د عاشقۍ په رنځ رنځور
په زړه داغ د سترگو درد لري ضرور
بنکته پورته يو خوا بل خوا دلبر گوري
لولپه شي ترې نه عقل او شعور
زندگي د هغه چا ده عاشقۍ کې
چې ځان وگڼي همېش د بل مزدور
ډېر قيمت دې محبت د سر بدلېدې
څوک چې تېروي له خپل ځان ژوند شي مسرور
نوم مقام په ننگ غيږت گټلی کېږي
سر هغه شي چې په سرو وینو شي سور
د جهان سترگې زموږ په طرف تاو شوې
ځکه تاو شوې چې په زړونو شو چور چور
هر باغبان راته قسم کوي چې نه شته
زه يې گورم له ثمره وي باغ گور
بېړۍ هر وخت په بڼه نيت باندې چلېږي
تل اباد وي کلی کور په بڼه دستور
"بې ریا" په درندوو سترگو هر يو گوره
بڼه عزت کوه د ورور زوی او تربور

۱۳۶۷/۱۲/۲

ایران - شپاړز نیار

باقري بڼ

ستا له غمه همېشه گرځم ترور
نه دې گورم نه کارلی شم انځور
زړه مې داغ دستا په عشق کې نظر وکړه
تل د خیال کې یاد ساتم که اوسې دور
کاینات یې ستا په روی واړه پیدا کړل
چا چې ته کړلې پیدا له خپل پاک نور
په کتاب ستا مې ایمان راوړی شکر
هم قبول لرم تورات انجیل زیور
دا چې کوم امت کې زه یمه خوشبخت یم
کامل غواړمه ایمان له خپل غفور
معلومات بغیر له خدایه چا ته نه شته
چې څوک مرد دی څوک نامرد او څوک غیور
کلی کور مې جهالت تیارو کې پټ دی
خرڅوي په پیسو خپله خور او لور
مسلمان یو عاجزان یو سرگردان یو
خدایه معاف مو کړه گناه هر یو قصور
الهي ما "بې ریا په رحم یاد کړه
همېشه یم ډېر نیمگړی او مجبور

۱۳۶۸/۲۳

ایران، شیراز، باقري بن

ستا له غمه هر وخت گرځم سوی تور
 تېرومه په زړه غم او ظلم زور
 ته په کوم عدل له ما سره قضا کړې
 زه سوزېږم په صحرا ته یې په کور
 دا چې تاته مړور راغلم جانانه
 څه به گورم خو برویان کلی کې نور
 ما یوه اشتباه وکړه بدل غواړې
 چا پوره په محبت کې کړی پور
 چې مې وغوښتلې ځانته انکاري شوې
 ما ته څه و تاته څه و دا پیغور
 چې اول مې همسفر د ځان بللې
 اوس دې هم همسفر بولمه تر گور
 دا دستور دی له ادمه تر دې دمه
 چې یاران جوړه جوړه وي لور په لور
 اوس به څه شکایتونه کړم له مینې
 ما په خپله ځانته خوښ و دا تنور
 "بې ریا" همېش به خدای در سره مل وي
 چې دعا وي در پسې د گرانې مور

۱۳۷۴/۵/۵

غزني، قره باغ

د کړوسي بازار د حاجي باز محمد هوتک

هر افغان كړ د جنگ دام په وینو سور
 سړك لار كېوڅه او بام په وینو سور
 كه اسمان لمنې سړې د شفق څرك كړې
 په موږ هم دي هر ماښام په وینو سور
 حیوانات له خپل ټاټوبي نه بهزار دي
 د انسان دي هر اندام په وینو سور
 دلته ټول د جنايت ټوپان وهلي
 هم بادار دي هم غلام په وینو سور
 د اسلام انسان وطن سرو دښمنانو
 ماین راكړي دي انعام په وینو سور
 چېرته لار شم چېرته وتښتمه خدایه
 هره خوا مي قدم گام په وینو سور
 د چا سړ ټوټې ټوټې د چا پښې نه شته
 د چا سرو شونډو كړو جام په وینو سور
 دازما مجبور ملت دي چې بي تل خوري
 چا خوړلي دي طعام په وینو سور
 "بې ریا" زه به نیویارك اوپاریس څه كړم
 چې كابل مي وي مدام په وینو سور

۱۳۷۵/۵/۱۳

پښتونخوا - پېښور

د ايم دي دسي مركزي دفتر

بېلوي را نه يار غمازان ستمگر
 په فريب يې خطا شو جانان ستمگر
 کورمې نه شته ملنگ په شان سيوري ته پروت
 همېشه ولې ما ماشومان ستمگر
 گرېوان څيرې روان شوم گلزار په طرف
 پټ شول پانو کې واره گلان ستمگر
 بيا بنې کې وم پروت د اغزو په پالنگ
 يکدم راغلل ډلۍ او بران ستمگر
 زما قصده زنگېرې د شونډو په سر
 په سپين مخ هم ورځې سور پېژوان ستمگر
 انتظار د مقصد غلامي شوه افسوس
 بې پروا مې په حال اربابان ستمگر
 تلم د شمعې په لور چې خپل ځان کړم ستې
 په چغار شول شو روغ پتنگان ستمگر
 انفجار د ژوندون مې د غم سلسله
 په هر زخم نمک طبيبان ستمگر
 هر چې يار کړم بيا ځي کړي جفا را سره
 خلکه زه "بې ریا" که ياران ستمگر

۱۳۶۸/۵/۲

ايران، شيراز، باقري بن

ما خو بيا يو ځلې ځان د وخت مجنون کړ
 څوک چې نه ځي په هغه لاره مې يون کړ
 دلته اوس د رنگا رنگ پېغلو سپرلی دی
 ما پيدا ځان ته په خپله زړه چاودون کړ
 چې په سرو شونډو غږېږي تن يې رېږدي
 ما شروع د دې بې زړه مينې لتون کړ
 ونو پانې خش خشا کوي تويېږي
 خود حسن نوبهار ځان را بېرون کړ
 خو بړويان بڼه په جوته معلومېږي
 د عشق تندې مې سور اور بل په لړمون کړ
 ویدې کړې ما په خوب وې هغه هیلې
 چې يې نن خوښ دچا سترگو کې سکون کړ
 سپنې اوښکې يې په سرو اننگو راغلې
 چې خواهش مې ترې يو ځل دسر زنگون کړ
 خدای خبر د چا غوتې چا ته به گل شې
 زه ترې ځمه ځان مې هسې جگر خون کړ
 "بې ریا" دا خو رښتیا ډېر لېونی يې
 چې د بيا ځان ښکار په غشي دې بلتون کړ

۱۳۷۵/۱۲/۸

خوست، د خرڅين کلی

راشه کېږدو ښو او بدو ته تراز
 چې به څوک نن لاندې راشي له تراز
 تا چې هر څه لرل ټول پرون شپه لاپل
 ناست محفل کې وي قرار درقص اوساز
 خدای خبر چې به اخر نتیجه څه شي
 اوس پراته نشه کې یو نور مال مجاز
 دا نن زه د بدو سر له ما بد تر دی
 چې اخته وي څوک د جهل په ساز باز
 مقاومت مې که هر څو نفس سره وکړ
 بیا هم کړم اغیار د عشق عشرت متاز
 که څوک ښه وکړي دښو بدل یې ښه دی
 که څوک بد کوي د بدو بد امتیاز
 کامیابی په جامعه کې د هغوده
 چې ساتلی شي هم خپل هم پردی راز
 الهي ته خپل کرم راباندې وکړه
 ستا قدرت دی بې پایانه بې انداز
 "بې ریا" ایران سفرله عمل خلاص کړې
 خوار وزار شوې چې داخل شوې په شېراز

۱۳۶۸/۵/۵

ایران، شېراز، باقري بن

تل دې وې په هر وخت عاشقان فراز
 پرې د عشق په خنجر سربازان سرفراز
 ارواحان دې په طمع هر وخت ستا د روح
 شفاعت کې اقرار ستا زبان سرفراز
 بې اسرې خالي لاس در زوان ستا تر در
 ستا تر در چې درخې دروېشان سرفراز
 چې قربان شي هر څوك محبت کې د يار
 په مزار د هغو څراغان سرفراز
 اې څراغه د عشق هېڅ وخت مه شې خاموش
 ستا ځلانده رڼا کې ياران سرفراز
 د بهشت ميخوران منتظر د پيالو
 هغه مست او خومار ميخوران سرفراز
 چې شهيد يې كړ ځان د جانان په كوڅه
 دا ريښتيني ژوندي قهرمان سرفراز
 ياره ستا خولې پيغام راته راوړ قاصد
 ما قبول دى پيغام قاصدان سرفراز
 دا د مهر و وفا ډك غل ستا په لور
 هر غزل "بې ریا" په جهان سرفراز

۱۳۶۷/۱۱/۸

ایران، شیراز، باقری بې

اوبښكو ډك مې تاو شول ياره ستا په لور چشمان عاجز
 دا يو زه يم ستا په در کې کړم هر وخت گريان عاجز
 زه اسير د عشق په دام کې پروانه کوي خوشحال يم
 مگر خلاص د شي قفس نه بنديوان طوطيان عاجز
 د ادمه تر دې دمه چا شل نه کړه پاتې کېږي
 يو کفن کې فنا کېږي هر زمان شاهان عاجز
 که خلاصون په مال دولت وای نو قارون به لا ژوندی و
 مال دولت خو د هندو دی له ايمان هندوان عاجز
 دا اثر د محبت دی دا د عشق او چت فغان دی
 د افغان هغه فغان دی چې يې کړو فغان عاجز
 يادې تل او روح يې بناد شه شول قربان د يار په مينه
 خپلو سرو وينو کې غرق دی دا روان کاروان عاجز
 افتخار دی افتخار دی سربندل په خپله خاوره
 جاهلان دي هغه خلق چې يې کړ خپل ځان عاجزل
 رسېدل دي تر منزله په سيالانو کې ځان سيال کړه
 هسې نه چې په چپ لاس واخلي د ژوند فرمان عاجز
 دعاگانې راته وکړه گرانې مورې چې کامياب شم
 زه ستازوی "بې ریا" نه شمه په بل جهان عاجز

۱۳۶۷/۱۱/۲۵

ایران، شيراز، باقري بن

راوړو خبر د پسرلي او د گلونو نوروز
 خزان وهلی دی زما د امیدونو نوروز
 داسې نو روز ته به زه څنگه هر کلی وکړمه
 هر چا ته خاندې موږ ته راشي په غمونو نوروز
 د افغانانو خوار بچونې په ماینو غوڅ غوڅ دی
 نوروز نوروز دی د اغیارو په کورونو نوروز
 نه ښه راغلاست ورته چا ووی نه چا وپېژندو
 نه په سندرو کړو چا یاد نه په شعرونو نوروز
 زما په وړانو کنډوالو کې یې چې قدر وړک شو
 اوس نامعلومه ځي راځي غروپه سرونو نو روز
 د وطن دښتو کې لاله رنگ بوی د وینو لري
 مرغانو یاد کړ په هوا ډک له دردونو نوروز
 د نیکه گانو عنعنات مې ټول نسکور پراته دي
 ځکه نسکور دی زموږ زړو کې د نیکونو نوروز
 اوس هغه پېغلې په پردې ملک خوارې زارې گرځي
 چې یادو به یې همېش په گودرونو نو روز
 خلکو نوروز په خوشحالی په اتینو تېر کړ
 "بې ریا" تېر کړ د ځوانانو په قبرونو نوروز

۱۳۶۷/۱/۱

خوست، د خوست پروژه

تا چې کېښودو شين خال په تندي پاس
 زما زړه دې کړی غوڅ غوڅ په الماس
 سره لمبه شوې هسکه پورته شوې لوگۍ شوې
 سکروته شوې ما سوځې کړم براس
 زه هر وخت ستا عشق نغمې په ډاکه وایم
 د ستا عشق مې دې همېش د تن لباس
 خاطرې د یادگار لیکم تل مې یاد یې
 تل مې یاد یې لرم زړه کې ستا احساس
 که د بل چا ته نظر په مینه وکړ
 پود شه کډه یې شوه بار په خره او آس
 له دې لویه خوشحالی به بله څه وي
 چې خورې ورې د زلفې کړم په لاس
 چې تر څو پوره ستا مهر قیمت نه کړه
 نه به کش کړم سگرت نه چوم ناس
 درنه لارم کلی کور مې درته پرېښود
 غریبي مې همېشه وهي په داس
 "بې ریا" چې پردي ملک ته خدای مجبور کړې
 چاره نه شته خوره همېر سوسیس کالباس

۱۳۶۷/۹/۵

ایران، شیراز، باقری بی

د گلونو په گلشن کې گلان نه راځي په لاس
 چې عمري را نه جدا شول ياران نه راځي په لاس
 بنکارکوم دښتو څنگل کې لومه اچوم بنکاري يم
 تپوسان لومه کې بند شي بازان نه راځي په لاس
 چې د يار سره ياري کړم د لږم په شان ټک راکړي
 عالم شو نمک حرام صادقان راځي په اس
 جهالت جگ شو دنيا کې علم وغورځېده اور ته
 جاهلان شول واکدارن عالمان نه راځي په لاس
 اوس بهر شوم ترينه لږم که ورځم وختونه تېر دي
 هغه گنج د نېک عمل هغه کان نه راځي په لاس
 که هر خو په سمه لار ځم دور راکړي په غلطه
 ماويل زه به يې تېل داغ کړم شيطان نه راځي په لاس
 لار کې ناست وم يک تنه وم گېدړان شغلان راغلل
 شوم مجبور ورسره ولاړم شېران نه راځي په لاس
 هېڅ ارمان نه پوره کېږي په يو غم باندې بل راشي
 کاشکي اوس وای مورپه غېږ تېر د وړان نه راځي په لاس
 يو طرف غم د وطن دی بل طرف "بې ريا" خوار شو
 خدايه ځمکه کې خوتنگ شوم اسمان نه راځي په لاس

۱۳۶۷/۵/۱۶

ايران، شيراز ښار، باقري بن

بې وفا دنيا ده، نه لري ارزش
 چې ارزش نه لري ورك دې شي خواهش
 چا له ورغله په لاس چا تر خټ پرېښوده
 مال دولت خود هېندو هېندو اتش
 چې خالي كچكول د ستا تر دره در شي
 ولې ځي در نه خالي كچكول درویش
 يو قدم يې د حق لارې پورته نه كړ
 ناروا لار كې همېش كوي گردش
 د الله په نوم يې يو غيران ور نه كړ
 مبتلا دی په شراب كباب جاكېش
 تلاوت د يو حرف نه اورم په كور كې
 غروي ساز د گوگوش ناشناس موکېش
 نادانان د اغا بولي اغا نه يې
 اينده د ذلالت دی نه يې پېش
 همېشه له هغه رب وېره په كار ده
 چې بې هې غوښه يو بل باندې كړل شريش
 خپل گروان ته دې سرتيت كړه نوره پرېږده
 "بې ريا" همېشه مه كړه ارايش

۱۳۶۷/۹/۲۸

ایران، شيراز، باقري بي

د عشق وینې مې بدن کوې کوي جوش
 خاطرې به د جوش نه شي فراموش
 چې په تبغ د محبت يې زړه قلم وي
 امکان نه لري چې بيا راشي په هوش
 اې مجروحه ستا په سرو وینو رڼا شوه
 تل به دا شمع رڼا وي نه خاموش
 په رښتيا سره ژوندي دي هغه خلک
 چا چې جام د محبت کړی وي نوش
 ځان قربان کړه د جانان په پاچه مينه
 چې د ياد تل د عالم په خوله وي خوش
 معجزه د محبت نه وه نو څه وه
 چې انگار شو ابراهيم لرد گلپوش
 هر خوا گورم د غيرت تظاهرات دي
 مرد نامرد نه دی معلوم خانه بدوش
 که اثر د خود خواهی بې نظمي نه وای
 نو ښکاريانو به ښکار کړی و خرگوش
 "بې ریا" راتلونکي نسل ته وصيت کړم
 چې وحدت وي نسکورېږي تخت د بوش

ياره تېرى يم د ستا ديدن همېش
 ځكه نيسم د ريبار لمن همېش
 د عشق نوم به ټول جهان ته كړم په گوته
 هر مين به يادوي مين همېش
 د حجاب له پردې لاندې سره گلونه
 خواب اوخيال كې مې هغه چمن همېش
 قلندر كه سمندر كچكول كې ځاى كړ
 زما اوښكې ځايوى گردن همېش
 په باطن كې دې يادونه لېرمان دي
 تل چيچي ژړوې ما پتمن همېش
 زندگي مې د كوچوان شوله په عشق كې
 ځكه گرځمه په هر وطن همېش
 څه جانانه چې يو بل له لاسه نيسو
 چې مړ كېږي د اغيار زامن همېش
 كه په مينه كې د مرگ يو نښان وي
 ما تړلى دى له سر كفن همېش
 كه الفت دى "بې ريا" سره كولى
 ياره نه به و په زړه دردمن همېش

۱۳۶۹.۴.۳

پكتيا، د خاخيو عسكري قشله

هنوز نه شته څوك له قصد گناه مخلص
نه مفتي گورمه پاك نه شاه مخلص
بې مطلبه به گند ځان نه چاپېر نه كړې
په دې وخت نه شته دروېش گدا مخلص
وارثانو كې يې سل طايفې پيدا شوې
چې سرور لارو له دې دنيا مخلص
گنگ اوكون هم دفسادگنج كې مشغول دي
روند بنكاري پې په عالم بينا مخلص
اوس يې خوندنه شته له دوولسوشو پورته
كوم چې و اول له مور پيدا مخلص
په زرهاوو كې يو يو دي معلوم نه دي
پېژندل نه شي چې كوم سپاه مخلص
مستحق د سرسايي زكات سخا دي
په ممبر ولاړ دي پاك ملا مخلص
گډوډې د زمانې مخلق كې راغله
غل هم ځان بولي همېش په غلا مخلص
په خوله غږ د صداقت زاهد عابد يم
په عمل نه شوم زه "بې ريا" مخلص

۱۳۶۸/۵۷

ایوان شېراز باقري بن

گوهر نه گورم د زړه په خزانه خاص
 صدف کانی د وصال په رود خانه خاص
 صد هزار خلې له ما مجرم بهتر و
 که مجنون وپه خپل عشق کې دیوانه خاص
 شومه شمع د اور لاندې څاڅکي څاڅکي
 په لمبو مې نه شول هېڅوک پروانه خاص
 په مخلوطو کې اثر د نشې نه شته
 ساقی راکړه یوه ډکه پیمانه خاص
 یاره ستا د مینې دام کې گرفتار شوم
 والله نه وه د بل چا دام کې دانه خاص
 د چا مینه کې هجران مخې ته راغی
 نه راحت یم روزانه نه شبانه خاص
 که دم گړې مې هر څو له ځانه جوړ کړ
 نه چا را کړه صدقه نه شکرانه خاص
 د گل پانو کې ما مرگ ویکل ځان ته
 گل ونه لیکله ما ته نذرانه خاص
 "بې ریا" څه لر و بر لارو ته گورې
 نه د شعر اثر کوي نه ترانه خاص

۱۳۶۸/۲۳۰

ایران، شیراز، باقری باغ

زه کوم ستا محبت کې تل احتیاط.
 همراهان کوي په کار د مل احتیاط
 عاشقان ناترسه عشق بې صبره کړې
 بورا نه کوي په شاخ د گل احتیاط
 په بنو مې زخمي زړه نوره داغ نه کې
 اړولو کې په زلفو ول احتیاط
 یو منصور دی په دار شوی دویم زه یم
 اشنا دار نه مې کړه بچ خپل احتیاط
 زه به ستا مینې نغمې په ښکاره وایم
 وار زما دی چې کوي بلبل احتیاط
 په خپل کسب کې که هرڅومره ماهر وي
 مگر تل کوي په غلا کې غل احتیاط
 زړونه هسې پرې کوي عجب خونخواردی
 ستا په سترگو نه کا تور کجمل احتیاط
 گوزاره به وکړم زه "بې ریا" خیر دی
 یاره نه کوي قلم لیکل احتیاط

۱۳۶۸/۱/۲۹

د خاڅیو سکري قشله

ما زغملی ستا په عشق کې غم مضبوط
 ځکه اخلمه په غم قدم مضبوط
 چې اسیر شوم ستا د زلفو زولنو کې
 را پارېږي مې له سترگو نم مضبوط
 دلسوزي مې په مجرم زړه گي په کارده
 ما نیولی در ستا د حرم مضبوط
 هم دوا او هم دعا ته حاجت مند یم
 یم چیچلی په ځیگر لرم مضبوط
 که قبول ستا په دربار شومه جانانه
 په اخلاص به وم دربار خادم مضبوط
 ستا دیدن به هغه وخت زما نصیب شي
 چې په ما وشي د خدای کرم مضبوط
 طمع دار یمه د میو یوه جام ته
 جام د میو سرو لبانو زغم مضبوط
 د اعمالو باقیات پوره کېدای شي
 چې نسکور شي تخت دنفس شکم مضبوط
 د حالاتو په څېړلو کې لگیا یم
 چلوم زه "بې ریا" قلم مضبوط

۱۳۶۹/۲/۲

د خاڅیو عسکري قشله

ای زیبا بنکلیه اشنا اوسې محفوظ
جوړ د مینې تمنا اوسې محفوظ
د شفق د سرو داغونو لږ څه وروسته
د دیدن ایین دانا اوسې محفوظ
په هر خیال زما د مینې کل اختیاره
په اظهار واصل پنا اوسې محفوظ
ستا د قصر په هر کانهي هره لویه
هر سلام یاد په وینا اوسي محفوظ
امیدوار زه ستاد دوو سترگو دیدن یم
له قادر او توانا اوسي محفوظ
ای زما د مینې مل د لارې گلّه
ای د عشق مطلب مانا اوسې محفوظ
خم د ستا له کلي بله خوا سفر کړم
ای بلبلې او مینا اوسې محفوظ
هر ارمان مې اینده ستا خپلولی دی
یم بې تابه ای برېښنا اوسي محفوظ
"بې ریا" د درویشۍ په دورد راجه یم
د زما د تخت رانا اوسې محفوظ

۱۳۶۹.۳۷

نعمان روغتون، لښکر ایثار پوسته

دروېشان نه وي د تاج او تخت په طمع
 اسيران بد بخت د ورو بد بخت په طمع
 تر وصاله يې رڼا ورځ مزاهم وي
 عاشقان د تورې شپې ناوخت په طمع
 تراويح او لمونځ يې نه دی بې مطلبه
 زاهدان د مرگ کفنو رخت په طمع
 له بهاره تر خزان پورې زحمت کړې
 بزگران د خپل زحمت ښه کښت په طمع
 ظالمان يې هر وخت غم ته خوشحاله بري
 ښک خواهان هروخت د دوو جوړښت په طمع
 پلار يې سر خوړلی خاورې يې په خولې شوې
 يتيمان د باباجان کمبخت په طمع
 چې سپرلی شي خوشحاله بري هوسېري
 بلبلان وي د چمن گل لښت په طمع
 خړو خاورو ته خالي کفن کې لارل
 دلته ډېر وو د پانگک بالښت په طمع
 چې د خوار غريب په سرو وينو مالدار شي
 "بې ریا" مه کېږه داسې بخت په طمع

۱۳۶۸/۱۳

ایران، شیراز، باقری بن

زړه مې غواړي چې ژړا وکړم خدا داغ
 که خدا نه کوم یار ته شي ژړا داغ
 په سینه زړه مې حساب د داغو نه شته
 په متروکو د هجران مې شوله شا داغ
 سره داغونه خواسان دوايي کبېږي
 خومره بددي د اغیار په زړه کې سیاه داغ
 په روا مې که زر کاني ولي خیر دی
 ډېر افسوس دی چې مې زړه شوناروا داغ
 د بخت ستوی مې خورشید شغلو ته ژاړي
 ورته جوړ شو د سپوږۍ سپینه رڼا داغ
 زه سلگی وهم له غمه رقیب خاندی
 سره لمبه کړم تش په خوله غږ د وفا داغ
 د دنیا غمونو ځانته لېونی کړم
 لا خو پاتې ډېر مشکل دی د عقبا داغ
 گرفتار یمه د سختو لارو منع کې
 لار راوښیئ عالمه هره خوا داغ
 که دروغ وي مستحق دی چې سنگسار شي
 راځئ وگورو په زړه د "بې ریا" داغ

۱۳۶۸/۲۳۰

ایران، شیراز، باقري بن

لار غلطه هر قدم غلط اهداف
 په کوم رول کېږي مجرم سره انصاف
 د شيطان سره په يو لوبښي طعام خوړې
 پس نارې ولې وهې د اختلاف
 د بل ښه درته د سر نه تاوان ښکاري
 خپل جرمونه خو گڼې ابريشم باف
 له مستۍ ورته اسباب په سرور مات کړې
 ښا مستي شي ترې اوبښکې د نداد
 اقتدار د اسلاميت پيالې د ميو
 څه قانون د شريعت او څه اوقاف
 که ته هرڅه کوي واك اختيار دې خپل دی
 مظلوم وژنې خپل ځان بولې پاك اوصاف
 که په زوروي غلامۍ به دې جهان کړي
 که په خوښه وي نه تا منم نه کاف نه کاف
 دا خو پرېږده آينده به در ملعوم شي
 چې په تنډه درته ووهي تور خاف
 "بې ريا" څه په دروغ بې ريا نه يم
 بل ته وایم په ځان هم په کړم اعتراف

۱۳۶۸/۱/۲

ایوان، شېراز، باقري بن

میتې تا خو په بلا کړم مشرف
 معرفت دې په ښکلا کړم مشرف
 سرا سر همدا جنون راته ښکارېږي
 چې په ذکر دې لایلا کړم مشرف
 یو نوکر دحسن جوړ شوم که باور کې
 د زړه جوش په واویلا کړم مشرف
 د هجران ناقرار یو حسرتونو
 د چا شونډو په غلام کړم مشرف
 د وصال تازه گلونو یو مالیار وم
 بې صبري یې په تالا کړم مشرف
 امېدونه مې د چا سترگو پسې دي
 که زبان یې په کلا کړم مشرف
 اې د تېرو وختو تېرې سوې مینې
 په انگار د سیخ حالا کړم مشرف
 قسمونه مې بې ځایه هسې وکړل
 د اشنا په غم ملا کړم مشرف
 "بې ریا" د یار بې رحمه غم او کبر
 په ژړا او ونگیلا کړم مشرف

۱۳۶۹/۴/۲

پکتیا، د خاخیو عسکري قشہ

د بهار بنسکلی موسم وخت او هوا صاف
 د زړه زخم شي د مينې په دوا صاف
 د بلبلو مستې غاړې شنه چمن کې
 خوږ نسيم سپېده داغ اول سبا صاف
 ريباري به ورته ډېر په بېړه وکړي
 که زړگي څوک د بدې کړي په حلوا صاف
 عاشق هروخت وي احتياج ديار ديدن ته
 لار خو مه شه يار له ياره بې نوا صاف
 نرمې شونډې د جانان خوږې خبرې
 خمارې د غم نشه شي له ودکا صاف
 انتظار هم خوږ جانان ته گوښه ځای کې
 طمع طمع د راتللو خوند زېبا صاف
 مازيگر کې لاس تر لاس قدم د مينې
 مستو پېغلو په ديدن موج د دريا صاف
 گيله من زړگي به يخ په بل څه نه شي
 اخر دا چې شي په چيغو او ژړا صاف
 هره خوا وهي خپې جوړ سمندر دی
 ځکه صاف دی هر غزل د بې ریا صاف

۱۳۶۸/۲/۲۷

ایران، شیراز، باقري بن

په محفل د میو جام کې اشتراك
 نن مستي ده خو سبا به شي هلاك
 په ظاهره خو شراب دي ښه يې نوش كړه
 په باطن زهر جوړېږي دا ځښناك
 كه هر چا وې غلط كړی نور يې ترك كړه
 گوره مه وركوه بل چا ته خپل واك
 دا نشې تماشي بس دي توبه گار شه
 خوله نور ومينځه د صدق په مساواك
 حلالې چېرې په بده لارڼه ځي
 حرامې وي فريبكار چغلي چالاك
 څه به بل ته د عزت په سترگو گوري
 چې له موره پيدا شوې وي بېباك
 د خپل نفس سره جهاد وكړه دا وخت دی
 ځان دې مه بوله ناپوهه شرمناك
 كه په هره ورځ كې لس حمامه وكړې
 د نس گند به په وينځلو نه شي پاك
 بې له نېك عمل به خلاص "بې ریا" نه شي
 كه جهان په خپلو اوښكو كړې نمناك

۱۳۶۸/۱/۴

ایران، شیراز، باقوي بن

زولنې شرنگوي راغی دا اغیار څوک
 خدای خبر وړنایي زما جونگرې لار څوک
 تنها زه شیخ کوو ژوند ویجاړ محل کې
 زموږ راز نه په یو ټک شو خبردار څوک
 ته خورې وینې د انسان زما خوله سره شوه
 راته وایه ما او تا کې شول خونخوار څوک
 تا ربېل ما درته لور خیته کې بند کړ
 فریاد مه کوه د گلو شو مالیار څوک
 ده پیالې را ډکولې ما ټول نوش کړل
 قضاوت وکړه قاضي مجرم میخوار څوک
 له مردانو خو نامرد بې حده زیات شول
 که څوک وکړي په رښتیا را سره شمار څوک
 رقیبانو یم ترلې اوس مې وژنې
 چې مې خلاص کړي دلته نه شته انصافدار څوک
 له دوزخ نه به یې بل ځای کې ژوند نه وي
 چې ترلاس نه کړي له خپل نفس اقتدار څوک
 په میدان به لاس تسبیح د یار امېل کړم
 خيجوي ما "بې ریا" که نن په دار څوک

۱۳۶۸/۳/۳

ایران/شیراز/باقری بن

بېلوي را نه نن بيا د مينې يار څوك
 چوخوي راته د زړه په سر مې خار څوك
 دردمن زړه دخپل دلبر په لټه گرځم
 نه دولت لرم نه مال نه مددگار څوك
 څه فايده چې ارمانجن خاورو ته لاړ شم
 كه مې شمعي بلوي بيا په مزار څوك
 د جانان مينه ملا رته گناه كړه
 ثبوت نه شته چې ملا كړي گنهگار څوك
 غماز بيا راته تور مار شو ټك يې راكړه
 وس مې نه شته راته مړ به كړي تورمار څوك
 شوم رسوا رسوا ماشوم ريبار د لاسه
 يار يې مه بوله چې وساتي ريبار څوك
 ماشومان مې همېشه په كانو ولي
 زړه سوي نه كوي هېڅ كله په ما خوار څوك
 در په در به وي له غمه به خلاص نه شي
 چې زړگي كړې د بد بخت عاشق ازار څوك
 يار زما دى زه د يار په ډاگه وایم
 كه په ما "بې ريا" خاورې كړي امبار څوك

۱۳۶۸.۳.۴

ایران، شیراز، باقري بې

که خبر شي په رښتيا زما په حال څوک
 محبت به څنگه نه بولي جنجال څوک
 لکه کاهي د تور غر په وجود تور شوم
 داسې تور تورو کې نه شته په جمال څوک
 چې د عشق سېلاب يو ځلې په چا تېر شي
 نه به سيال شي نه به سيال کړي ځان دسيال څوک
 باداري به يې مني چې څو ژوندی وې
 چې قبوله غلامي کړي د شنه خال څوک
 ټول غمونه يې په يو ديدن لمبه شي
 مشرف چې شي د خوږ يار په وصال څوک
 د وصال تر څنگ هجران قصاب خانه ده
 خدای دې نه کاندې په مينه کې حلال څوک
 عيناً مخ د جانان گوري که پوهېږي
 په تحفه کې د جانان لري رومال څوک
 په عوض چې هر څه وغواړي حاضر يم
 دا چې راوړي له صنم راته احوال څوک
 "بې ریا" څنگه چې ته يې ريز مريز کړې
 خدای دې نه کاندې په عشق داسې پايمال څوک

۱۳۷۴/۵/۲۱

زابل، قلات

گیله من یمه زړگی مې له گیلو ډک
 ژوند مې ټول له دردېدلو کښالو ډک
 شپه مې هسې د هجران توره بلا وه
 سباوون مازیگری مې له خیالو ډک
 ښه په غور مې ځیگر له نظر تېر کړه
 ډنډونه وینې دي دانه چې له خولو ډک
 مدعي د پانې پانې ښخزان دی
 مالیار ځکه دی له سوو اوسیلو ډک
 ستا په تېنده شنه خالونه داسې ښکاري
 لکه شین اسمان د ستورو له شغلو ډک
 اعتراف دې په جفا که وفا وکړم
 شو زبان مې نور له سوو تللو ډک
 ساقی هم په خماری کې انکارې شو
 هر یو کنج د میکدې و له پیالو ډک
 آفرین زما په صبر حوصله شه
 په هجران کې یم له سترو ولولو ډک
 "بې ریادخپل جانان غم کې سلطان دی
 جهان څه کوي له ښکلو گلالو ډک

۱۳۶۹/۳/۸

د خاڅیو عسکري قشله

ستا دیدن مخ کې پراته دي غرونه دنگ
د هر غره په هر پړاو خار او کړنگ
تصور د لېونی کړمه ته نه یې
د افسوس اوسيلي کارم زړه مې تنگ
کانهي بوتې دې له مخه ټول شرمېږي
قدمونه چې په لار اخلې رنګ رنګ
نذرانې ته مې د سر په طمع اوسه
یوه ورځ به شم لوګی لکه پتنگ
د سینی چمن تنها گلونه سپړي
ته د گلو په سر هم کړې لونګ
اوس مې هم هغه داغونه په زړه ښکاري
چې پخوا به دې کتل راته په څنګ
اشنازه چې ستا په سترگو خدای مین کړم
خدای دې کړه را سر یو ځای په پالنگ
هېڅ وزگار په ژوندانه ورڅخه نه شوم
وړم راوړم ستا د غمو بارونه ګرنګ
که په کلي کې د ښکلیو داسې حال وي
"بې ریا" به لېونی شي یا ملنګ

۱۳۶۹/۲/۱۵

کونج روغتون، نعمان پوسته

پري روی کوي د زرکې په شان تگ
 زړه مې جوش وکړي په شان دصابن ځگ
 بې زړه توب محبت دواړه سمون نه خوري
 محبت کې زړه د شیر او خوی د مگ
 سمندرته مې گوزارکړه چې مې غرق کړي
 اشنا خوښ مې دی مرگی مه گوره برگ
 له هغه انسان نه هر انسان نفرت کړي
 چې يې تن وي د انسان زبان د سگ
 کاني بوتې به د ځمکې ټول خبر کړم
 که راوکاږم له زړه نه سوی غگ
 دا خوزه يم چې طاقت مې کړی یاره
 هېڅوک وړی نه شي د ستا غمونو نگ
 دردېدلی عاشق نه بولم په عشق کې
 چې معلوم يې نه شي هېد پاسه رگ
 زه فرياد د جدایۍ کوم سوزېږم
 لوی واړه د کلي وايي راته تگ
 "بې ریا" نه د يو ځل پوښتنه وکړي
 که درياب د مينې هر څوک بولي درگ

۱۳۶۹/۲/۱۲

لوگر، کونجک روغتون، نعمان پوسته

که راواخلې تبغ تر خټ مې کړې حلال
 ناراض نه یم مگر بیا هم یم خوشحال
 که بنېرې راته په زېر مازیگر وکړې
 زه به وکړم په دعا ستا استقبال
 له خندا نه د بنکنځلو لذت زیات دی
 له دیدنه د شیرین دی فکر تال
 زه لاهو شوم ستا د عشق په سمندر کې
 یا به غرق شم یا به وگتم مډال
 محبت کې اولین خوند د جفا دی
 غلامی خومره بهتره د شنه خال
 پروا نه کوي خنجر ته دې لاس تېر کړه
 ما زړه ګی درته نیولی محکم ډال
 ورځ کې لس ځله مړ کېږم ژوندی کېږم
 هم مې مرګ لري ثواب او هم وبال
 یاره بڼه دې وکړل هر څه دې چې وکړل
 زه عاشق ستا جفا نه لري اشکال
 "بې ریا" شېران د یارغم کې خوشحال وي
 په بنادی کې خو خوشحال وي هر شغال

۱۳۶۸/۱/۱۳

ایران، شیراز، باقری بن

څه فايده لرې چې نه مې منې سوال
 الهي دې په ښايست گډ كړه زوال
 تا خو نن د جبر زهرو ډك جام راكړ
 ما پرون په چا ليدلى و خپل فال
 زه په داسې گوزارو كې تل عادت يم
 زړه مې كلك دى لكه كانى د چترال
 يوته نه يې داسې ډېرو سيخ كباب كړم
 د هر يو غم مې بېل بېل كړى سمبال
 سوزېدل د كړايي به لږ اسان وو
 ښكليېه تا خو زه اخته كړم په جنجال
 نور نه كسب نه كمال لرم دنيا كې
 تنه مينه مې ده كسب او كمال
 محبت لمبو كې وخت تېرول گران دى
 ما ته هېڅ دى چې يم تېر له سر او مال
 زړه چې بيا دېل چاواك اختيار ته سپارم
 كم وخت نه نيسي تېرېږي پوره كال
 بې ريا د صادقانو شهنشاه يم
 ډېرافسوس دى چې خراب مې دى اقبال

۱۳۶۸/۴/۲۲

ايران، شيراز، باقري باغ

څوك چې غواړي ازادي او استقلال
 ځوانان مړه شي خاوره واړه شي پايمال
 تكتيكونه قوتونه وي جنگېزې
 دښمنان خور كړي يو بل ته لومه جال
 افغانانو باندې هر څه استعمال شول
 نه په شا له چهل و يك شول نه نپيال
 د ريښتوني حقيقي ژوندون لپاره
 په سرو شكو باندې وريت شوى بابل
 دلته سره په خپلوسرووينوكې رنگ شول
 ككړيو باندې شوى دى فتهبال
 په دنيا كې داسې چا ليدلى نه دى
 چې د ولې و نه نيسي پرتقال
 تل د حق چيغې وهو په حق جنگېزو
 نه منو امپريالست او نه سوسيال
 نمرودخداى په يوه گډ مياشتې هلاك كړ
 موسى خداى جوړ كړ فرعون ته زوال
 په انسان باندې هزار مشكلات راشي
 (بې ريا) يو پاك الله دى په يو حال

۱۳۶۷/۹/۲۹

ايران. شېراز، باقوي بن

ور غوپه شومه د عشق په ډك ساحل
 په ساحل كې مې بدن غرق دی كامل
 چاكې ځای درحم نه شته چې لاس راكړي
 مگر غواړي چې اسير مې كړي په گیل
 د هجران لړم مې تېك ته منتظر دی
 د لړم په نبش كې زهر دي عاجل
 محبت ته د هغو زما سلام دی
 چې تر منځ يې ريارې كړه جبرائیل
 ای زړگيه كه گلشن د گلو غواړي
 همدا وخت دی ورته ځمكه كړه پاییل
 د عشق درد فغان فریاد زما په برخه
 دا چې زړه مې دی سوری سوری غلبیل
 مخامخ مې زړه د زړه سره جوړه دی
 رقیبان مې بېلوي راكوي تېل
 دانیان په دانایۍ كې ښكلي ښكاري
 خپل تور مخ همېشه سپین بولي جاهل
 "بې ریا" ستا په خاطر يې كړمه قدر
 په ماگران دی ټول ځاځي ټول هاشم خېل

۱۳۶۷/۱۱/۳

ایران، شيراز، باقرې باغ

څه خوشبخت وزړه مرام يې شو حاصل
 د جانان سره پيري پاره امېل
 هتکړی يې په عمل ټوټې ټوټې کړې
 نېک عمل دی ضمانت د زندان جېل
 هغه ښکلې منظري يې په نصيب شوې
 چې هر گل يې شرموي رامېل چامېل
 موزيکونه رنگا رنگ ورته غږېږي
 ترينه تاو د نازنينو حورو سېل
 څه چې وغواړي هر وخت ورته رسېږي
 همېشه په خوشحالي کړي قال او قيل
 دا هر يو نعمت د سر په بدله دی
 سر چې ورکړې په بهشت به شي داخل
 دا د هغو شهيدانو خپل قسمت دی
 چې سينه يې شوه دخداي په نوم غلېل
 بې له خدايه به نور هېڅ شي پاته نه شي
 چې شپېلی يو ځلې پو کړي اسرافيل
 ډېر ناتوان زه "بې ريا" يم لويه خدايه
 ځنکدن کې مهران کړه عزرائيل

۱۳۶۷/۱۲/۴

ايران، شيراز، باقري بڼ

ياره ولې دې عادت دی خېل په خېل
 کله يو ځای را سره وې کله بېل
 ښه مې گورې چې په زړه باندې داغ داغ يم
 بيا هم کړې د ماشومانو په شان خېل
 نه پوهېږم يارانۀ که مسخرې دي
 والله کړې په ورځ کې سل رقمه کېل
 مینان ورته ځواني خپله قربان کړي
 جفاکار لا په دې هم نه وي قايل
 يو سوزېږي د هجران په سرو لمبو کې
 بل چوي ور باندې پاسه خاورو تېل
 زما خپله سينه درد کړي يار له غمه
 لټوم به اوس په شاوو کې زاوېل
 مشتري چې شوم دمينې رنگ مې تورشو
 نه مې پېژني ځاځي نه هاشم خېل
 د اغا په قفس بند تکره بټير يم
 که ازاد شم داسې ډېر به کړم بگېل
 "بې زيا" پام کړه زړه ښکلو ته ور نه کړې
 په يو حرف کې جوړ وې سل دلايل

۱۳۶۸/۴/۲۴

ايران، شيراز، باقري باغ

پاچاهي به وي رښتيا د پاك سبحان تل
 پس له مرگه به ژوندون وي د انسان تل
 شفاعت د پاك رسول به يې نصيب شي
 كه خوك كاندي تلاوت د پاك قرآن تل
 هسې خای د امتحان او ازمايش دی
 نه به پاتې شي دا ځمكه نه اسمان تل
 دفتنو اوفسادوخت دی خدای دې خير كړي
 راپسې دي دښمنان نفس او شيطان تل
 له يوه عذاب خلاص نه وم په بل واوړم
 خپل عمل مې ځوروي يم پرېشان تل
 چې دروغ گورم رښتيا ته حاجت نه شته
 دغه حال دی چې كمږي مې ايمان تل
 دا چې څومره زندگي مې شوله تېره
 لا تر اوسه يم د هر چا په آرمان تل
 خدايه ته مې نېك عمل ايمان نصيب كړې
 زه وېرېرمه له بدو د خپل ځان تل
 الهي ما "بې ریا" ته عفو وکړي
 په رښتيا له مور او پلارنې مهربان تل

۱۳۷۴/۱۰/۲۶

خوست، ځاخي ميدان

په جهان نه گورم ځان په شان سیار بل
 ولې نه شته ما په شاته خوار و زار بل
 دا مې ټول خپل صداقت جهالت نه دی
 چې مې اخلي په ژوندون کې واک اختیار بل
 معرفت د محبت نه گورم دلته
 گورم نن د زړه گوهر ته خریدار بل
 چې نارې یې د وفا راته وهلې
 د هغه یار تر څنګ گورمه پټ یار بل
 دا بازار د مینې ټول وران او ویجاړ شو
 خدایه چېرته به وي مینې ډک بازار بل
 رسولی مې لا یو تر هدف نه دی
 خو برونو کړو تیار راته غم بار بل
 محبت یې د یارانو تر منځ اور کړ
 د غماز غوندې غټ نه شته گنهار بل
 فریادونو څوګ یې باد یووړو ګودر ته
 نن بیا چا عاشق بدبخت کړی ازار بل
 عاشقانو ټول راغونډ شئ زړونه گورو
 "بې ریا" غوندې به څوک وي په زړه بنکار بل

۱۳۶۸/۲/۳۰

ایران، شیراز، باقری باغ

چې به ما کله غوښتل ستا په دربار گل
 له خندا دې جوړېدل بهار بهار گل
 که مې بیا یوځل دیدن دستا نصیب شو
 له رانجوبه کړمه جوړ ستا په رخسار گل
 چې په کومو لارو ستا تگ او راتگ وي
 خدای دې کړه هر یو قدم او هره لار گل
 هر هغه چې رنگ یې تا ته مشابه وي
 ښکلو م به تل د ستا په افتخار گل
 دا چې شم د شبنم څاڅکی ستا په غبرکې
 ته غوړېږې لکه لمر ته د سهار گل
 که محفل ته رقیبان چېرته را پېښ شول
 زر به وشیندم په تا باندې امبار گل
 د لاله گلابو هره وږه ته یې
 ژبه پرې شه چې دې وبولي انار گل
 د اغیار له توپانونه مې ساتلې
 دخپل عشق دښتې مې ډېرې کړې په زیار گل
 خامخازه "بې ریا" که ځواني مرګ شوم
 بیا مې وکړه جانانه په مزار گل

۱۳۷۵/۴/۱

غزني، هوايي ډګر

چې له کوره را بهر شوې رقيبېان وشرمېدل
 ته چې باغ ته را ښکاره شوې زير گلان وشرمېدل
 څه په ساز څه په سندرو چغې دې تورې بلبلې
 ستا خندا يې چې تر غوږ شوه بلبلان وشرمېدل
 ستا د حسن په شغلو کې څه خوبې او دلکشي وه
 شمع خود به خوده مړه شوه پتنگان وشرمېدل
 تا چې څو قدمه کېښوول خاموشي راغله گلشن کې
 نڅاگانې يې کولې بوراگان وشرمېدل
 د خيالونو په ساه لارم ستا د مينې ميخانې ته
 د سرو شونډو له موسکا دې خوږويان وشرمېدل
 داچې ماته مخامخ شوې روغه ژبه دې گونگۍ شوه
 تورې سترگې شرمېدلې ابرگان وشرمېدل
 که صوفي وايي صوفي يم که مين وايي مين يم
 که مې نوم په بده واخلي ټول صوفيان وشرمېدل
 اوس دستا خوښه جانانه کې مې هر طرف ته غواړې
 غمازان تل څاري لارې ريباران وشرمېدل
 هسې لاپې يې وهلې خبر نه و چا له عشقه
 "بې ریا" چې منځ ته راغی عاشقان وشرمېدل

۱۳۷۰/۱۱/۵

پښتونخوا - پېښور

د اې. اېچ. اېف دفتر

ښکلو زړونه له عالم په یو نظر وړل
 ما به هره ورځ زخمونه په ځیگر وړل
 چې په هره کوڅه تلم په وینو رنگ وم
 د وړو لوتې او کاني مې په سر وړل
 په زاړه څپر جونگره کې مې ژوند و
 لذتونه مې په هجر کې بهتر وړل
 هره لار به مې څارله چې پوه نه شي
 د رقیب له خزانې به مې گوهر وړل
 استاذي مې له خپل ځان زده کړي نه وه
 هنرونه مې په چل له کسب گر وړل
 ډېر زخمونه وو دردونه وو فریاد و
 گوزارونه مې په زړه تل د خنجر وړل
 چې یې نورو تل په ډال مقابله کړه
 ما هغه غشي همېش په خپل تیر وړل
 دا چې نن مې د خپل عشق مقام گتلي
 په خروار مې محنتونه د دلبر وړل
 په لېزان به هغه وخت زه (بې ریا) وم
 چې جانان به مې منگې له خپل گودروړل

۱۳۷۳/۹/۲

ننگرهار، جلال آباد ښار، چکنوری

چا زموږ او موږ د چا نازونه يوړل
 روغ راغلي وو پرهر مو زړونه يوړل
 شين ځنگل تګ سپين مخونه د خوبانو
 پېغلو ځان سره همرنگ گلونه يوړل
 دا د تورو جگو غرونو نرې لارې
 په دې لارو مستو بيا پندونه يوړل
 دا څه بڼکلی او دلکش هستوګنځی دی
 عشق زموږ د نزاکت رازونه يوړل
 تورې سترګې وران زلفان په سپينه تنډه
 شين خالي په زنه شنه خالونه يوړل
 ما تنها وو اورېدلي نن يې گورم
 هغه شته چې يې فلک چرخونه يوړل
 دا چې سترګې مو هر څومره غړولي
 له هغو مو يو په دوه دردونه يوړل
 په دې بڼکلي سر زمين چې محبت کا
 هغو خلکو په رښتيا خوندونه يوړل
 (بې ریا) چې څوېې يادکړې زه فرياد کړم
 دې غزلو د له ما خوبونه يوړل

۱۳۷۴ / ۳ / ۲۵

پکتيا، د ځاځيو ولسوالي

که څوک لاپې راته وکړي د طعام خپل
 ور به نه کړم جواړی د شرومبو جام خپل
 خیر که خوار غریب تاتوبي کې پیدایم
 و به نه نیسم له شاو خوا غلام خپل
 خپل هدف ته رسېدای شي گرانه نه ده
 آزمایش چې هر څوک وکړي په اقدام خپل
 چې له اصل و نسب په عزت نه وي
 داسې خلك ورتپي په بل الزام خپل
 څوک چې لاس وهي دنورو کور او کار کې
 یوه ورځ به د ځان بد گوري انجام خپل
 تل باعث د نابودی وړانې جوړېږي
 چې سنجش هرڅوک ونه کړي په کلام خپل
 گوره غرق نه شي دنیا ټوله گرداب ده
 په قراره په سم ځای کسېږده وه گام خپل
 د هغو نقش او قدم باندې ټینګ اوسه
 چې پاک رب ورباندې کړي و الهام خپل
 د ځاځي عزت ساتل دې فريضه ده
 (بې ریا) گور کې خپه نه کړې بهرام خپل

۱۳۷۴ / ۴ / ۵

غزني، خنګل باغ

همېش به خوږويانو سپين مخونه گرځول
 څولۍ د محبت کې يې گلونه گرځول
 موږ خوار و مسافرو به کتل ورته له ورايه
 ناترسو به له ورايه پلوونه گرځول
 څوک هسې ووبارحمه چې موسکابه يې کوله
 چا هر دم په سيخو تومبلي زړونه گرځول
 ساده او سادگي وه خپرې ژوند د کليوالو
 په دومره سادگۍ کې عشق موجوده گرځول
 گردۍ مردۍ کوچيانې به راتلې له هرې لارې
 سپرلي به هره خوا خپل پيغامونه گرځول
 خوښي وه ماشومانو وزې گډې څرولې
 شپونکي خوږې شپېلۍ کې آوازونه گرځول
 خنجر خنجر بانه او غټې سترگې د پېغلکو
 احساس مې په دماغ نوي خيالونه گرځول
 په شنو وړو غونډيو به روان ومه بېخوده
 په زړه به مې د خپل يار آرمانونه گرځول
 رښتيا زه (بې ریا) د محبت توپان ته غريم
 که بل څوک وای په خوله به يې ويرونه گرځول

۱۳۷۳ / ۲ / ۳

ننګرهار، د اکام ولسوالي، لنډه خېل

ځمکه وسوه کانيي وسول غرونه وسول
 مينه وسوه ياران وسول زړونه وسول
 هرې خوا ته سرې لمبې دي وطن شين لوگي نيولي
 بارود بوي دی نه پوهېږم محبت نازونه وسول
 نه ځوانان نه بوډاگان شته که څوک شته هيبت وهلي
 کلي لوتې لوتې ښکاري هديرې قبرونه وسول
 دلته وير دی او ماتم دی لوی واړه ماینو تباہ کړل
 هرې پولې هر پټي کې د انسان هډونه وسول
 هر سپرلی دوبي خزان دی شنه باغونه وچ لرگي شول
 نه چمن نه شنې اوبه شته د ماليار گلونه وسول
 د مرغانو ځالې وسوې هستوگنه يې اوس نه شته
 بلبل سوی عنقا وسو د شاهين وزرونه وسول
 هر څوک خیر د خپل سر غواړي د چا بل ته فکر نه دي
 سره اورونه لگېدلی لوی واړه قومونه وسول
 خدايه ورکه بدبختي کړې نور خپل رحم په موږ وکړه
 گران وطن مې سوي سکور شو زخیرې کانونه وسول
 (بې ریا) خدای مهربان دي وران وطن به بیا ودان شي
 ډېر افسوس په حال د هغو چې يې بل کورونه وسول

۱۳۷۵ / ۸ / ۱۲

پېښور، د اېم، ډي، دسي دفتر

ته راته غوړه شه چې زه وليکم دردونو غزل
 جوړه په خندا يې بدرگه کړه فريادونو غزل
 په جدایی کې د بېلتون د شعر نه شي وگوره
 نه دی چې نه کړي دستا اوښکې په رودونو غزل
 په نوي اړخ دا نوی مشق نویه جانانه واوره
 په سلسله د درد و غم واوره خوندونو غزل
 زړه په قرار کړه له عشق نوی سفر مه ویرېږه
 کارم د ستا په خاطر عشق له بنیادونو غزل
 په تریخ واله باندې له زهرو تریخ دی فکر وکړه
 په شیرینې باندې شیرین دي له قندونو غزل
 لیکل یې گران دي وهغو ته چې کباب نه وي څوک
 زه یې لیکم د اوسیلیو په بادونو غزل
 که دنیاچن کړې د شاعریه شان غمگین به نه وي
 جوړوي خپل ځیگر توتیه و په پیوندونو غزل
 د تورو خاورو مخ که وگورم پروا نه کوي
 هر وخت لیکم د زړه په وینو ستا یادونه غزل
 د عشق نغمو کې مې غزل د (بې ریا) خوښېږي
 نه مې خوښېږي د ځوانانو په قبرونو غزل

۱۳۶۹ / ۱ / ۲۵

د خاڅیو عسکري قشله

چي تر لاسه مي کړو ستا د عشق مقام
 ياره تل په تا درود په تا سلام
 عاشقان ستا ټول ميدان ته راوتلي
 ستا په حق لارې يې کړې دي قيام
 خاتمه يې تر قيامته پورې نه شته
 گزارونه د خنجر لري دوام
 وکالت مي د عشق گنج په لاس کې واخيست
 هسې نه چې شم باقي زېر الزام
 تل به قدر او عزت ورکوي خلک
 چې کوي هر څوک د بل چا احترام
 دا د مينې محبت ښکلي دنيا ده
 په هر ځای يې حسابېږي قدم گام
 د وخت کاني به يې سر باندې ورېږي
 دا چې ونه کړي د خولې سره څوک پام
 د جانان ښکلی ديدن زما نصيب کړه
 خدايه کړم درته دعا سهار ماښام
 په لباس د ملنگي لېونی گرځه
 لټوه (بې ريا) خپل صنم مدام

۱۳۷۶ / ۱۱ / ۱۷

ايران، شيراز، باقري بڼ

څه ځلونه څه سپرلي وو څه نسيم
 بلبلانو به واهه هر خوا راځ بيم
 خوشبويي وه هر طرف وږمې وږمې وي
 سور انگار شنوي گلزار په ابراهيم
 اسماعيل موسکي موسکي ځي قرباني ته
 ورکوي لار کې فريب لعين رجيم
 عاشقان کله د سر او مال پروا کې
 د مين کلي ته درومي مستقيم
 خوش قسمته هغه خلک دي دنيا کې
 چې په بله دنيا کور خپل کړي ترميم
 ټول نازک حورې غلمان د هغه چا دي
 چې په حقه لار يې روغ وجود شي نيم
 اصلاً واړه د يوې کښتۍ سواره يو
 که زه ته يو مسافر امام مقيم
 همېشه يې هرکلي کوم په ډاډه
 محبت دی راته پاتې له قديم
 د جانان سره جوړه ما (بې ريا) کړې
 الهي ته خو رحمن يې هم رحيم

۱۳۶۷ / ۴ / ۲۱

ايوان، شپواز، باقري بن

ټول ملت راته چيچلی سره لږم
 خدايه ته يې په خپل رحم وکړه دم
 د چا پورته جنازه شوه بې کفنه
 د چا اورم فريادونه دم په دم
 شرموي د فرعونيانو نمرود ظلم
 د يزید له ظلم زيات دي وير ماتم
 حيوانات په سمه غرونو قرباني شول
 د انسان سر شو په سره خنجر قلم
 کور کالي ډوډي يې سره په وينو راکړه
 هره لار هره کوڅه د وينو خم
 چې خوراک يې و پلو هغه اوس گورم
 په ارمان د جواړي الو شلغم
 په هجرت باندې مجبور شو پردي ملک ته
 شول خبر راباندې ټول عرب عجم
 زموږ کونډې يتيمان له لوږې مړه شول
 خلک کاندي طوافونه د حرم
 پروا نه کړي (بې ريا) خير دی که م شي
 خو له حقې لارې

۱۳۶۷ / ۹ / ۱۸

نبار، باقري بن

ستا د خيالونو په زانگو پرېوتم
د تورو زلفو تر څنگو پرېوتم
زه د مظلومو سترگو اوښکه شومه
جانانه ستا په اننگو پرېوتم
سورکۍ لمبه شوم په زيرې مازديگر
سوټ بوټ نظر شوم په منگو پرېوتم
د اشاره واره محله د مينې
په شاپو وارو گړنگو پرېوتم
هسې خو عشق زما رنگ زير کړي و
د زيرو گلو تر څنگو پرېوتم
ستا عاجزي مې چې ماښام وليده
زه هم بې هوښه تر بانگو پرېوتم
خيرې گربوان يې علامه غوندې ده
د تورو سترگو په جنگو پرېوتم
هغه چې هروخت يې محفل ته غوښتم
د گونگروگانو له شرنگو پرېوتم
زه (بې ریا) ځکه سوری سوری شوم
چې د اغزيو په تانگو پرېوتم

۱۳۷۱ / ۷ / ۲۲

کابل، د سروبي ولسوالي بازار

زه د آريوب غرونو شاهين يم خپلو خالو ته ځم
 زړگي مې تل وايي چې خپلو كليوالو ته ځم
 دلته د ننگ او د پښتو غيرت خبره نه شته
 اجازه راكړي ضرور خړو پړو سيالو ته ځم
 ما د پرديو سره ډېره زندگي تېره كړه
 نوره د خپل وطن اصيلو مينه والو ته ځم
 هغه ځوانان چې يې غيرت په ټول جهان معلوم دي
 هغو ته ځم او غيرتي پېغلو ملالو ته ځم
 دبل په كوركې ښه طعام شراب كباب نه غواړم
 زما شو تله جواړي خوښ دی حلالو ته ځم
 په دې گلونو منظرو كې نور ژوندون نه كوم
 راباندې ښه لگېږي غرونو او غروالو ته ځم
 كه په پردي وطن كې شاه شمه فايده نه لري
 پردي شاهي څه كړم د خپل اولس كلالو ته ځم
 ما ته د خپل كلي جېي او شنه غونډې يادېږي
 د منډهير شاته كړم ښكار ځوگي او تالوته ځم
 واړه ځاځي مې سترگوتوردي فرق يې نه شته راته
 زه (بې ريا) دجگ كوتكي يم كوتكي والوته ځم

۱۳۷۵ / ۱ / ۲

هرات، هرات ښار، ازادي باغ

نشې کې نه يمه په خيال د شيرين يار زنگېږم
 دا مستي نه ده خوماري ده چې په لار زنگېږم
 سوز مې د زړه ساز د رباب نغمې د يار يا دونه
 تال د ستم کې خورم تالونه په کنار زنگېږم
 ښکارزني سترگې د ښو غشو باران هر طرف
 د عشق رواج دي چې لگېږم په قرار زنگېږم
 کنترول د زړه مې نور له لاسه دي وتلي ځکه
 چې د خوبانو په ديدن شم بې اختيار زنگېږم
 راته د دوبي سره گرمي د ژمې يخ څه فرق کا
 هم په خزان يمه خمار هم په بهار زنگېږم
 زه د خوراک خښاک د مال دولت په طمع نه يم
 که وم په خيټه باندې موږ که وم نهار زنگېږم
 سلامتي مې ټول ژوندون له مينې ونه لیده
 تنکي د دروې په شان وچ شوم په جوييار زنگېږم
 اوس گرځېدل د زړو گلو باغ کې نه دي مشکل
 مشکل دا چې گل ته لاس کړمه په خار زنگېږم
 يو امتحان زه (بې ریا) د مينې بل ورکوم
 يا به کامياب شم يا به سراسر په دار زنگېږم

زه د ستا په مخ پيچلي نقاب څه کړم
 ټنگ ټنگور ساز او آواز د رباب څه کړم
 هر وخت لاس په خاورو خړ په مخ راکاږم
 صفتونه ستا د سپين مخ په باب څه کړم
 د مستۍ عيش او عشرت دوره چې لاره
 دقاصد په خوله د سوال او جواب څه کړم
 زه د خپل مين غمونو سره مخ يم
 ستا د مينې داستانونو کتاب څه کړم
 توره شپه مې د جانان په ياد کې ښه ده
 چې وصال پکې ونه شي آفتاب څه کړم
 چې نشان مې د خپل سوي نظر نه کړې
 ښاپيرۍ د رود نيل کوه قاف څه کړم
 چې زما د مينې خاله يې خره کړه
 د اغيار په کور ختلي سېلاب څه کړم
 چې په علم يې ذره د عمل نه وي
 دا ملا به په ممبر او محراب څه کړم
 د خپل يار په غم نشه زه (بې ريا) يم
 شنې پيالې حسين ساقی او شراب څه کړم

۱۳۷۳ / ۴ / ۲۷

غزني، د زنه خان دښته

سخت هجران دي له ډېرغمه مستانه کړم
 ننداره دې د خيالونو په ايینه کړم
 اثرات ټول ستا د مينې نه دي څه دي
 چې سلام تل ستا د پير په پيرخانه کړم
 اوس مې بل ځای گوزاره نه کېږي ياره
 چې معتاد د شونډو سرو په ميخانه کړم
 لوی واړه مې په قدم قدم پوهېږي
 ستا ديدن ته چې درځم څه بهانه کړم
 تا چې ځان زما په روزي فدا گڼلي
 زه به سر او مال له تا نه نذرانه کړم
 په خوبانو کې خوبي ده ماليدلې
 ځکه قدر د هر ستري فرزانه کړم
 ته مې پټ په ياد لره چې هير مې نه کړي
 مسافر يمه آشنا غريبانه کړم
 نه به زه (بې ریا) بل ښکلي ته گورم
 نه به بله مينه زړه کې مېلمنه کړم

۱۳۷۴ / ۱ / ۲۹

پاکستان، رسالپور، د توپنک ساحه

ستا په دې آباد ښکلي جهان کې خدایه څه وکړم
 ټول عالم خوشال زه په خپګان کې خدایه څه وکړم
 دا ښکلي دنیا د څه مودې د پاره جوړه ده
 ما ته خو زندان شوه په زندان کې خدایه څه وکړم
 خلک د وصال په قصرو کاخ کې مخامخ ناست دي
 زه د جدایی سپېره میدان کې خدایه څه وکړم
 تورې لړې راغلې د یار لاره رانه ورکه شوه
 څه په شرک ورېږي غم باران کې خدایه څه وکړم
 شاوخوا ګلان دې منځ کې وچې شنډې ګرځمه
 پاتې یکتنها شوم بیابان کې خدایه څه وکړم
 مست ومه ځواني وه لېونتوب و اوس پښېمانه یم
 پروت وم په لمنه د شیطان کې خدایه څه وکړم
 هر څه مې چې وکړل په دنیا کې آخر تېره شوه
 راغی ځنګدن راته آرمان کې خدایه څه وکړم
 غیر د ستا له رحمه به هېڅوک زما په کارنه شي
 پاتې یکتنها شوم ګورستان کې خدایه څه وکړم

۱۳۶۸ / ۹ / ۸

پکتیا، د څاخیو عسکري قشله

زه د چا و محبت ته نظر وکړم
 يا به غشو څه حساب په ځيگر وکړم
 نازولي د بنایست هره خوا گرځي
 آخر قدر د کوم یو معتبر وکړم
 چې د عشق په بیمارانو کې حساب شوم
 څنگه دم د خوږ زړگي په دم گرو کړم
 پروڼ شپه مې د اغزو په سرگړه تیره
 نن به بیا څه بندوبست د بستر وکړم
 دروازه یې د کور ونیسم که لاره
 که نارې ورته په سر د گودر وکړم
 چا چې داغ کړیایې سر راښکاره نه کړ
 آخر څه د عشق په سوي پرهر وکړم
 شین لوگی به شي جانان زما د لاسه
 که ښیرې ورته په زیر مازدیگر وکړم
 لوی مجرم یم چې توبه مې کړله ماته
 د توبې به څه ځواب په محشر مکړم
 چې په عشق زه (بې ریا) له سره تیریم
 څه پروا به په سینه د خنجر وکړم

۱۳۶۹ / ۱۱ / ۱۹

پښتونخوا، هڅکو

چې په هره ډډه واورمه فرياد کړم
 چې فرياد وکړم له غمه دې رايا د کړم
 همېش ستا لارې ته گورم ته رانغلې
 چې د ستا لوري راځي سلام د باد کړم
 خیر که زه په ژوندانه ستړي ستومان وم
 ياره تا به د خپل زړه په وينو ښاد کړم
 نور مې هېڅ شي پاته نه دي په دنيا کې
 صرف ستا په نوم به جوړ دزړه بنياد کړم
 يا به ټوک ټوک شم جانانه ستا په مينه
 يا به ځان له رقيبانو نه آزاد کړم
 اې رقيبېه که پاچا او شهنشا شې
 در سره به د دلبر په سر تضاد کړم
 اوس که هر څه په ما کېرې پروانه شته
 دا يو ته وې چې په مينه د معتاد کړم
 ستا د مينې خريدار زه (بې ريا) شوم
 خداى خبر چې به تاوان که به مفاد کړم

۱۳۷۳ / ۸ / ۶

کونړ، دکوالي کلی،

د تعلیم او تربیې ریاست

په ډېر کم عمر اسیر د زولنو شوم
 لېونی وم لېونی د لېونو شوم
 هغه سترگې چې یې کانه په دیدچاود شول
 هغو سترگو کړم لوگي د سپینلو شوم
 لکه گل تر او تازه وم په گلشن کې
 وچ ډنډرکي شوم چې پوه په یارانو شوم
 تنها عشق دي چې یې ځان سره همراه کړم
 نه پښتون نه خدمتگار د پښتنو شوم
 هر ساعت خړپړ ځاځي راته یادېږي
 دا چې گیر د چاپه سترگو زرغونو شوم
 د دنیا کارونه واړه رانه هیر شول
 اوس چې پوه د محبت په داستانو شوم
 دا د مینې اثرات دي ورته ګوره
 چې شاعر او تاریخ ساز د طوفانو شوم
 ژوندون بیرته په تلوتلو راباندې وکړه
 یوه پټه خزانة د ارمانو شوم
 چې ځواني مې وه یاقوت او زمروود وم
 اوس چې زور شومه خشره د ډېرانو شوم
 په رښتیا زه (بې ریا) به بېرته ځوان شم
 چې ویده د خپل جانان په زنگنو شوم

۱۳۷۴ / ۵ / ۱۵

کندهار، ارغنداو، د بابولي زیارت

که د مړینې مې نوبت وي مړ دې شم
 که په مرگ کې مې عزت وي مړ دې شم
 بدنم مرگ له خدايه نه غواړم دنيا کې
 چې په ژوند کې مې ذلت وي مړ دې شم
 د اسلام په نوم توتېه توتېه خوشحال یم
 چې کفارو ته عبرت وي مړ دې شم
 چې د ننگ خبره راشي پروا نه شته
 که د قوم کلي غیرت وي مړ دې شم
 که په سرو لمبو کې وسوزمه خیر دی
 چې قرآن په هدایت وي مړ دې شم
 له بدنیتو او شومانو په څنګ ګرځم
 چې ښه مینه محبت وي مړ دې شم
 خدايه مرگ دشرارت مې نصیب مه کړي
 چې مې زړه کې صداقت وي مړ دې شم
 تنهایی زما په ګورکي خوښه نه ده
 چې مې غېږکې زړه حاجت وي مړ دې شم
 (بې ریا) د مرگ خبره لرې نه ده
 چې د مور او پلار خدمت وي مړ دې شم

۱۳۷۴/۱۰/۲۶

خوست، د ځاځي میدان ولسوالۍ مقام

چا ته زړه وروړم چا ته ورنژدې شم
 چې هر چا ته ورنژدې شم بې پردې شم
 دا چې راز مې د زړه هر چا ته ويلى
 له همغه وخت رسوا رسوا تر دې شم
 په محفل د خرابات د چا تر څنگه
 كله زهر كله شات كله شدي شم
 تل وهم د وفا لافې هر آشنا ته
 چې ريښتيني وخت مې راشي بې وعدې شم
 زه هروخت غواړم چې نېكه لار تعقيب كړم
 بيا يكدم په بله لار بې ارادې شم
 چې د ښځې خوا ته گورم زړه مې سوزي
 كله كله نافرمانه د ادې شـم
 څوك زما په زړه د واوړې په شان اوړي
 چا ته زه د مينې غشي د ليندې شم
 چې تر اوسه مې ژوند لهولعب كې تېر كړ
 خداى خبر دى چې سړي به پس له دې شم
 نن د مينې په دم چوف زه (بې ريا) شوم
 بيا به گورو كه آزاد له دې هودې شم

۱۳۷۵/۳/۲۹

غزلي، د غزني هوايي ډگر

شهيد ته غسل وركوم آب زم زم لتوم
 زخمي پرهر ته څه پټی او څه مرهم لتوم
 د سر نه پښو پورې پولی پولی دی وپرسېدل
 ټول ملت سره ښامار چيچلی اوس یې دم لتوم
 یتیمان مري له تندي یوگوت اوبه هم نه لرم
 په توره شپه کې گرځم پرڅه او شبنم لتوم
 د پاک لمنو کونډو آه فریاد آسمان ته رسي
 له لوږې مری ورته اوږه وي که غنم لتوم
 زما د ملك خندنې پېغلې په ژړا دي همېش
 چا ته د پلار چا ته د ورور له غمه زغم لتوم
 په دې کې راز د الهي دي ماقبول په سترگو
 خلك مزې کړي زه ټوك ټوك بني آدم لتوم
 اوس مې ځواني خزان خزان شوه انقلاب له لاسه
 څه به مستي څه به محفل د زیر و بم لتوم
 اسلام دښمنو په موږ ډېري میندې بورې کړلې
 زه هم روان یم د دښمن بچي ته غم لتوم
 زه (بې ریا) به آینده نسل ته جوړ کړم تاریخ
 دا جنایت ظلم لیکم کاغذ قلم لتوم

۱۳۶۷/۷/۸

ایران، شيراز، د مردشت زرغون کلی

درد و غم کې يم ناطاق بې جرئت نه يم
 طمع دار د چا د مال او دولت نه يم
 که هر څه ستم جفا وي ما قبول دي
 زړه مې شو په تا عاشق ملامت نه يم
 تا ته درکړه خپل انصاف چاره په لاس کې
 سرمې غوڅ کړه په غيرت بې غيرت نه يم
 روزانه د عشق خنجر زما زړگۍ دی
 زه منکر له دې انصاف عدالت نه يم
 ستا بنو غشی مې ټول بدن کې خښ دی
 ټوله شپه او ورځ آرام او راحت نه يم
 تل مې سترگو نه بهېږي فراق اوښکې
 په خوندپوه ستاد سرو شونډو شربت نه يم
 سر نه پښو پورې پرهر پرهر يم ياره
 مرگ مې خوښ دی ومره غم کې عادت نه يم
 دېرافسوس يوخوا غريب بل خوا عاشق يم
 توانگر زه ستا د زلفو قيمت نه يم
 که د ټول جهان خويان رانه چاپېر شي
 بې له تازه (بې ریا) سلامت نه يم

۱۳۶۷/۱۱/۴

ایران، شپراز، باقري بن

هر سړی ځان راته دوست کړي له دښمن نه خبر نه يم
سره انگار کې شين لوگي شوله وطنه خبر نه يم
سړې لمبې راغلې له شرقه لوی واړه يې کنډ کپر کړل
زه په قبر څه پوهېږم چې کفن نه خبر نه يم
بلبلان په چيغو راغلل ويل يې دا څه گرد غبار دي
ما ويل لرې شه بلبله له چمن نه خبر نه يم
څه يې سره ښامار په خوله کړو څه يې وينې زموږ يوړي
خدای خبر چېرته دی تبني له رهزن نه خبر نه يم
سخت تورتم دی په هر دم کې وينو خم په هر قدم دي
زړه ورڅو سر قربان کړله ډارن نه خبر نه يم
يتيمان مري له يخنۍ نه موراوېلار کاروان يې بار شو
خدايه څه باندې يې پټ کړم له برستن نه خبريم
نه مې خپل خپلوان ښکارېږي نه مې کلي کې انسان شته
د بمبار خړو گردو کې کې خپل مين نه خبر نه يم
گوزارونه په موږ کېږي يرغلگر توره په لاس ده
سرمې بېل خاورو کې پروت دی له نور تن نه خبر نه يم
(بې ریا) دا امتحان دی چې د خدای له لوري راغی
غاثول غرونو کې ساه ورکړه نسترن نه خبر نه يم

۱۳۶۷ / ۸ / ۱

شېراز، مردشت، زرغون کلی

که له مینې دې بهزار شم بهزار نه یم
 که سل ځل له تا آزار شم آزار نه یم
 اوس مې دم له محبت د ستا وهلی
 په نه شي کې که هوښیار شم هوښیار نه یم
 چې په خوب دې یو ځل وگورم صنمه
 که په سپین سحر بیدار شم بیدار نه یم
 خدای چې اوس د دیدن سوراوړشو دلبره
 که په ټول بدن انگار شم انگار نه یم
 که دیدن دې راته یو کال شي لحظه ده
 چې یو کال درته نهار شم نهار نه یم
 ستا په مینه مې کفن یو ځل شکولي
 که په غم د بیا بیمار شم بیمار نه یم
 مروره یاره راشه چې په خولا شو
 که ستا مخې ته ایثار شم ایثار نه یم
 ستا د هجر گړنگو په غاړې گرځم
 که له هر گړنگ گوزار شم گوزار نه یم
 ستا له مینې منکر زه (بې ریا) نه یم
 که منصور غوندي په دار شم په دار نه یم

۱۳۷۰/۸۵

پښتونخوا، هټکو، د لښې باندي کمپ

که مې شناخت خواړې په قوم قبیل افغان یم
 توریالی او ننګیالی د هر میدان یم
 له گوزاره مې آسیاده لړزېدلي
 په نسب د احمدشاه یم قهرمان یم
 په مشهد او بخارا کې هم معلوم یم
 په پنجاب ډهلي کې نوم لرمه خان یم
 غلامي مې پلار نیکه منلي نه وه
 اوس چې زه غلام جوړېږم بې ایهان یم
 لر او بره پښتونخواه په خوب ویده ده
 په آرمان تر خاورو لاندې خوشال خان یم
 دا چې نن خیرې گربوان خوار و زار گرځم
 وهل شوي په دوستۍ کې یم نادان یم
 شاوخوا د وینو تېرۍ راته ناست دي
 د نفاق نهزې ډهلي یم حیران یم
 چې د خوار و پښتنو په غم کې مړ شو
 په تایید تل د بهسود و ملنګ جان یم
 که زما (بې ریا) غږ اورېدای نه شو
 بیا نو پوه شه چې په ژبه اویزان یم

۱۳۷۴ / ۱۱ / ۸

خاخي میدان، د ډانیو بوکت کلی

د خیالونو په دنیا کې محلونه جوړوم
 د زرګي خر بیابان کې جنتونه جوړوم
 چې په خیال کې کله لارشم د دنیا سره اوسپن ټول کړم
 د جانان سپینې سینې ته املهونه جوړوم
 کله یار ځان ته نژدې کړم کله لار شې رانه لري
 دا مې ژوند دی دا مې حال دی داستانونه جوړوم
 د مجنون په شانته کیلې تېروم په ګرمو ریګو
 په قلم د ښکلو ښکلو تصویرونه جوړوم
 خیال مې پورته کړي هواته چې مې فکري راپریوځم
 سربازي کړم قهرمان یم تاریخونه جوړوم
 یم غلام د عاشقانو حقیقت کې چې عاشق وي
 هغو زړو ته چې زخمې وي مرهمونه جوړوم
 نه مې خوب نه مې آرام شته مجبوریت دچې یې نوش کړم
 سرگردان او لالهاندیم ګیلاسونه جوړوم
 زه په خپله عشق د لاسه په سینه باندې داغ داغ یم
 اوس د صبر په پټیو خپل زخمونه جوړوم
 شعر د عشق د لاسه جوړدي عشق کې مرګ اولهونتوب شته
 لېونی زه (بې ریا) یم چې شعرونه جوړوم

۱۳۶۷ / ۵ / ۱۹

ایران، د شېراز ښار، د اریا څلور لاری

يو سلام و بل سلام ته پاتې نه شوم
 يو پيغام و بل پيغام ته پاتې نه شوم
 د ديدن وعده د بام راسره وکړه
 بيا ديدن په سر د بام ته پاتې نه شوم
 هغه لار چې په ماښام به د څارلې
 يو ماښام و بل ماښام ته پاتې نه شوم
 ما ويل تل به د خدمت په سترگو وکړم
 د ستا قدر احترام ته پاتې نه شوم
 داغيار په خوله دوکه شوې ځان به خوار کړې
 زه خو هسې خوب آرام ته پاتې نه شوم
 اې غمازه خدای د نوي کور انگار کړه
 دا که زه د انتقام ته پاتې نه شوم
 لولپه خاورې ايرې د باد همراه شوم
 خپل هدف او خپل مرام ته پاتې نه شوم
 که پوهېږې په رښتيا (بې ريا) مريم
 يو الزام و بل الزام ته پاتې نه شوم

۱۳۷۳ / ۲ / ۲

پکتيا، د خاڅيو ولسوالي

که گناه درته ښکارېږي گنهگار یم
 که سزا درته ښکارېږي سزاوار یم
 هغه تېروختونه هېرکړه خدای دې مل شه
 نه درتلاى شم نه به درشم نه وزگار یم
 اوس مې سته پاتې نه ده چې لوگی شي
 ستا ستم د لاسه کوته د انگار یم
 تا د مینې محبت قولونه مات کړل
 زه په خپل قول ولاړ یم وفادار یم
 همراهي د داسې خلکو په کار نه ده
 چې سر ساتي په خوله وایې درنه څار یم
 آرمانونه یې له خاورو پورته کېږي
 گرځېدلی د عشاقو په مزار یم
 رسوایی دې راته طوق د غاړې پرېښوه
 نور له تا او ستا له مینې توبه گار یم
 چې د ستا له محبته مې زړه تور شو
 زه له خدایه هزار بار شکر گوزار یم
 ز ما خوښه ده که خاندنم او که ژاړم
 نور خوزه (بې ریا) تل په خپل اختیار یم

۱۳۷۴/۱۱/۳

خوست، خاخي میدان، د ژېړ پاڼ کلی

محبت چا ته آسان دی چا ته گران
 آسانهېږي چې څوک خوري غم د خپل ځان
 چې بې سترگې شبگيري تكي سرې نه کړې
 په خوب نه کېږي دیدن د خوږ جانان
 زموږ په داسې عاشقانو تل ایمان دی
 چې په یوه شپه گوري عرش کړسي آسمان
 محبت ورته ریښتینې درجه ورکړه
 چې تابع شول انس او جن د سلیمان
 د بلال مینه ریښتینې څنگه نه وه
 چې کاوه به یې شپیلو کې آذان
 د دوستۍ غږ هغه وخت د سربدل و
 ځکه پټ راوړو یو یوه ایمان
 هغه مینه محبت او عاشقي وه
 چې ځلېږي تر قیامته یې نښان
 د خپل رب رسول جهاد په ښکلي لاره
 هر وخت مال دولت مصرف کړی عثمان
 (بې ریا) خدای د هغه له روی معاف کړه
 چې راوړو به جبرئیل ورته فرمان

۱۳۶۸/۱/۲۲

ایران، شیراز، باقری بن

په بهار زموږ برعکس راغی خزان
 ځکه بار شوله کور کلی مې کاروان
 شگوفې په قربانې د ځان قایل شوي
 داچې سورشوهر یو گل په خون د ځان
 لذتونه د عشق تلخ او زهرجن شول
 هرخوا گرځي آرمانجن پېغلې ځوانان
 یاخو روح وتل مفتحه ښکاري له تن نه
 یا خو زور په چا کې نه شته د فغان
 آرزومند د آبادۍ وم خرابې شوه
 خرابي ښه وه چې وړک نه وي یاران
 سترگې سترگو ته د مینې انتظار وي
 معرفت د آشنایې شو تیر باران
 عجله مې د یار روح ته مرگې وکړه
 کور یې جوړ شو د چوریانو قبرستان
 د مطلب بیانول له غمه ډک دي
 ښه به دا وي چې مطلب نه شي بیان
 د یارانو کډي لارې ټول فنا شول
 (بې ریا) ته لا ژوندی یې په جهان

۱۳۶۷/۱۱/۳۰

ایران، شیراز، باقری بن

خندا لاره اوس همېش یم پریشان
 خوشحالي شوه په کنار راغي خپگان
 خپلې اوښکې مې امېل په غاړه زانگي
 زر نسکور کړمه د هجرلوی توپان
 خلق ټول په خوب ویده شي زه بیداروم
 هره خوا شمارمه ستوري د آسمان
 د امید دیوه مې مړه شوه توره شپه ده
 شمعي اوښکې تویوي مري پتنگان
 له محفله د یارانو بیگانه شوم
 دېمنانو ته مې لارښيي دوستان
 خړو خاورو کې رغرېږم بې وصاله
 خپل نصیب سره زه یم لاس او گړېوان
 اوسيلي د شفق سرولمبو کې گورم
 آرمانونه مې له پسودي آویزان
 ډېر افسوس په حال د هغو عاشقانو
 چې پراته وي په دردوکې بې درمان
 (بې ریا) د عشق په رنځ باندې بیماریم
 په علاج مې نه پوهېږي طبیبان

۱۳۶۸ / ۳ / ۱۰

ایوان شېراز باقري بن

يو خوا يو په مينه زه رقيب لاس او گرېوان
 بله خوا يو زه زما نصيب لاس او گرېوان
 دا چې د دنيا خوشحالي واره په دولت شوله
 يو تر خپل منع زه او خالي جيب لاس او گرېوان
 برخه مې لرله خو قسمت له لتي تېره کړه
 شوم د بې وسۍ سره غريب لاس او گرېوان
 پروت يم بې وصاله د هجران په تورو غرونو کې
 جوړ شوم د حالات سره عجيب لاس او گرېوان
 زړه مې د جانان په محبت کې په رنځ واوښتو
 نه مې کړي علاج زه او طبيب لاس او گرېوان
 شرم حيا ولاړه احترام له خاورو لاندې شو
 هر ځای بې ادبه او اديب لاس او گرېوان
 ځان خپل رانه هېر شي چې وطن بچوني وگورم
 ټول مظلوم ملت جلاد نجيب لاس او گرېوان
 خبني مې منگولې د آرمان په خوار گرېوان کړي
 هره برنامه په هر ترتيب لاس او گرېوان
 ما (بې ریا) نورله بې وسې په خپل قدرت خلاص کړه
 خدايه يمه زه او هر قريب لاس او گرېوان

۱۳۶۹ / ۲ / ۸

لوگر، کنجک روغتون، د نعمان پوسته

ستا د عشق غشو مجروح کړم په بدن
پس له مرگه مې ستا درکې کړي دفن
تار د زلفو ستن دې جوړه له بڼو کړه
له سالتو دې راته وگنډه کفن
آرمانجن به مې رخصت کړي له دنيانه
نه خوشال یم نه د موږ کړم په دیدن
تهمتونه مې امېل په غاړه زانگي
هم تهمت د ستا مې داغ شو په لمن
محبت د تخت او تاج پروادار نه دی
نه پروا د پالنگو کړي نه گلشن
څه پروا به مې د مینې له توپان وه
ای نرگسه چې په تا نه وای مین
خیر که وږی او نهار وم پروا مه کړه
تېروم د ستا تر څنگ ژوندون پتمن
ته بېغمه لوړو لوړو باندې گرځې
زه شوم ستا له غمه سوی لوغړن
(بې ریا) ډېر لېونی یې چې ځورېږي
نه خپلېږي پردي لونه او زامن

۱۳۶۷/۱۱/۱۵

ایران، شيراز ښار، باقري بن

دوست به دوست گهني دښمن گنه دښمن
 آخر مري په پردي کور کلي رهن
 په رښتيا وويي باور هېڅکله نه شته
 که هر وخت خوري قسمونه دروغجن
 مخ په وړاندې يې د تورو پرکا خيري
 په يوه غږ ټول لښکر مات کړي ډارن
 خرد خپلې خيتي غم کوي چې مور شي
 درشقي فکر کوي لوټ کړي چمن
 د عالم تر فهمه بد وي که ځان قند کړي
 چې په بدو گرځوي هر څوک دهن
 په قيمت قدرله سرو زروکم نه وي
 خير که وزن باندې کم راځي ورښمن
 د دوو ورځو تکبر ته حاجت نه شته
 نابره خاورو لور ته دی رفتن
 په کوم ځای مې وي د مور شيدې رودلې
 نن په کوم ځای گرځم سوي لوغړن
 په رښتيا ما (بې ريا) ته يې فرق نه شته
 برابر مې دې له مور سره وطن

۱۳۶۸/۵/۲۸

ايران، شيراز ښار، باقري بن

دا کوم عدل کوم انصاف دی کوم قانون
 چې شري مې د کور کلي نه بهرون
 دا نخري د غمازانو نه دي څه دي
 چې د موږ تر څنگ يې راوستو بېلتون
 که هر څو پتي د صبر ترېنه تاو کړم
 بېا مې هم زخمي زړگی کړي لون بلون
 ستا د مکر کرونده مې زړه په ځمکه
 په هرکنج شو جدايې تخم زرغون
 ستا د کبر زور زما په تنکي مينه
 بل څوک نه وو تنها زه دې کړم افسون
 زماوېنکې د تېر وخت په ياد جاري شوي
 پخوا څه وو راته څه پېښ شول اکنون
 درقيب په سپېروغشو داسې ښکار شوم
 ټول بدن مې دي زخمي زخمي داغون
 ظلم زور د زمانې يې و ليدلی
 گرم خونه و چې به غرو ته تلو مجنون
 (بې ریا) ته به په کومه لاره تېستي
 لار دې نه شته تورو خاورو نه بدون

۱۳۶۸ / ۱ / ۳

ایران، شيراز، باقري بن

محبت يو قلبي رنځ بار دی سنگین
 د عاشق زړه ته سلام او آفرین
 که هر څومره دردو غم په عاشق راشي
 بیا هم خوږ دي ورته عشق لکه گبین
 هر هغه چې انتخاب شي دې مضمون ته
 لوږې تندې شي اول ورته تعین
 شبگیري به تېروي له سربه تیروي
 که څوک غواړي د جانان بنکلی جبین
 عشق د فکر اندېښنو یوه منبع ده
 اول تریخ دی مگر وروسته دي شیرین
 چې ریښتیني مینان وي په شانه ځي
 وړاندې درومي که په ونیوشي رنگین
 د یار درته رسیدل بې حده گران دي
 رسېدای شي چې په صدق وي مؤمن
 پاکه مینه پاک مقام لري مزې دي
 خپل عمل به هر څوک گوري په آین
 که راځوړند له وینستانو شمه خیر دي
 یادوم زه (بې ریا) خپل نازنین

۱۳۶۷/۱۲/۵

ایران، شیراز، باغري بڼ

خوار و زار ګرځم په غم د ستا غمگین
 راشه وگوره ګرېوان زما مسکین
 د قسمت په اجازه په تا مین شوم
 نه مې پېژندې په اصل نه په دین
 لږ خو نېغ راته را وگوره دلبره
 ستا له غمه مې زړګی شوی دی شین
 دپتنګ په شانته سوی په تن خوښ یم
 خو چې ګورې مې تندي ګرځوه ورین
 سوي سکور شومه جانانه ستاله غمه
 لیدای نه شمه خپل شکل په آیین
 څه به درشم ستاکوڅې ستادروازې ته
 راپسې دې هره ورځ غماز لعین
 ما ته خپله غریبي جونګره ښه ده
 په تا تل لرم پېرزو پالنګ ورینمین
 یاره څه به د یوبل په آرمان ګرځو
 راشه زه به کړم دعا ته کړه امین
 (بې ریا) څو وارې وغوښتلي ځانته
 په تا نه ده ملا مته مارجبین

۱۹۹۳ / ۱۱ / ۲۰

پښتونخوا، پېښور

د اېم، ډي، دسي دفتر

یخني ساره هر بد مرض مې تار په تار وليدو
 په انتظار وم چې راځي نن مې بهار وليدو
 نن شگوفې وړي وړي په موسکېدا گورمه
 کوچني نیالگي مې هم په سپینو گلو بار وليدو
 د نوي کال مبارکي يې اشارو کې راکړه
 جوړپه سپرلي کې بل سپرلي شو چې مې یار وليدو
 ورځ د نوروز وه عاشقان جوړه جوړه گرځېدل
 اختر به څه وي چې مې دا گرم سهار وليدو
 چې هره خوا تلمه رنگینې لویټې سالوگان
 په هر زیارت مې ښایسته پېغلو دربار وليدو
 خپله حصه يې هري پېغلي زلفي وشنډلې
 ښکلي نسیم مې په وږمو کې ناقرار وليدو
 مرغانو هم په شنو باغو کې اتڼونه کول
 د بلبانو لوی قطار مې په گلزار وليدو
 ما خو ویل چېرته به ښکار د څو بوسو وکړمه
 مگر چې فکر مې شو خپل زړگی مې ښکار وليدو
 یوه گوښه ځای ته چې لارم فریادونه کېدل
 خوار (بې ریا) مې عشق په دام کې گرفتار وليدو

۱۳۶۸/۱/۸

ایران، شبراز، باقري بن

خارمې په سترگوکې را پرېوت چې مې گل وليدو
 په محبت کې مې څو څو ځله اجل وليدو
 اوبسکو مې بنکته د گربوان په لورې هڅه وکړه
 چې د انکار په غږ مې يار لکه بلبل وليدو
 زما د مينې دنياگۍ په وړاندو خبر دی
 ځکه خوشحال مې غمازانو جوړ محفل وليدو
 تر سپين سحره د خيالونو په تال وزنگيدم
 د يار پيکې مې چې ماښام کې ول په ول وليدو
 د مهر ټوله زندگۍ په بيابان تېره شوه
 نه مې وصال شو په نصيب نه مې محل وليدو
 په قسمونو يې خطا شوم هسې تېروتمه
 د بې وفا آشنا تر څنگ مې چې نن بل وليدو
 زه د مجنون په افسانو پسې هروخت خندېدم
 دا چې عاشق شومه په خپله مې څنگل وليدو
 هلته به ومنم جانانه فدايت د مينې
 که مې خپل سريوځلې پروت ستا په څنگل وليدو
 د مطلب وخت کې ټول چاپيروو له ساده (بې ریا)
 په مصيب مې نه جانان نه پردي خپل وليدو

۱۳۶۸ / ۱۰ / ۲۸

پښتونخوا، هنگو، دلخني باندې

چې له خاورو يې پيدا كړم بيا به ځم تر در د خاورو
 ياره كړم به ستا په عشق كې يوه ورځ سفر د خاورو
 لېونې له هغې ورځې چې په كومه ورځ عاشق شوم
 حقيقت په تا مين يم كړم اقرار په سر د خاورو
 ډېر په كبر غرور مه څه دا ځواني هم امانت ده
 يوه ورځ به درنې خورشي گوره خړ څادر د خاورو
 په يو نيم متر محل كې به يې زور درته معلوم شي
 چې څلور طرفه راشي د هيبت و زر د خاورو
 ورځې درې ځله نارې كړې چې تياره يم رڼا راوړه
 ولې خاندې عمل وكړه په گفتار باور د خاورو
 چې له اوره يې پيدا كړ آخر ځای يې جهنم دی
 په رښتيا چې غټ عالم و شو مغرور منكر د خاورو
 كاشكي څه وخت وړاندې لاړواي اوس به ښه پكې عادت وم
 دا چې يو ناڅاپه ورشم ډېر مشكل گوزر د خاورو
 وړ روان زه (بې ريا) يم د تيارې نه امان غواړم
 د فساد ډكې دنيا نه دی ژوندون بهتر د خاورې

۱۳۶۷ / ۱۱ / ۵

ايوان، شيراز، باغري بڼ

چې د ستا کبر غرور مې تر نظر شو
 ناچاري نه مې گرېوان په اوښکوتر شو
 تا چې جوړه قتل گاه کړه لار د مينې
 ازمويم پکې خپل سرکه چېرته سر شو
 محبت خو د ظلمونو مقام نه دی
 زه يې غرق کړم د ظلمونو سمندر شو
 دا خو ستا د خپل خبرې منځ ته راغلي
 چې فراق غشې مې زړه ته برابر شو
 اوس د هجر اغزي دار چمن کې گرځم
 پکې اخلم به قدم که بختور شو
 زه اوس هم د خپلو اوښکو نه شرمېږم
 ته چې غواړي جدایي په ما اختړ شو
 نورکه خاندې اوکه ژاړې خوښه ستاده
 په ما هم د ستا د مينې مازيگر شو
 اوس مې پټ له ورايه مه څاره وخت تېر دي
 چې جدا دې کړمه ژوند مې برابر شو
 (بې ریا) په خپل نصیب قناعت وکړه
 چې په برخه دي له یاره یار بهتر شو

۱۳۷۴ / ۸ / ۳

خوست، د يعقوبيو ولسوالي

لېښوني دې کړم آشنا په شلمو سترگو
 دومره زيات تاثير به وي د کومو سترگو
 که باران مې د ښو غشو پرې وکړ
 رڼ ونه خوړو د ستا محکمو سترگو
 چې جوړه يې راته ټول جهان کې نه شته
 څه لټون به کړم د بل رقمو سترگو
 که له تا مې بيا د بل په لوري تاو کړي
 خاورې واړوه زما په گرمو سترگو
 چې نظر مې ستا په سترگو باندې پرېوت
 خوند رانه کړ د عرب عجمو سترگو
 کاش چې يا مې ستا بشر ليدلی نه وای
 يا دې نېغ کټی په سرو بېغمو سترگو
 تش په نوم د صفت نه کوم دلبره
 زړه هر وخت غوټې کوي په سمو سترگو
 زما اوښکې هر وخت تا پسې بهېږي
 کله وژړل د ستا بې غمو سترگو
 (بې ریا) تل کړي لټون د خوږويانو
 دم ونه خوړو د ستا بې دمو سترگو

۱۳۶۹ / ۱۲ / ۱۳

پښتونخوا، هڼکو، لخته باندې

نه د بڼكلو درك شته نه د بد رنگو
 كابل بل مخ اړولي بې فرهنگو
 نه پوهېږم چې د څه په خاطر ولې
 په نشه كې د شرابو وو كه بنگو
 هرې خوا دي وران كورونه خړې لوتې
 چې نظر مې كړو له غرونو دنگو دنگو
 شاو خوا ته مې انسان تر سترگو نه شو
 تگ راتگ نه شنه په وړانو كوڅو تنگو
 د باروتو سرولمبو او شين لوگي كې
 ځواني خاورې شوې د روغو او د گنگو
 خيراتونه ټولوي د مجبورې نه
 د كابل پېغلې جامو كې د ملنگو
 خوږويان اوس په هغه لباس كې نه دي
 نه د عطرو خوشبويي شته نه لونگو
 خاص خبره د قدرت وه نور څه نه وو
 خوار غريب شو مهاجر له كورو ږنگو
 (بې ریا) افغانان داسې پكې لوشول
 لكه لو وي د اورېشو يا مشنگو

۱۳۷۵ / ۸ / ۲۰

كابل، د شاه دو شمشيره زيارت

ته چې ښکاره شولې له بره ما غزل لیکلو
 چې په خندا شوې نابیره ما غزل لیکلو
 د ستا خواړه واړه زلفان مې چې په مخ ولیدل
 زړې زړې دې کړم دلبره ما غزل لیکلو
 ناز او نخرې به دې کولې د ګودر په لاره
 په لار به تلې لکه کوتره ما غزل لیکلو
 درنه چاپېره به همزولي وي منګیو سره
 گلشن به جوړ شو له ګودره ما غزل لیکلو
 چې د پلو له خیاله ونیوه زما په طرف
 ته وې په خولا که مروره ما غزل لیکلو
 تا په سرو شونډو راته څه یل ما ته بیا ووايه
 یاره پوه نه شوم په خبره ما غزل لیکلو
 ستا د غمونو سلسله مې په شعرو تبدیل کړه
 لا ګرځېدلې نا خبره ما غزل لیکلو
 د پېغلو شور شو چې په غرونو باندې واوښتلي
 په تا پوه نه شوم مازیګره ما غزل لیکلو
 زه (بې ریا) دې لېونی په شان ایله کړم ولاړې
 د زړګي رنځه درد سره ما غزل لیکلو

۱۳۷۳ / ۸ / ۱۳

کونړ، کبراله، د تعلیم او تربیه ریاست

لمبې وې سوزېدل وو ستا دیدن په سروغرمو
چې ومې لیدو یاره ستا بدن په سرو غرمو
زه خپلې لېونۍ مینې مجبور کړم د ستا درته
جانانه په زرگي دې کړم دردمند په سروغرمو
گیلې مې بې حسابۍ راوتې په وچو شونډو
آگاه دې نه کړو ځان په ماستومن په سروغرمو
تحفې د محبت ته دې په طمع وم حسینې
ما ترک کړو ستا لپاره شین چمن په سرو غرمو
په کمه اندازه دې مخ هلال په شان ښکاره کړو
ښکښلې دې کولې که خواندن په سرو غرمو
سوري سوري منگلې جاودینې پښې دمینې زوردی
سلام ځکه کوم د خپل مین په سروغرمو
نه مینه رسوا شوې نه غریب یم نه کمزوري
پرېږدمه ستا له غمه دا وطن په سرو غرمو
افسوس زه (بې ریا) ستا له محل بېنوا لارم
خوشال وم چې دې کړي وای دفن په سروغرمو

۱۳۶۹ / ۴ / ۱۲

پکتیا، د څاخیو عسکري قشله

خولی ډکه گرځوم د آرمانونو
 مسافر په لیرې لیرې وطنونو
 توره شپه کې د آسمان ستورو ته گورم
 زه پرې مینه ماتوم ستا د خالونو
 چې صفت مې ستا د حسن ورته وکړ
 پانې پانې شول ډنډرکي د گلونو
 زه سیار ته د اغیار په جېلخانه کې
 اوس به گورو سره یو بل په خوبونو
 چې همېش به دې دیدن له کنجو راکړ
 سلام کړم په هغو خړو دیوالونو
 ستا د هیلو آرزوگانو په دنیا کې
 زه لاهو یم د هجران په دریابونو
 څه وختونه او څه مینه محبت و
 چې به لوړه گرځېدلې په بامونو
 خدای خبر اوس به ژړا وي که خدا وي
 ستاپه سپینه خوله سروشنډو په سرونو
 (بې ریا) ته ننداره کوه خندېږه
 رقیبان دې تل سوزېږي په اورونو

۱۳۷۲ / ۹ / ۱۰

خوست، د بک ولسوالي،

نغماني کلی د حاجي نادر کور

زمانه شوه تر مطلبه یاران نه شته
 هغه مینه هغه خوند د هر خوان نه شته
 چې مطلب درنه پوره کړي تیله درکړي
 نېک خواهان د زمانې په جهان نه شته
 مخامخ به درته دوست خان معرفي کړي
 پسې شا به د دښمن وي دوستان نه شته
 چې دیوال به یې روان و سینې لاندې
 نن سبا هغه پاڅه بزرگان نه شته
 دا چې ډیرې یې تګي لپاره پریني
 حقیقت کې ډاکوګان دي شیخان نه شته
 د ملت وینې زبېښي چې څو یې وس وي
 د عمر په شان عادل پاچاهان نه شته
 بدنیتي هره سینه کې خاله کړي
 صداقت شوي پناه صادقان نه شته
 تار په تار خواره واره در په در گرځو
 ډېر افسوس سپه سالار د کاروان نه شته
 (بې ریا) له حقیقت څخه تېر نه شي
 حقیقت ټوله فایده ده تاوان نه شته

۱۳۶۷ / ۳ / ۲۲

ایران، شیراز ښار، د اصفهان دروازه

چا د لاسه ناقرار شو زما زړه
 چې یکدم داسې سنگسار شو زما زړه
 هېڅ دردونه یې په ژوند لیدلی نه و
 د عشق رنځ باندې بیمار شو زما زړه
 چې د گل په شان بشر یې تر نظر شو
 وچ په ځمکه راگذار شو زما زړه
 ښکاري سترگې وې چې ښکاريې کړوله ورايه
 په ښو پرهار پرهار شو زما زړه
 خو ټوټي شوې ترېنه جوړې خبرنه يم
 سیخ کې بند شو په انگار شو زما زړه
 په علاج یې نه پوهېږم اوس څه وکړم
 ځي له کلي غره په لار شو زما زړه
 د جانان نه یې بل څه خبره نه شته
 نور له خپل پردي بهزار شو زما زړه
 نه یې ښه پالنه وشوه محبت کې
 نه هرگز په خپل اختیار شو زما زړه
 (بې ریا) که یې هر څو پلټنه وکړه
 خاص د مینې طرفدار شو زما زړه

۱۳۶۷ / ۵ / ۱۳

ایران، مردشت، زرغون

زړه چې قوي نه لرې د عشق لوی سفر مه کوه
 گوره د دنیا بڼکلو ته هسې نظر مه کوه
 مینه قرباني غواړي د سر نه تېرېدای نه شي
 سر نه چې تیرېږي نه نم سیل د گودر مه کوه
 ته چې د شپې خوب کړې عاشقان تل شبگيري کوي
 خاتنه که عاشق وایې نو خوب په بستر مه کوه
 مینه که کوي ضرور د ځان نه محکم ډال جوړکړه
 خورې په داغ په زړه باندې پروا د خنجر مه کوه
 جوړکړه ځان د بازپه شان مرغی پنجو کې پورته کړه
 هسې د مېرې په شان د دوو شپو وزر مه کوه
 کله خو غماز کوي ظلمونه عاشقانو نې
 لویه حوصله کړه فکر شام او سحر مه کوه
 یا به شونډې وڅېښې د یار یا به سرخاوړې کړې
 یار ته فکر وکړه په اغیارو باور مه کوه
 دا چې محبت غواړې کفن له سره وتړه
 ښه انتخاب وکړه پام بې ځایه ټکر مه کوه
 ځان کړه سوی سکورد عشق میدان کې "بې ریا" په شان
 خوره د یار غم خوږ دې غم د شات او شکر مه کوه

۱۳۶۷/۴/۱۱

ایران، شیراز ښار، د اصفهان دروازه

څومره ښکلی زموږ ژوند دی پروانه
 خو افسوس چې بې وفا ده زمانه
 جفا کار دی ستم گر دی په نوم ښکلی
 په نوم ښکلی زنانه او مردانه
 وفانه شه خويرويانو کې يارانو
 نن د يو سبا د بل کړي ياران
 که يې ټول عمر خدمت په سترگو وکړي
 نه خپلېږي چې بچي وي بېگانه
 تر مطلبه پورې ځان درباندي ساتي
 در به نه کړي د سرو شونډو نذرانه
 کله هغه کله دغه درته وايي
 خوار زړگی به دې کړي غوڅ لکه شانه
 د هغو ښکلو دربار د هر وخت جوړ وي
 چې يې زړو کې دې وفا وي در دانه
 هرکلی به يې په دواړو سترگو وکړم
 چې په مخ راوړي زلفان دانه دانه
 په محفل د "بې ريا" هر وخت ازاد دی
 که څوک غواړي زندگي فقيرانه

۱۹۸۸/۴/۲۹

پښتونخوا، هڅو، د هڅو بازار

د صحرا د بښتو مېرو خبره نه ده
 مینه دوه کوي د درو خبره نه ده
 چې جانان وي سترگې سترگوکې پوهېږي
 د شپېلکو اشارو خبره نه ده
 باید لوږې تندې تېرې کړې زړگيه
 محبت د مسخرو خبره نه ده
 په تقدیر کې نوشته به ضرور کېږي
 د دعا او د بښرو خبره نه ده
 رسوایي کې د پښتون خبره مرگ ده
 تنها مرگ د هدیرو خبره نه ده
 د عاشق زړه پرېکول د یار ځواب دی
 د الماس او د اړو خبره نه ده
 د زړگي پر دې بڼو غشو کړې غوڅې
 د خنجر وگوزارو خبره نه ده
 په خپل یار کوم دعوه مرکه نه شته
 راز مې پتېدی ورور او ترو خبره نه ده
 "بې ریا" اوس فیصله په بل چا وکړه
 د صبرو کار د قدر و خبره نه ده

۱۳۶۸-۱۹

ایران، شیراز، باقوي بن

ځه په خپله لاره ماته مه گوره
 زړه مې ډېر نری دی شا ته مه گوره
 تمه چې رانه ځي ما به تنها پرېږدې
 ځې خو هسې ځې سبا ته مه گوره
 اور د یو ساعت په خندا پورې شه
 درومه د هجران خندا ته مه گوره
 خیر دی چې زخمي دې کړم پروا نه شته
 مالگې دوږوه دوا ته مه گوره
 اوښکې مې د سترگو ملغلرې شوې
 ډکه کړه لمن دریا ته مه گوره
 سترگو کې به خار د جدایی نه و
 ما درته ویل بل چا ته مه گوره
 اوس په خپله خوښه چې هر څه کوي
 دود رواج د دې دنیا ته مه گوره
 ستا جفا روان قصاب خاني ته گرم
 زر مې کړه حلال سلا ته مه گوره
 ما (بي ریا) پرېږده چې رنځېر مه
 نور مې د جونگري خوا ته مه گوره

۱۳۶۸ ۲/۸

ایران، شیراز ښار، باقري بن

ياره د هر وخت او زمان غم مه خوره
 وخت د ديدن گوره پرېمان غم مه خوره
 زه په توره شپه کې انتظار درته
 خوب درته حرام شه د ځان غم مه خوره
 کله خو قدم د بام په سرو هه
 هر وخت د نيمگري ايمان غم مه خوره
 څوگ د اوسيليو مې هر وخت اوري
 وير مې قيمتي دي ارزان غم مه خوره
 ستا د خوشحالي سبب ديدن زما
 ته زما د اوښکو کاروان غم مه خوره
 مينه خو چيکل د زرگي ويني دي
 وي به سر او مال ته تاوان غم مه خوره
 زه د محبت کې ځان سلطان بولم
 مه منه فريب د شيطان غم مه خوره
 نن مې چې ژوندونې کې په کار نه شې
 بعدله مرگ مې خاورې ډېران غم مه خوره
 خو چې لوبوي خوي د بتيير لري
 بس (بې ریا) داسې جانان غم مه خوره

غمازه مه مې وېروه د وېرېدو نه يمه
 د عشق ډگر کې يم ولاړ د تنبېدو نه يمه
 هرڅه نخري دچې په ما وکړي پروا مې نه شته
 که مې انگار ته غورځوې د ژرېدو نه يمه
 هسې مې خپل پردي له ځانه لالهاند جوړ کړي
 پټ په زرگي يم لگيدلي رغېدو نه يمه
 د محبت لاله گلانو کې مې ځای نيولي
 څه چې تازه يمه غوتي د گل کېدو نه يمه
 په يو نظر د جانان سترگې گنهگارې بولي
 راشندي خاورې غمازان د پندېدو نه يمه
 زه که ميخواريم ډک جامونه دسروشونډو غواړم
 ميخوار د ميني يم ميخوار د ميکدو نه يمه
 اوس راته طمع شا او خوا د کلي پېغلو کېږي
 ماشوم مې مه بوله څښونکې د شيدونه يمه
 نصيبه ټول قضاوت ته وکړه د چاله لاسه
 خپه له تا يمه خپه له خپل پردو نه يمه
 زه (بې ریا) مثال په شان د تنکي لېنتې لرم
 غم به مې کوږ کړی خو په زور د ماتېدو نه يمه

هيله د خدای ونیسه طمع د انسان مه کوه
هر کار به عند الله کوي په چا احسان مه کوه
د تاندې ژبې په سر چې څه درځي وباسې
پرېږده دروغ او دوکه زیان د ایمان مه کوه
بدو ته بد ووايه ښو په لار هڅه وکړه
گوره رفتار په لاره د نفس شیطان مه کوه
چې څه په گیر درغلل په هغو شکر کاږه
څه چې په لاس نه درځي هغه آرمان مه کوه
که دچایو عیب پټ کړي ستابه او یا خدای پټ کړي
خپل عمل ولټوه په بل گومان مه کوه
خیر خوا شه خیر وغواړه د مسلمانو تر منځ
د کاذبانو سره یو ځای گذران مه کوه
خیر صدقه ورکوه تر شا یې مه یادوه
هر څه چې ورکړې بیا یې وروسته پرسیان مه کوه
شکر په خپل جواړي خپله شفتله کاږه
قناعت وکړه همېش هسې خپګان مه کوه
(بې ریا) ښه او بد د راته معلوم دي واړه
پرېږده چې نور د یاد کړي صفت د ځان م کوه

۱۳۶۸ / ۱۲ / ۸

لوګو، کنجک روغتون، نعمان پوسته

ستا دیدن چا ته ثواب چاته گناه ده
زما زړه کې ستا د مینې تمنا ده
بې صبري د مخ لیدلو ته مجبور کړم
که ثواب وي که عذاب راته دانا ده
شفقت د محبت را باندي وکړه
راکړه جام د شنډو سرو دنیا فنا ده
د جفا طاقت دې نه لرم صنمه
غلامي دې قبلوم دا مې وینا ده
لږ مې پرېږده ورته مه گوره رقیبه
لا خو ما سره تازه شوي آشنا ده
د ځایو دنگو غرو کې لویه شوې
مسته پیغله پښتنه د آریانا ده
ځان پرې سوزم نصیحت مه کړه ناصحه
دا زموږ د کلي شمع او بریښنا ده
سترگې مړې راغړوي ځان نادیده کړې
نه پوهېږم چې ړنده ده که بیانا ده
(بې ریا) خوځوې شونډې نه پوهېږم
وايه خوله کې د غزل دی که ثنا ده

۱۳۶۹/۹/۱۶

پښتونخوا، هنگو، لختي بانده

۱

کړېښه د آرمان مې ستا تر کوره رسېدلې ده
 جوړه هنگامه شوه اوس دنيا پرې پوهېدلې ده
 خيال که د ښايست کوي د شمعي په شان ځان لري
 زه هم پروانه يم چې سینه مې سوځېدلې ده
 مه کوه گومان په دې چې پړق دې ملغلرې کړي
 دا غمجنه اوښکه ده چې بيله بهېدلې ده
 ته که د سپوږمي سره په خپل حسن سيالي کوي
 ما هم خزانۀ تنها د ستا مينې ميندلې ده
 ستا په مينه پاييم د دنيا ښکلې به څه کړمه
 ما ته هره پېغله د دې کلي خندېدلې ده
 راشه چې يوه ښکلې دنيا له مينې جوړه کړو
 څه کوې په مينه چې په زړه کې دې ساتلې ده
 ته يې چې مې قدر احترام د مينې نه کوي
 ما خو زندگي ټوله د ستا په نوم ښلې ده
 پرې مې ږده ناصحه خوار او زار د يار په غم گرځم
 ته په څه پوهېږي يارانۀ د څه ليدلي ده
 نور ما (بې ریا) که ژړوې که خندوې ياره
 هره فيصله مې ستا په سر سترگو منلې ده

لوېدلي مې په زړه کې جوړ دردونه را اوچت کړه
 چې ښځه مې په ځيگر دي خنجرونه را اوچت کړه
 زخمي د محبت په پالنګ پروت خبر مې واخله
 فرياد واوره محبوبې مرهمونه را اوچت کړه
 عبس په تورو غرو کې کاني مه وله په کاني
 د مينې له درياب نه گوهرونه را اوچت کړه
 په تور ماښام مې لاره د گودر در ته نيولې
 د خداي د پاره ژر ژر قدمونه را اوچت کړه
 د سر په بدله يم رسېدلی ستا منزل ته
 له سترگو د اوږدو زلفو سرونه را اوچت کړه
 ما خو ځله کرلي شي غوتي غماز يې ريبي
 اوس ته د عشق په للمه سره گلونه را اوچت کړه
 ستا مينې ميځانې ته د نه شې په طمع راغلم
 خومار يمه نه شه مې کړه جامونه را اوچت کړه
 بې شمېره شبگيري مې يو ديدن لپاره کړې
 په ناز د زنې لاندې شنه خالونه را اوچت کړه
 خواره واره دستا په باب پراته دي ستا کوڅه کې
 اشنا د (بې ریا) غريب شعرونه را اوچت کړه

۱۳۷۰ ۷۱

پښتونخوا، هنگو، لختي باندې کس

له اوله وفادار وم وفادار يم لا تراوسه
 ستا په غم کې ناقرار وم ناقرار يم لا تراوسه
 تاچې مړې سترگې راتاوکړې بيا مې روغه ورځ ونه کړه
 له همغه وخت بيمار وم او بيمار يم لا تر اوسه
 ديوانه يم پروانه يم نذرانه يم ستا د حسن
 ستا د حسن منت بار وم منت بار يم لا تراوسه
 چې په تبغ د هجر وور شي سره انگار ته آماده شي
 هغه زړه چې په سيخ بار وم په سيخ بار يم لا تر اوسه
 چې لوگي شو ستا په وړاندې پړق يې پورته شو آسمان ته
 هغه نور او انفجار وم انفجار يم لا تر اوسه
 غم زده له کلي ولاړم په دک زړه باندې بهر شوم
 سربېره خوده شوم سياروم هم سيار يم لا تراوسه
 غلامي ما درته کړي په اميد د تورو زلفو
 له وصال د برکنار وم برکنار يم لا تر اوسه
 که مې مينه نه کولی نن به ولې خوار او زار وم
 لوی مجرم او گناه گار وم گناه گار يم لا تراوسه
 گيله من په دې دنيا زه (بې ریا) له هېچا نه يم
 پيدا شوي خوار او زار وم خوار او زار يم لا تراوسه

۱۳۷۰/۷/۶

پښتونخوا، هټکو، لختي باندې کمپ

ستا په غږ ايرې اوبه شوم د خوږې ژبې ربابه
د جانان په لورې مې مخ و رابېدار د کرم له خوابه
که هر خوا لارم بيا راغلم ياره ستا د درملنگ شوم
چې ملنگ ستا د درگا شوم مخ څرگند کړه له نقابه
ستاد مړو سترگو کاته وو ستا د سرو شنډو مسکا وه
راشه زړه ته زما گوره کم به نه وي له کبابه
پړاوونه پړاوونه غرونه غرونه مې ټول گز کړل
همېشه بې نوا گرځم ستا له غم مست او خرابه
ته راحت په پالنگ خوب کړي زه لاهو په سمندر يم
خدای خبر کله به اوزم ستا د هجر له دريابه
يو دردمند آزرده زړه يم يو پرېشان زخمي جگړيم
لکه تېر چې له گناه يم داسې تېر يم له ثوابه
لکه روح په هوا لارې لا نژدې نه شوې سپوږمۍ ته
سور انگار به شې زړگيه چې رسېږې تر آفتابه
يو زه نه يم مه نازېږه ستا وجود هم تري نه جوړ دي
آخري به دې هم ځای شي که ځان ساتې له ترابه
(بې ریا) د چې صفت کړي حقيقت وايي دلبره
د بنایست ثاني دې نه شته له ځایو تر سرخابه

۱۳۷۰/۹/۲۱

پښتونخوا، هنگو، لختي بانده کلی

چا د خان سره جوړه کړم چا راوبللم دلته
چا ته یو دیدن آرمان یم څوک مې نه غواړي محفل ته
تور د تورو آشنایي کا سپین په سپینو کوي کبر
عاشقان جوړه جوړه شول زه او یار گورو یو بل ته
محبت د للمې گل دی بې بارانه شته کېږي
په خپل رنگ تر او تازه وي چې اوبه رسېږي گل ته
ده تسبیح ورته گوزار کړي چې سپین مخ یې تر نظر شو
شیخ پرې خپلي سترگې مړې کړي نصیحت به څه کړي بل ته
د اسمان په شنه لمن کې تور اوره خواره واره شول
د یار خوا ته هڅه وکړم که دوام ورکړم غزل ته
دا زلفان دي که متروکه هلته شړک کړي دلته داغ شم
ماویل خان به ترې فناه کړم خوراتینگ یې کړم اجل ته
د قدیمو نه راپاتې موجوده نسل ته پند دی
صداقت ځي صداقت ته چل او ول ځي چل او ول ته
آسمان ځمکه په یو حال دي خو عالم د خدای خراب شو
دا هم هغه لمر سپوږمۍ دي چې رسېږي خپل منزل ته
د گلونو په وړبل کې پانې ستا د غزلونو
(بې ریا) بې وخت بلبل یې غوږ څوک نه نیسي بلبل ته

۱۳۷۰/۱۰/۲۵

پښتونخوا، پېښور، د ای ایچ ایف دفتر

تازه دې په موسکا وي سره لېان جوړه جوړه
 همېش دوى دنيا کې عاشقان جوړه جوړه
 يو ځل چې قدم پورته کړي د مينې په دنيا کې
 تازه دې وي هر دم لکه گلان جوړه جوړه
 يوځای په ځای لټون کړي بل يې لارڅاري له ورايه
 رسېږي به منزل ته دروېشان جوړه جوړه
 خزان د حسرتونو خو پرې رame شه هېڅکله
 ياران دې وي په گلو بيايان جوړه جوړه
 زنگون د معشوقي سر د عاشق خاصه گوشه کې
 ځلېږي لکه ستوري د آسمان جوړه جوړه
 گلانو پانې تويې کړې پسرلي د مني تېر شو
 گلشن نه په ژړا ځي بلبلان جوړه جوړه
 له لېږې لېږې گوره نژدې مه راځه جانانه
 هر وخت راځي تر کوره ناصحان جوړه جوړه
 اوس لار د ستمگرو تر نظر هر وخت يې څاري
 سوزېږو آشنا زه او ستا آرمان جوړه جوړه
 نظر شاوخوا وکړه (بې ريا) نسکور دې نه کړي
 همېش در پسې گرځي رقيبېان جوړه جوړه

۱۳۷۱/۱/۱

پښتونخوا، پېښور

د اېم. ډي. سي دفتر

د سبا ستوری شوم شغله مې په شنه خال پرېوته
 په خوب ویده وه چې راوینښه شوه په خیال پرېوته
 ما په خوږو سترگو وړ وکتل بیداره مې کړه
 نازدانه بېرته له حیا نه په خپل حال پرېوته
 لږ ورته مخامخ په نیت د مینې ودرېدم
 موسکې موسکې شوه په خدا کې په ځنگال پرېوته
 د محبت نړۍ خولې یې په سپین مخ ځلېدې
 گرده لمن یې له مستۍ نه لکه ډال پرېوته
 ناڅاپه پورته لکه سره لمبه شوه سره سالو کې
 کړه وړه لکه لږم شوه په دېوال پرېوته
 ښکارزني سترگې یې کړې لاندې باندې بیاورکه شوه
 لکه ماښام کې د لمر سترگه په زوال پرېوته
 یوه بوسه مې ترې وغوښته حیرانه شوله
 حلقه د زلفو یې په مخ په شان د جال پرېوته
 نصیب راوړی یم له کرمه ستا کوڅې ته گلي
 اوس خو نامه راباندې ستا د کلیوال پرېوته
 د رقیبانو نه چې څومره په څنگ تلي ښکاره شوې
 (بې ریا) مینه د جنجال شوه په جنجال پرېوته

۱۳۷۲ / ۷ / ۱۱

کندوز، کندوز ښار،

دویمه ناحیه، د پریکل کور

په ښايست او په ځوانۍ اعتبار نه شته
 په دولت او په ځانۍ اعتبار نه شته
 ما د ډېرو جنازې په اوږو يوړې
 د ژوندون په شيرينۍ اعتبار نه شته
 چې ريا پکې د سراسره ځغلي
 په دارنگه قربانۍ اعتبار نه شته
 کله وي د سر بدل کله مفته وي
 د ديدن په ارزاني اعتبار نه شته
 که کوې خوږې غزلې خوږې غاړې
 په بلبلې صحرانۍ اعتبار نه شته
 يار د يار په در کې خاورې او خځلې
 په دې خړې کمينۍ اعتبار نه شته
 دا حالات له رنگا رنگ ثمره ډک دي
 په سختي او آساني اعتبار نه شته
 چې هر وخت به راته مړه مړه خندېدلې
 اوس په هغه لېوني اعتبار نه شته
 (بې ريا) خپل ځان ساته خفيه ښاماردي
 د رقيب په نادانۍ اعتبار نه شته

۱۹۹۳ / ۱۱ / ۱۷

پاکستان - رسالپور

ګوزاره کوم د تورو غرو په غاړه
 بس تېرېږي زندګي په هره شاړه
 زه نصیب په یوه لار برابر نه شوو
 لرې ګرځو له یو بل نه موږه دواړه
 د تقدیر له برکته په دنیا کې
 له او له تر آخره یو بېګاره
 د جانان په درد و غم کې له غوصي نه
 ما ایستلې ده له شنډو هره داړه
 د هجران په تورو شپو کې بې پروا یم
 هروخت ګورم د عشق لار کې هزار باړه
 دا به ښه وي چې مې نه پوښتي ناصحه
 راته وایې خپل نصیب چې ژاړه ژاړه
 نور طاقت د لټون نه لرم زرګیڼه
 نه پوهېږم چې په کومه لاره لاړه
 لکه څاڅکي د شبنم په ګلو پروت وم
 اوس مې خاورې او ایرې له ګلو غواړه
 (بې ریا) دتورو غرو ځایي که وړک شوم
 بیامې قبرباندې جګ کوټکي کې ویاړه

۱۹۹۶ / ۲ / ۶

خوست، د ګوډه خړلی

له دې تورې شپې مې وباسه سبا ته
 چېرته لرې مې گوزار کانه صحرا ته
 چې انسان پکې دخپل ورور غوښې نه خوري
 ما هم ولېږه هغې ښکلې دنيا ته
 عشقان د خپل جانان تابعداري کا
 ما ونه لیدل د خپل جانان وفا ته
 پتنگان په قربانۍ شمعي ته خغلي
 زه سرتیټی کړم خپل نفس روی د مولا ته
 خوار ذلیل د خوار و خوار د خاور وځلي
 راشه وگوره مجنون احتیاج ليلي ته
 دادوه نیمې ورځې ژوند مې په ښه نه شو
 خدای دې نه کړي چې خالي لاس ځم عقبا ته
 دا به ښه وي چې رڼا ځان سره یوسم
 هسې نه وي چې تیاره وي هرې خوا ته
 که ټوک ټوک دتپوسانو خولې ته جوړ شوم
 بیا مې پرېږده د خپل مور او پلار دعا ته
 (بې ریا) اوس خو د خوب په نیت پرېوځي
 خدای خبر دی چې روغ پورته شي صبا ته

۱۳۷۳ / ۲ / ۱۶

ننگرهار، د پېچراکام ولسوالي، د لنډخېلو کلی

خیال کوه زرګیڼه ګور په یاد لره
 تل د تورو خاورو زور په یاد لره
 که کړې یاد اسم اعظم غرقېدل هم شته
 پام بلغم بن باعور په یاد لره
 مغفرت له خدایه غواره توبې کاره
 د قیامت هیبت ناک شور په یاد لره
 د فرعون تکبر ته فکر وکړه
 رود نیل کې یې مخ تور په یاد لره
 ته په کوم دلیل غرور کوې دنیا کې
 ستا بابا او داسې نور په یاد لره
 دا ګنبد څې بنکارېږي سنایي دی
 ډېر عالم یې لور په لور په یاد لره
 دلته خاورې غزنوي شوي زرګیڼه
 پاس په غره د بهلول کور په یاد لره
 عالمونه یې پیدا کړل بیا فنا شول
 آسمان ځمکه بیا نسکور په یاد لره
 (بې ریا) که دښې خوب په ځان حرام کړي
 جنتونه هم سمسور په یاد لره

۱۳۷۳ / ۳ / ۲۵

غزني، د حکیم سنایي زیارت

ڇوڪ ڙپري ڇوڪ خند پري ڪله ڪله
 دا حالات دي چي بدل پري ڪله ڪله
 له وختونو ڪله سره اورونه جوڙ شي
 عاشقان پڪي سوز پري ڪله ڪله
 دا دستا مينې هغه تهره خنجر دي
 چي مي زره باندې لڳ پري ڪله ڪله
 ڊپر په صبر حوصله دي ڇنگ ته راغلم
 د اميد غوتي غور پري ڪله ڪله
 تاخو وپوئتل چي وڻي دي رنگ ڙپري دي
 د يار غم ڪي رنگ ڙپري ڪله ڪله
 فڪرمه ڪره چي رقيب موخا ڪي تهر شو
 محبت خو رسوا ڪي پري ڪله ڪله
 چي ريبار په لاس دي نڀي راليڙلي
 هغه وخت راته ياد پري ڪله ڪله
 نن چي ستا په وصال زره زما تازه دي
 لڪه خوب راته ڀنڪار پري ڪله ڪله
 مخامخ زه (بي ريا) چي درته گورم
 ياره سترگي د شرم پري ڪله ڪله

۱۳۷۳ / ۱۱ / ۱۵

ننگرهار، جلال آباد، چکنوري

څه به جوړ شي ستاپه مينه کي ښکار زړه
 راشه وگوره جانانه دا غار زړه
 ستاد توروربل نخري وي چې يې وکړي
 رانه وړک شو اوس دې غم په غبار زړه
 په اثر د تورو سترگو بېچاره شو
 نه اثره لري نه څوک دا بيمار زړه
 د کباب په کړايې کې يې غوټه کړ
 چې مې ورکړلو د بل په اختيار زړه
 کله زړه شي کله کاني د صحرا شي
 نه پوهېږم له څه جوړ دي د يار زړه
 هره خوا چې هيله وکړي زخمي کېږي
 آخر څه به کړي زما گناهکار زړه
 په نصيب به يې زړه خوشحالي نه وي
 هر چې ويلوري د عشق په بازار زړه
 دا د ښکلو عدالت دی چې يې گوري
 ځکه غشي جوړه وړمه په خوار زړه
 (بې ریا) اوس به يې ته دردونه گالي
 چې عادت دکړو د پېغلو په شمار زړه

۱۳۷۳ / ۱۲ / ۹

پښتونخوا، هڅکو، لخنې باندې کلی

په هره يوه لار به شرمېدله چې راتله
 د مينې له نه شي به زنگيدله چې راتله
 زانگو وه د نازونو د غرور ډکه خولۍ وه
 ښکاره د بام په سر شوه خندېدله چې راتله
 رښتيا چې ډېر نازونه او نخري به يې کولې
 د سترگو په رمزونو پوهېدله چې راتله
 په خيال خيال به راتله د گودر خوا ته کله کله
 رنگين به مازديگر و پرېدله چې راتله
 زمادمينې اورچې شوورپورې رنگ يې زيرشو
 ورو ورو به لکه شمع سوځېدله چې راتله
 خبر شومه بد حاله وه چې زه ترېنه جدا شوم
 بېا وروسته نه ژوندی نه مړه کېدله چې راتله
 داته يې (بې ريا) چې خپلې مينې کې شريك کړې
 له غمه به هر وخت ژړېدله چې راتله

۱۳۷۴ / ۴ / ۲۰

پکتيا، خاخي

قبلومه په سر سترگو د يار مينه
 همېشه ساتمه زړه کې امبار مينه
 له خپل سرور باندې تېر شوم لاس ته راغله
 زورور کلي کې نه شي په ډار مينه
 سور انگار او سکروټې شوه ځلېږي
 گرځوم خپله سينه کې انگار مينه
 چا له نوره يې ذره ذره کړه ټوله
 ځکه حورو کړه خپل نقش او نگار مينه
 خوله دې بنده کړه ناصحه غلې کېنه
 پيدا کړې مې ده ډېره په زيار مينه
 زه د چا د مال دنيا پروادار نه يم
 په نېستۍ مې کړې ځانته اختيار مينه
 داچې نن يې خوشبويۍ کې تازه گرځم
 له يوې غوتۍ پيدا شوه گلزار مينه
 تل همداسې دنيا غواړم چې پکې وي
 ورځې مينه د شپې مينه سهار مينه
 ياره ما (بې ریا) ستا په خاطر وکړه
 جمع مينه ضرب مينه هزار مينه

۱۳۷۴/۸/۱۵

خوست، د يعقوبو د ولسوالۍ مقام

راشه یو ځل رابښکاره شه دې محفل ته
 ما در واخله ځان راواچوه بغل ته
 زه هر وخت سترگې په لار وم ستا لپاره
 نن به ځان خپل رسوو هدف منزل ته
 چې د دین وطن په ننگ له سره تېر وي
 سلامونه مې کوه هغه اتل ته
 هغه سترگې ړندول غواړي همزولو
 چې کاره یې وي کتلي گران کابل ته
 د پردیو په لمسون مې وطن وران شو
 نور په سپکو سترگو ونه گوري خپل ته
 زه هغه پښتنو نیکو لمسی یم
 چې په یوه حمله به ورسېدل تل ته
 لږ د هغو شهیدانو تاریخ لوله
 چې عبرت درس یې ورکړي دی مغل ته
 که ژوندی وم خو پوښتنه به دې وکړم
 خو که مړ شم بیا دعا کړه ما پاگل ته
 (بې ریا) کچه دښمن مې څنگ کې پروت دی
 په دوستۍ کې یې کړم لوټ احتیاج شوم ځل ته

۱۳۷۴ / ۱۱ / ۹

خوست، د خاخي ولسوالۍ مقام

که په مړو سترگو دې بیا وکتل پورته
 ناگهانه به مې وغورځوي اور ته
 لږ احتیاط راسره وگرځه مسافر یم
 په قرار مې درنژدې کړه د زړه کور ته
 که د عشق له فقر او دعا غواړې
 په خندا خندا راوگوره دې لور ته
 ستا د کلیو او بانډو دا سوې مینه
 کښینوې سړی یکدم دنیستی شکور ته
 د پیمخو چې څه خوښه وي کوی شي
 عاشقان به له دنیا ستړي ځي گور ته
 ډېر د سپینو قدر نه کوي دا خلک
 لکه خومره چې په قدر گوري تور ته
 په مرض د گرفتار کړم چاره څه ده
 کوم علاج دی، د درد مند زړه ټکور ته
 آشنا اوس قدم قدم په وړاندې راشه
 برابر شوې د شاعر سرور او سور ته
 که یو ځل د (بې ریا) په دام کې راغلې
 بیا یې گوره د سینې او قلم زور ته

۱۳۷۵ / ۱ / ۹

هوات، هوات ښار، ازادي باغ

زندگي لاره د جانان په آرمانو تېره شوه
 په نن سبا او بله ورځ په بهانو تېره شوه
 هغه ځواني هغه بنایست چې نازېدم پرې همېش
 لکه کوچۍ سهر وختي په کاروانو تېره شوه
 نه دیار دوست شوم نه دخپلو شوم دغم اوښادی
 د عشق او خوند دوره په لرې وطنو تېره شوه
 له هرې خوا نه خوږویان په زړه دا غمي راکوي
 راباندې هره شپه او ورځ په جېلخانو تېره شوه
 په هر آرمان پسې آرمان په سلسله ځي راځي
 د اوښکو گرمه قافله مې په وړانو تېره شوه
 نه مې یوه شېبه وصال په قراري نصیب شو
 نه مې یوه شېبه د یار په زنگنو تېره شوه
 خلک د سرو او سپینو تول کوي پروا یې نه شته
 په ما د ژوند هره لحظه په توپانو تېره شوه
 نمجنې سترگې گرځومه خپل مقصد لټوم
 د لټون هره فاصله په زمانو تېره شوه
 (بې ریا) څومره چې له خپلي زندگۍ خپه یې
 همداسې خواره په ځوانانو پښتنو تېره شوه

۱۳۷۵ / ۱ / ۱۲

هرات، هرات ښار، ازادۍ باغ

نه دنيا ده وفاداره، نه خوشحال شي مال دولت ته
 نه غره شي په مېړونو، نه غره شي زور قوت ته
 دا دنيا هغه دنيا ده، چې يې ډېر خيتې کې ځای کړل
 چې يې ډېر خيتې کې ځای کړل، نوتسلیم شه لوی قدرت ته
 انس او جن يې چې پيدا کړل، په ژوندون پسې يې مرگ دی
 چې په دې هم ښه پوهېږي، سلام ولې کړې بدعت ته
 ستا اجدادو تاريخ گوره، چې په کومه لاره ولاړل
 هر يو باب د عبرت وړ دی، ولې پام نه کړې عبرت ته
 نن يې خوره شکر او کاره، سبا بيا خدای مهربان دی
 که دې وس قدرت پيدا کړ، گوره غل نه شي ملت ته
 خوار ذليل دې گورم کشره، اينده دې ده خرابه
 دا چې وانه ورې غوږ نه شي، د مشرانو نصيحت ته
 توره ږيره مې شوه سپينه، ژوند په لهو لعب تېر شو
 نه مې ځان ته توجه شوه، نه د بل چا امانت ته
 سترگې سترگې يم په لاره، فکر نه کړم چې بيا راشي
 انتظار يم خوږ جانان ته، هغه مينې محبت ته
 که ريښتونی عزت غواړي، نو له خدايه تل وېرېږه
 (بې ریا) خوشحاله نه شي، د دنيا جزوي عزت ته

خدايه نه شته بې له تا د خلاصون لاره
 ستاپه لاس کې ده دمرگ اوژوندون لاره
 نن يې خپل دولت تعمير ورپسي اور دي
 چې نيولي وه هر چا د قارون لاره
 اوس په دې دنيا حساب ورسره کېږي
 چې شکوله يې هر ځای تر پروڼ لاره
 ما په خپلو سترگو وليدل چې ولاړل
 غرو رغو کې يې پوښتله له شپون لاره
 اعتماد يې په يو بل باندې و نه شو
 ترېنه ورکه شوه په سپين سباوون لاره
 که اعمال د خود غرضو هر څوک گوري
 يو عبرت دی د جادې چلستون لاره
 هغه زور هغه قوت د هغو څه شو
 چې يې اور کېږي وه امن سکون لاره
 دا د خوار ملت يتيم آزار وهلی
 هره لار به وي د دوی زړه چاودون لاره
 تل زما (بې ريا) سوال او آرزو دا ده
 خدايه يوه کره نور زموږ د بېلتون لاره

۱۳۷۵ / ۷ / ۹

کابل، کابل ښار، شش درک

زړه مې غوڅوې خو طبيبي نظر کې ونيسه
 خپلي شبگيري او بې خوبۍ نظر کې ونيسه
 ته چې داسې ورو په شلمو سترگو قتلول کوي
 لږه مې دا خواړه غريبۍ نظر کې ونيسه
 زه ځوان اميدونه په دليو لرم ځان سره
 ته د پېغلو هيلو بې تابي نظر کې ونيسه
 هر کله به بوج درباندي پروت وي په ژړابه وي
 مينه چې کوي د غم تومبي نظر کې ونيسه
 دواړه به کانه رانده شو هېڅ به ونه گورو
 جوړ نه شي فساد بې ادبي نظر کې ونيسه
 مينه خوقېمار دې په قېمار کې هېڅ فايده نه شته
 باخت به کړي سرې شوندي گلابي نظر کې ونيسه
 خوند نه شه خمار د محبت په ميخانه کې دي
 سري سترگې الزام د شرابي نظر کې ونيسه
 کله به وفا کله جفا وي دا خو مينه ده
 گوره (بې ريا) دا حسابي نظر کې ونيسه

۱۳۷۶ / ۱ / ۱۷

خوست د خوست پروژې

ډېر شکر ګڼوزار یم چې ناڅاپه د پیدا کړمه
 کش مې کړه بې ځایه اعتراف په خپله ساه کړمه
 سترګې مې چې خلاصې کړې نظریه هغو پرېوتو
 کومو چې همېش په چیغو سرلکه بورا کړمه
 عقل فکر پرېږده او خبره د نصیب کوه
 حسن شو پاچا زه غلامې د هر زېبا کړمه
 ښې شوې چې د دروي په شان هرچمن کې لویې شوې
 ځان به کړم قربان د عشق غوتې به په خدا کړمه
 زه کله تعبیر د تېر ژوندون د خیال او خوب لرم
 دې ژړانده سترگو محبت سره آشنا کړمه
 تریخ مې دی تراوسه پورې حلق مزه یې بده ده
 مینې چې د زړه وینې خوراک کې مبتلا کړمه
 اوس مې د زړه زېرمې له هزار رنځونو ډکې شوي
 خیر ښکلیه جانانه ته جفا زه به وفا کړمه
 ځي په ماتېدو ده د ژوندون کړي یوه یوه
 نور به زولنې خپلې ځوانۍ ته ورپه شا کړمه
 دا که د آریوب له خوږویانو بې نوا ولاړم
 خاورې به په سر همېشه باد زه (بې ریا) کړمه

۱۳۷۶ / ۳ / ۲۸

پکتیا، څاڅي، د جگ کوټکي کلی

سترگې دې پټې کړې حیانه د لاسونو شاته
 د مینې کور د راته جوړ کړ سرو اوړونو شاته
 دومره نازونه چې کوي په ما غریب همېشه
 روح به مې ولېږي جانانه آسمانونو شا ته
 دا چې ستا مینې خنجر ورو ته مې غاړه کېښوه
 په زړه مې مالگې دي منلې پرهرونو شا ته
 زما په زړه به زلزله د محبت تېرېده
 چې تېرېدې ته د همزولو پلرونو شاته
 د کلي پیغلو کې د مینې چا دعا کولې
 څوک اوس کنځلې رالېږي د سلامونو شاته
 په زندگي به مې ستانرمې شونډې هېرې نه شي
 چې راکولې دې په ډار د دېوالونو شاته
 په خوار زرگي به تېروم ستا جدایي وختونه
 اوس د هجران غمونه گالم له خوندونو شا ته
 خدای خبریابه چېرته یو ځای شو جانانه که نه
 پندونه ما ترلې ستا د امیدونو شاته
 (بې ریا) ته ترېنه نیستي په غرونو واړولي
 جانان د پاتې شو خپه د لوړو غرونو شاته

۱۳۷۶ / ۵ / ۲۸

پکتیا، کودېز

د ژوند شپه مې گړنگو په سرو راغله
 سترې سامې سترې زړه نه په ورو راغله
 د خيالونو ښاپيرى مې په هوا كړې
 بې وصاله هره يوه له ميرو راغله
 ځواني خپل زړوكې ټول كړل رخصت غواړي
 مينه هم له يار په چيغو سوړو راغله
 زما زړه له سكروټو د عشق ډك دي
 دا سپرغي له كومو خړو ايرو راغله
 هغه پېغله اوس د بل چا مېلمنه ده
 چې به ما ته هر ماښام په نخرو راغله
 زاهدان پوي تسبيح خپل ذكر كاندي
 زما خيال كې توده غېږ په وارو راغله
 جدايي او هجران دواړه سره مل شول
 بيا ما باندې مېلمستيا د سپېرو راغله
 (بې ريا) غمونه پرېږده ورته غوږشه
 ښه نغمه د وخت رباب په تارو راغله

۱۳۷۶ / ۸ / ۲۰

پكتيا، زړمت، د منگل خېلو كلې

چې داوربل په مخ شي خور بيایې په څنگ مه وهه
 خپل رنگ يې ښه دي په نړيو شونډو رنگ مه وهه
 ښه دمه گرځوه ښه لکه غصه چې شي شكون
 څوك به زخمي کړي اخر سترگې د په څنگ مه وهه
 ته لا پېغلو کې او ساده يې په څه نه پوهېږي
 خلک خراب دي په سينه قطار لونگ مه وهه
 وړاندې چې ځي ښا شا ته مه گوره بدنامه به شي
 په لاره څه خو قدمونه د رنگ ښک مه وهه
 ستا د ښايست لمبې خپرې شوې ډېر به وسوځوي
 د ماشوم توب کيسې پرېږده توپونه دنگ مه وهه
 ښکلې ځواني په ميننتوب باندې خرابه نه کړي
 پام کوه زړه کې د چا عشق زباب او چنگ مه وهه
 سره د لاسونه په نکريزو سته پټه سالو کې
 د چا لپاره شيطانک ښکړي په شرنگ مه وهه
 څه چې د هر چا په نصيب وي رب دې ونازوه
 د خپل مين عزت سته کور يې په زنگ مه وهه
 (بې ريا) ته ورته په کوم جرئت موسکي موسکي شوې
 عبس هر ښکلي ته د خيال لېونی ښک مه وهه

۱۳۷۶ / ۹ / ۲۳

خوست، گرېز، د اپډانوالو کلی

یم عاشق په تا قلبی او زبانی
 ټول عالم په ما او تادي گومانی
 ته د سرو گلو گلشن کې تازه گرځه
 ما ته راکړه خپل نصیب پرېشانی
 ستا د مینې سره انگار سره کړم لوبې
 د پتنګ په شان مې تن شو قربانی
 تل بې هوشه د غمونه شي کې گرځم
 محبت د کړم ټول عمر زنداني
 یو خوا ستا د تورو زلفو قیمت زیات دی
 بل خوا ډېر افسوس زما ناتوانی
 ته د مهرو وفا یو غږ په ما وکړه
 زه به درکړم مال او سر ټول مجانی
 چا په شنه آسمان باران لیدلی نه دی
 چې آبره راشي فضا شي بارانی
 که مې ستامحل ترڅنګ جونگره ځای شي
 نوره نه غواړم پایتخت او سلطانی
 بس که ما (بې ریا) ځای کړي د زړه کورکې
 یادوم به ټول ژوند ستا مهربانی

۱۳۶۷ / ۱۱ / ۱

ایران، شیراز، باقری بن

شمع ژړېږي پتنگان سوځېږي
 د هجر اور کې عاشقان سوځېږي
 ريشې يې وچې پانې مراوې ښکاري
 په وچې للمه زير گلان سوځېږي
 پروڼ مې ټول ليدل پيالوته ناست وو
 نن ميکده کې ميخواران سوځېږي
 هر څه چې وغواړي رسېږي ورته
 مالدار خوشحال دي غريبان سوځېږي
 سترگي چې واړوم فرياد يې اورم
 د تورو زلفو بنديوان سوځېږي
 بې رحمه پېغله په پالنگ ویده ده
 يار يې په دښتو بيابان سوځېږي
 اور د لرگيو راته مه بلوه
 زړه مې نرۍ دی ډېر آسان سوځېږي
 (بې ريا) هرڅوک چې عذاب گوري نن
 له خپلې ژبې او خپل ځان سوځېږي

۱۳۶۸ / ۳ / ۱۲

ایوان، شیراز، باقري بن

صرفه ونه کړې هسې نه چې د کوم وار پاته شي
 بيا به آرمان کړي که مې پل د ستا په لار پاته شي
 په محبت کې د جانانه داسې پرېښودمه
 لکه مفلس چې بې نوا په ډک بازار پاته شي
 ډېر دې بې ځايه خوړولې کړولې يم
 اوس به مې ستا په مقابل کله گوزار پاته شي
 تا که په توکو علامې د جدایې راوستي
 زماله خوا بدې شپې خوب دورځې کار پاته شي
 دا چې له ورايه درته گورم څنگ ته نه درځمه
 ښه ده چې زړه د جدایې په سره انکار پاته شي
 په سپین میدان مې د دیدن غشو ته ودرېږه
 بې وفا پرېږده چې زړگي د جوړپړهار پاته شي
 نور مې د ناستې خالي ځای گوره ژرېږه ورته
 زما په نوم به درته خړ دیوال اقرار پاته شي
 نور به د غم نه نرمې شونډې وچ پتري ونیسي
 خړپړ زلفان به د په سپین مخ تار په تار پاته شي
 زه (بې ریا) که ستا له غمه لېونی شوم خیر دي
 پرېږده چې نوم دلېونتوب مې یو یادگار پاته شي

۱۳۷۰ / ۸ / ۱۵

ښتونخوا پېښور

اې، ایچ اېف دفتر

ولې تاثیر ستاسې په سر د مېلمنو پریوځي
یاره نظر د درنو سترگو په درنو پریوځي
د سپیلنې په شان لوگی شوم په څنگ مه راگوره
اوس به دې پښو کې توپ ايرې د سپیلنو پریوځي
خیر که د ستاسو په کوڅه کې په ما هر څه وشول
د ماشومانو کاهي تل په لېونو پریوځي
ما ته د هغو عاشقانو فکر مه کړه یاره
چې نن د یو سیا د بل په زنگنو پریوځي
د محبت زندان کې ما هر څه منلي په ځان
ځکه داغونه مې په پښو د زولنو پریوځي
سر په زنگون یم هروخت تا دخیال ایښه کې گورم
د سترگو اوبسکې مې بې واره په وړنو پریوځي
هر چې زما په شان د مینې په نه شو کې غرق وي
ضرور په لارو او کوڅو د میخانو پریوځي
په افتخار د غیرت مرگ او قرباني ته ورځم
دا افتخار به د آریوب په پښتنو پریوځي
زه (بې ریا) به یاره هر وخت ستا دیدن ته درځم
که بارانونه دوام دار له آسمانو پریوځي

۱۳۷۱ / ۱ / ۳

پښتونخوا، هکړو، لختي باندي کمپ

په لارو د اغزيو مې منزل شو هېر مې نه کړي
 درپاتې زما جونگره ستا منزل شو هېر مې نه کړي
 د صبر په پتېيو د زړگي نوره بسته کړه
 آشنا د شار محل اختيار د خپل شو هېر مې نه کړي
 چا وېشتې وم په گلو خوک مې اوس ولي په کانيو
 وجود مې که د پېغلو تور کچل شو هېر مې نه کړي
 د تورو غرونو منځ کې خړو دېستو په سر گرځم
 رايا د مې په سلگو کې تېر محفل شو هېر مې نه کړي
 آشنا زما د خوارې غريبې په لور به گورې
 غرور که ستا د حسن يو په سل شو هېر مې نه کړي
 د ډکو سترگو خوب به څه تر سره کړم ستا ياد کې
 زړگي مې ستا خيالونو کې جل بل شو هېر مې نه کړي
 دا دور د ځوانۍ او ناپېوړۍ دى غره نه شي
 خيړنن که يم جدا ځاى مې کابل شو هېر مې نه کړي
 دا عرض زما د مينې دى او سوال کوم له زړه نه
 دوران د پېغلتوب د که بدل شو هېر مې نه کړي
 نور هېڅه تحفه زه (بې ریا) نه لرم جانانه
 در پاتې په يادگار کې دا غزل شو هېر مې نه کړي

۱۳۷۱ / ۸ / ۱

کابل، سروبي

قاصدان له ياره يار ته تل سلام وږي
 د اغيارو زړو ته اور مين ته جام وږي
 بد يې مه بوله ملا صاحب سخي دي
 د محبوبې او محبوب تر منځ پيغام وږي
 ملنگانو ته لارښود خپل مقصد شه
 نه د ستا له کور اوبه اونه طعام وږي
 ته که مېنه ناروا وگنې خیر دي
 زما مېنه به د خپلو کړو انجام وږي
 نفقه مې محبت دي په دنيا کې
 ښکاريان تل دخپل زحمت ثمرله دام وږي
 ما د مينې دا دستور په ځان منلی
 که پنډونه مې په سر لکه غلام وږي
 صدقه ولې د يار له سترگو نه شم
 چې شپه وځ زما تهمت زما الزام وږي
 هغه سترگې چې زما لارو ته گوري
 اوس نفرت له جدایې په تور ماښام وږي
 (بې ریا) له مينې نور کاربارنه کړي
 که څوک تل ورته کتاب عقل تمام وږي

۱۳۷۱/۸/۴

کابل ولايت سروبی

چې اختيار کړې عاجزي انسان انسان شي
 عاشق نه دی ملامت چې سرگردان شي
 خو برويان که داسې خلاصې تنې گرځي
 کور د صبر حوصلې به زموږ وړان شي
 په شکېدلو گرېوانونو ښه ښکارېږي
 لېوني چې خپل مقصد پسې روان شي
 دا د پاک پروردگار خپله رضا ده
 شاه غريب کړي غريبان واخلي شاهان شي
 چې گوزار بد گوماني کړي څوک له نفسه
 زړه به څه وي چې په ښکلو بدگمان شي
 چې د عمر پل د چا په وجود تاو شي
 نه به لوی چېرته شي وورنه به زور ځوان شي
 هېڅ خراب به په دنيا آخرت نه شي
 چې تابع څوک حقيقت کې د قرآن شي
 زه قانع یم ستا رښتيا عالي قدرت ته
 ما نه پټه خوله درځي تا ته گويان شي
 دا به نوي خوشخبروي ستا په ژوند کې
 (بې ریا) چې پوره ستاد زړه ارمان شي

۱۳۷۱ / ۹ / ۱۰

ننگرهار، جلال اباد ښار، چکنور

زرغونې سترگې د خياله کرلې پټې
 زما زړه په سر د کېښودې سکروټې
 ما بېلگه په خوب ليدې رانه چاپېروې
 ښاپېرۍ وې ستا په شانتۀ کټې مټې
 چې تا وگورم له ورايه مستانه شم
 هر خواولم لېونۍ په شانتۀ گټې
 سره سالو کې راته غلۍ غلۍ گوره
 غمازان کوي خبرې رټې رټې
 توردانه دانه زلفان په سپينه ټنډه
 بانه غشي کمان سترگې غټې غټې
 يوديدن دی راته ټول جهان نه زيات دې
 خوافسوس چې تل د لار څارې گونگټې
 مينه سيالي سره وکړه با وفا وي
 ياري مه کوه د ډمې او د جټې
 زه په عشق کې لکه سټه د څېرې يم
 په قرار قرار دودېرې اور د سټې
 په زړگې د (بې ريا) ځکه ضعف راغی
 چې ښکاره يې کړي انگر کې سپيني مټې

۱۳۷۲ / ۵ / ۸

پکتيا، سيد کوم

زړگي مې ډېر له آرمانو نه ډک دی
 د ښکلو غم له خزانو نه ډک دی
 په کومه لار له مينې وتښتمه
 وجود مې ټول له زولنو نه ډک دی
 جانانه ستا مېنه به څوک وستايي
 د آدم زړه له دورخانو نه ډک دي
 مجنوننه ستا په سپېره لاره ولاړل
 دا پورې غر له لېونو نه ډک دی
 ملگرو وصل که هجران يې گوري
 د عشق کتاب له داستانو نه ډک دی
 اغياره ستا کوڅې ته نه درځمه
 گودر له مفتو ديښو نه ډک دی
 جانانه راشه درلوگي يې کرمه
 کچکول مې ټول له سپيلا ډک دی
 (بې ریا) خیر کله سلام ته ورځه
 ښکلی اریوب له پښتنو نه ډک دی

۱۳۷۳ / ۲ / ۲

ننگرهار، ۳۴م، د لنډخېلو کلی

ځان د مه سينگاروه په هندارو کې
 لولپه به شې په خاورو او ايوو کې
 نوم نېنان يې پاته نه شو په جهان کې
 داسې ډېرېشکلي وراسته شول هډېرو کې
 بڼه صورت که خدای درکړی غرورمه کړه
 شمع تل ساه ورکوي تورو تيارو کې
 زه او ته له هر نعمت ځنې محروم يو
 عابدان کوي عشقونه شېگړو کې
 خوېرويان په عبادت داسې ښکارېږي
 لکه حورې د جنت په منارو کې
 هره خوا بې حيايي د ښځو گورم
 بد حالت دی زیارتونو بازارو کې
 هر يقين او عقیده اوس گرځېدلی
 نه تاثیر شته په دعا او نه ښیرو کې
 عیاشي او فحاشي شوه ډېره زیاته
 گرفتار یو د عذاب په ځنځیرو کې
 (بې ریا) د خدای په ذکر مشغول اوسه
 هسې نه وي شې راگیر بدونخرو کې

۱۳۷۳ / ۳ / ۲۸

غزني. د حکیم سینا زیات

دا دنيا هسې يو دوه ورځې ژوندون دی
 بې وفا دي بې پروا دی او جنون دی
 چې يې څوک غمجنې غېږې کې لوبدلې
 لالهانده سرگردان او ځيگر خون دی
 که هر څوک هر څه اختيار کړي پاتې کېږي
 آخر هم د تورو خاورو پيوستون دی
 پاچاهۍ وه مال دولت کمې يې نه و
 آرمانجن ستوي کفن کې لاړ هارون دی
 د موسی په دعاگانو دنيا دار شو
 په همدې دنيا کې غرق شوی قارون دی
 ښه ياران او عاشقان پکې يافتېږي
 ډېر افسوس چې آخري هدف بېلتون دی
 زرکې سرې سترگې په لوړو لوړو گرځې
 په خپل وخت سره ښکار کېږي داقانون دي
 چې آسمان ځمکه په يو حال پاته نه شي
 داسې پوه شه چې دا هسې مېلمستون دي
 چې له رويه يې آسمان ځمکه پيدا شول
 (بې ریا) د هغه ښکلي په لټون دي

۳۷۳۱/۵/۱۵

غزني، د سنایي لېسه

نن نېك خوا سبا په بدو مبتلا شي
 نصيحت به ورته وكړم كه ملا شي
 نېك خويي د انسان هر وخت پكارېږي
 ځواني هم تر يوه وخته وي تالا شي
 ميراث بعد له مرگ د هر چا خپل عمل دی
 نه وارث كېدای شي حسن نه ښكلا شي
 هر چې وگوري په قدر خپل والد ته
 په كنار به له غمونو واويلا شي
 څوك د مور كيسه كې نه دی آخر وخت دي
 چې يو ځل يې تر نظر خپله ليلا شي
 د ورور قدر ورته هغه وخت معلوم شي
 چې لاس موبني بيا په مرگ ترېنه جلا شي
 زه يې نه غواړم آخر هم پاته كېږي
 كه دا ټول دنيا اوس راته طلا شي
 له هر چا چې اقربا ناراض وي تللي
 بيا به خداى سره په حشر څه پخلا شي
 (بې ریا) په دې رستيا يقيني اوسه
 چا چې پلار آزار كړ زوى ورته بلا شي

۱۳۷۳ / ۸ / ۲۱

كونړ، د کيرالي کلي

په دې نه يم پوه چې څوك يې او د چا يې
 هسې خوشي مې د ځان په لورې بيايې
 ما ته ستړي سفرونه دي په مخ کې
 رانژدې شه راته وايه چې څه وايې
 ستا محل کې څو شپې ورځې مسافر يم
 ځان دې مه سوزوه پاتې به تنها يې
 په بازار د محبت کې فايده نه شته
 خیر که نوی پوه د مينې په سودا يې
 ته چې لاس په خپل سپين مخ زلفو راكاري
 دا جنون دی چې يې كړي په هوا يې
 حقيقت دی چې بنايست كمې د نه شته
 خو په خوی خپل پېغلتوب كړي بلا يې
 دا ځواني به دې عبس خاورې ايرې شي
 نازنينه يې حسينه يې زيبا يې
 په دې پوه شوم په زړه داغ به درنه لار شم
 ته به ژاړې زه به ځم په دې رضا يې
 (بې ریا) كه داسې هر ښكلي ته گوزې
 تل نابود يې خوار او زار يې او تباہ يې

۱۳۷۳ / ۸ / ۲۳

کونړ، د کيولاي کلی

چې شمع په ژړا شي پتنگانو به څه حال وي
 له ياره چې جدا شي عاشقانو به څه حال وي
 چې يار ترېنه په وچو شندو پاتې شي له غمه
 د داسې مسافرو غريبانو به څه حال وي
 د چا په انتظار د تنهائي تياره کوټې کې
 گډوډ په سپين پالښت تورو زلفانو به څه حال وي
 هغه چې خیر هميش ورکوي سترگو په ځولي کې
 د په دي کوڅه شي ملنگانو به څه حال وي
 ورته هروخت دمحبت گلشن کې خپوروي
 بنځدو آوازدارو بلبانو به څه حال وي
 يو يار په دردېدلي زړه گيلې لېرې بل يارته
 چې خوري پردې خپرې ريارانو به څه حال وي
 غوټې د آرمان سوزي د هجران په سينه للمه
 چې څاخکې باران نه وي د گلانو به څه حال وي
 په ډېرو تکليفونو چې جانان کړي څوک ترلاسه
 په کور د غمازانو بد خواهانو به څه حال وي
 په ډکو سترگو تل د محبت غزلې ليکې
 منصف شه (بې ریا) د شاعرانو به څه حال وي

۱۳۷۳ / ۱۰ / ۲۸

ننګرهار، جلال آباد، چکنوری

د يارانو محفلونه زموږ سترگې
 هر وخت غواړي ديدنونه زموږ سترگې
 له هر ځايه په خير راغلي سترې مه شې
 تل د ستاسې قدمونه زموږ سترگې
 د دوستانو په خدمت به سترې نه شو
 ډېر زغمې شي توپانونه زموږ سترگې
 د خويانو په سپين مخ د عشق رڼا ته
 لهوي تل شنه خالونه زموږ سترگې
 چې د مينې طلبگار يو په دنيا کې
 قبلوي په تهمتونه زموږ سترگې
 د حسينو سره يو ځای شېگړو کې
 شي د سرو وينو ډنډونه زموږ سترگې
 چې له سترگونه په سترگو بدرگه شي
 تل ساتي داسې رازونه زموږ سترگې
 د اغيارو نه به هېڅ وخت تيتې نه وي
 ورکوي شي خوابونه زموږ سترگې
 (بې ریا) ځکه محفل ټول رنگينه دی
 داچې گوري ستا شعرونه زموږ سترگې

هغه نه شي چې د تا په فکر خيال وي
 په خاطر کې چې دې که مينه وي که مال وي
 په ځواني اعتبار نه شته غرور مه کړه
 داسې اوسه چې د خلك مينه وال وي
 لا تر اوسه دې په سر او پښو تړلي
 چې بندشوی څوک د عشق په محکم جال وي
 ټول د مينې محبت لمبو ته يو دی
 که په اصل شهزاده وي که کلال وي
 عاشق چا تر او تازه ليدلي نه دي
 په هر وخت کې سوي سکور لکه ذغال وي
 لږې سترگې کړه ښکاره ستا زور آشنا يم
 راته گوره که ثواب وي که وبال وي
 دا خو هر چا ته معلومه ده دلبره
 چې ټول عمر به ستا مينه زما سوال وي
 فريادونه راته مه کوه زړگيه
 بس د مينې محبت خو دغه حال وي
 (بې ریا) چې آرمانجن راغلې دنيا ته
 ارمانجن به د دنيا نه انتقال وي

۱۳۷۴ / ۵ / ۳۱

پښتونخوا، پښور

د اېم. ډي. د سي دفتر

ډېر افسوس دی د مېړو بده خواري دی
 افغانانو کې نفاق سراسري دی
 نن اغیارو راته سوک خولې ته نیولی
 موږ پرون پورې پر کړې باداري دی
 په خپل کورمې پیداشوي ملک یې وران کړ
 خو لوی شوی د پردو په نغری دی
 تجربه د بل لیدو نه پیدا کېږي
 په ملا کروپ ځي داعادت دهرښکاري دی
 آبادي د وران وطن په ټولو فرض ده
 یو وحدت یو اتفاق ډېر ضروري دی
 له جنگونو چور تالا نه یو ډېر سترې
 خدای لپاره نور کړئ بس دا کمزوري دی
 خلک پورته د اسمان په لور روان دي
 زموږ په برخه د اغیارو مزدوري دی
 ستا تسبیح زما قلم د ده ټوپک وي
 چې دښمن په څه وهل شي هونیاری دی
 (بې ریا) نور یې د خدای په هیله پرېږده
 په دې خاوره هر چا کړی جواړی دی

۱۳۷۴ / ۵ / ۱۴

کندهار، کندهار ښار، د احمد شاه بابا زیارت

بد چې بد کوي بدي ځان سره يوسي
 ښه چې ښه کوي ښادي ځان سره يوسي
 خوشبختان دي په دنيا کې هغه خلک
 چې نهکمرغه آزادي ځان سره يوسي
 کور او کلي گاونډيان به ټول آباد وي
 چې د يو بل همدردي ځان سره يوسي
 که ماشوم له کوچوالي زحمت کاږي
 په آخر دانشمندي ځان سره يوسي
 هغه مري د خداي نه بخښي هېڅ کله
 چې حقوق د بل ژوندي ځان سره يوسي
 هغه زوی به تر ابده خراب نه شي
 چې احسان د خپل پردي ځان سره يوسي
 داسې ښکلي به بيا روغه ورځ نه گوري
 چې د چا زړگي بندي ځان سره يوسي
 شاعر نه دی چې په مينه سوی نه وي
 که کتاب د شيخ سعدي ځان سره يوسي
 (بې ریا) نهک بندگان د خداي خوښه بري
 چې دنيا نه پابندي ځان سره يوسي

۱۳۷۴ / ۵ / ۱۸

زابل، د قلات ښار، د جمهوريت څلی

څنگه خوا ته غلی راغلې ورین تندۍ شوې
 نه د حال احوال معلوم و نه لید ی شوې
 ما د مړو کلي کور کې لټولې
 ډېره بڼه شوه چې په خیر سره ژوندی شوې
 چې مې زړه له مینې ډک و رانه لارې
 چې تهمت شوې بیامې غاړې غړوندی شوې
 ما ته هغه شېبه ډېره بڼه یادېږي
 چې ما چغې درته کړې ته گړندی شوې
 محبت د عاشقانو بڼې گلزار دی
 په دې بڼې کې نه لاله شوې نه ریدی شوې
 تنها زه یم چې مې خیال خاطر کې ته یې
 ته زما په غم کې کله ژړندی شوې
 ما په ډېرو سلام نه کړو ستا لپاره
 آفرین ستا په غیرت شه چې پردی شوې
 په نازونو اداگانو مې پیرلي
 اوس د بل تسبیح کې ښکارې چې خدای شوې
 (بې ریا) په لاره څه ځمکې ته گوره
 پوه شوم نور د خوږویانو خولې خندی شوې

۱۳۷۴ ۷ / ۱۱

پښتونخوا، پېښور

د اېم ډي د سي دفتر

که دروغ وي سرمې خورند کړی تناب کې
 ډېر دردونه مې ليدلي انقلاب کې
 زه او وخت د وخت خپرې لاس گړېوان وو
 لمبېدم د خپلو اوښکو په درياب کې
 ډېر خوا ږه خواږه ياران وو رانه پاتې
 په آرمان د مور او پلار ومه په خواب کې
 څوک زما سره په غرو رغوروان وو
 چا نغمې ترتيبولې په رباب کې
 چا مې يو طرف د حق په لار ساه ورکړه
 څوک مې بلي خوا پراته وو په عذاب کې
 نن به چا ته شکايت وکړم حيران يم
 د انسان غوښې کېمه شولې کباب کې
 د قدرت لېوني ټول اوس راښکاره شول
 چې مخونه يې وو پټ اسلام نقاب کې
 هغه خلک چې پردي زامن يې مړه کړل
 نن به څه وايي د دې ملت خواب کې
 (بې ریا) دوی چې زموږ سره کولې
 اوس هغه خبرې نه گورم کتاب کې

۷۴ / ۹ / ۷

خوست، د يعقوبيو د ولسوالۍ مقام

امیدوار ورته په تمه وي چې زوی شي
 دا چې زوی شي په هزار رنځونو لوی شي
 که په ښو پسې تلاش وکړي دانا دی
 چې مردارو کې څوک لاس وهي بدبوی شي
 د بدخویه زوی عمل د مور پلار مینه
 لکه تېري نه چې ډک جام واوړي توی شي
 چې اخلاقو نه یې خپل پردی ځورېږي
 رنگ یې وړک شه که په حسن پرې روی شي
 ښکلې لار علم او پوهه ده دنیا کې
 هر چې پوهه کړي حاصله نو زړه سوي شي
 چې دمور او پلار خدمت کې څوک لگیا وي
 حقیقت دي چې اولاد به یې ښک خوی شي
 هدايت د الهي طرفه کېږي
 د چا برخه ښه راحت د چا هی هوی شي
 په وهلو تګولو نه سمېږي
 چې انسان وي په یوه خبره پوی شي
 (بې ریا) داسې اولاد نه امان غواړه
 چې عادت یې گستاخي بد گفتګوی شي

۱۳۷۴ / ۱ / ۲۷

هرات، هرات ښار، د ازادي باغ

په يو آواز به دا جهان خاورې شي
 د انس او جن به نوم نشان خاورې شي
 هېڅ ژوندی سړی به وجود نه لري
 لمر او سپوږمۍ هم به آسمان خاورې شي
 پيغمبران او اولياء په حق شول
 داسې به ډېر د هر زمان خاورې شي
 هېڅوک له مرگه تېښته نه شي کوی
 افسوس په دې چې کافران خاورې شي
 د پاچاهۍ د پرو لښکرو سره
 د غزنوي په شان سلطان خاورې شي
 نن د خواجه بلغار زیارت ته راغلل
 سبا به زه او خپل خپلوان خاورې شي
 چا چې د مور او پلار دعا واخيسته
 په حقیقت کې خوشبختان خاورې شي
 قلمه ستا د خولې خبرې به وي
 زما د گوتو به نوکان خاورې شي
 (بې ریا) تل له خدایه داسې غواړه
 چې د هډوکي با ایمان خاورې شي

۱۳۷۵ ۳ / ۲۴

غزني، د خواجه بلغار ولي زیات

لږ راشه تر خوا جانانه چېرته چې
 بنکلیه بې وفا جانانه چېرته چې
 نن خو د وسېده راته سبا وکړه
 خدای خبر سبا جانانه چېرته چې
 ما د انتظار ترخې لمخې وژني
 ووايه صفا جانانه چېرته چې
 زه به دخپل روح په قيمت وساتم
 وگوره تر شا جانانه چېرته چې
 دا د فقيرۍ ورځې به تېرې شي
 شې به په ژړا جانانه چېرته چې
 کارم دې د مېشې زندگي په لور
 نور يم او زما جانانه چېرته چې
 ډېر مې په سختې کې لوبولې بې
 څه د ده رضا جانانه چېرته چې
 يو خلې په مړو سترگو راوگوره
 مه کوه جفا جانانه چېرته چې
 چې ما (بې ریا) درسته هم بوږده
 مه څه يکسها جانانه چېرته چې

۱۳۷۵ ۶ ۲۶

پروان، جاريکار بازار، خړوبولو پروژې

په هوا کې تاوېدې د انسان غوښې
 شاوخوا کې ښکارېدې د حيوان غوښې
 د ماینونو قربانیان تکه تکه دي
 شوې خورې یې په هر یو بیابان غوښې
 څوک په وړاندوکنه والو کې مرګ وراسته کړل
 له چا پاتې په ډبرال د زندان غوښې
 ظالمان یې ننداره کوي خندېږي
 چې د سپینو شوې خوراک د افغان غوښې
 چې هر چا یې خوند لیدلی نه مېرېږي
 ځکه خوري مې د وطن ګاونډیان غوښې
 هره خوا یې بازار ګرم دی خرڅېږي
 وړي راوړي یې د جهان قصابان غوښې
 هېڅ توتې یې پاتې نه شوه سره لمبه شوه
 رانه غواړي د خپل پلار یتیمان غوښې
 د قطبي خرسانو کار او خدمت دا و
 چې د یو بل ټولوي ماین پالان غوښې
 (بې ریا) ځینې یاران مې غزو کې ورک شول
 د چا خوري په دریابو کې ماهیان غوښې

۱۳۷۵ ۷ ۲

پروان، چاریکار، تورتم دره

لټوم ستا تصويرونه د زړه کور کې
 لولپه شوم بې له تا د هجر اور کې
 سترې ساه مې ستاپه خيال کې خولې ته راغله
 لکه پاتې چې يوه سپرغي وي سکور کې
 نور ستا خوبه چې مې هر طرف ته بيايې
 چې مې ځان درته کړ گرو د مينې پور کې
 ډېرې سترگې مې له سترگو سره جنگ کړې
 چې مې تا ته درکړ ځای د سترگو تور کې
 هزاران ښکلي مې هرې خوا ته گرځي
 تسله مې د زړه نه شته يوه لور کې
 ستا له غمه مې له تن لوڅري خېژي
 لکه خس چې شين لوگي شي په تنور کې
 په دنيا کې د وصال خوشحالي غواړم
 خداي دې مه جدا کوه رانه په گور کې
 ستا تر څنگه مې په سر سترگو قبول دي
 که تل پروت وچ جواړي وي راته سکور کې
 د ژوندون په څوړي ښکته ور روان يم
 پاتې نه شوم (بې ریا) د ځواني زور کې

۱۳۷۵ / ۹ / ۹

کابل، کابل ښار، خوشال خان مېنه

گرانو ځوانانو د صحت او ځوانۍ قدر وکړئ
 ځواني هوسي ده د هوسي صحرانۍ قدر وکړئ
 هره شپه ورځ هره لحظه د گل غوټۍ په شان ده
 په دواړو سترگو د ژوندون گلدانۍ قدر وکړئ
 د بدبختۍ او نابودۍ په کره لاره مه ځئ
 د آینده او خپل اولاد شتمنۍ قدر وکړئ
 نور دې نشولعنت نه ځان اونور ملگري خلاص کړئ
 د دې لعنت نه د امان امانۍ قدر وکړئ
 که په نه شو درته څوک بد رد سپکې سپورې وايي
 ستاسې په گټه ده د دې بدبینۍ قدر وکړئ
 تاسې ته تل سترگې په لاره دې خوږو ځوانانو
 د مور او پلار کلي او کور کورنۍ قدر وکړئ
 په خوږه ژبه معتادان له بدې لازې ژغورئ
 د خپل ورور زوی هر وخت په ډېر آسانۍ قدر وکړئ
 بس له بديو غلاگانو چور څه نه جوړېږي
 د بیت المال او فلبریکې کمپنۍ قدر وکړئ
 (بې ریا) ټول ځوانان له ځانه سره ولمسوه
 د وران وطن یو ځل د بیا ودانۍ قدر وکړئ

۱۳۷۶ / ۱ / ۱۱

خوست، د کرېز ولسوالۍ خاونه ډاک

چې رايادې حادثې د بېلتانه شي
 په ما ډېر ډېر آرمانونه مېلمانې شي
 مرور جانان به بېرته راپخلا کړي
 که مې هيلې اميدونه پښتانه شي
 د ښايست او مينې دارنگه مضمون دی
 عاقلان د زمانې پکې شپانه شي
 محبت خوند او مزه هلته پيدا کړي
 چې خورې ورې تنې د گربوانه شي
 وېرې خولې به د شبنم څاڅگو ته خاندې
 چې په لاله د عشق بيا گلان راشنه شي
 دا د وخت او د حالاتو تماشي دي
 چې مې اوښکې په مثال د بارانه شي
 ته او حسن دواړه يو شئ محبته
 زړه مې ښه وخورئ چې پاته درنه نه شي
 همېشه به د يار عشق غزلې ليکم
 که په غوښو مې ماړه مېړه تانه شي
 (بې ریا) ته يې په سپينه ږيره پرېښوي
 وخت ځواني ته وکړي غږکه راستانه شي

۱۳۶۷ / ۶ / ۱۲

پکتيا، زرمټ، د خوازکو کلی

خوږه لکه وږمه شوه پرېشانه زندگي
 تېرېږي په ما ډکه له آرمانه زندگي
 په هيله د خوښي مې سترگې خلاصې کړې دنيا کې
 نصیب مې شوله سترې او ستومانه زندگي
 یوې ښکلې لپاره مې ځواني له لاسه ورکړه
 بیا هم په وصال نه شوه مهربانه زندگي
 که رنگارنگ قصرونو محلونو کې اوسېږم
 هرگز زندگي نه ده بې جانانه زندگي
 یوه شېبه زما له نغری چېرته لا نه ده
 مېلمه زما په کور ده سرگردانه زندگي
 فرياد مې د آسمان ستورو غوږونو ته رسېږي
 په ځمکه ده معلومه زما ورانه زندگي
 هغه شمع اوس مړه ده په محفل د شب نشینو
 چې وه یې بليدو باندې روښانه زندگي
 په وار د جدایۍ او هجران شپې په ما تېرېږي
 غمجنه ده دردناکه ده بې شانه زندگي
 په سترې ساه همېش زه "بې ریا" اوسيلي کارم
 بې یاره راته نه ښکاري اسانه زندگي

۱۳۶۷/۷/۶

پکتیا، زرمټ، د کدوس کلی

سرونه چې ژوندي وي د خوليو څه کمی دی
 چې تن وجود سالم وي د کاليو څه کمی دی
 ځوانان که لږ له صبر حوصلې څخه کار واخلي
 په پېغلو کې د مینې عشق سياليو څه کمی دی
 حيا عزت پرده ده هر کار خوند کوي پردې کې
 سينې د هر مين کې اوسيليو څه کمی دی
 اشنا چې زړه مې درکړ خوشالي يې په تافرض ده
 په کلي کې د نورو شين خاليو څه کمی دي
 رېښتيني خپلولي دوستي په سخته پيدا کېږي
 دې وخت کې بامطلبه خپلوليو څه کمی دی
 د يار ديدن لپاره به خيمه وهم په دښته
 چې ژوند وي بې وصاله حويليو څه کمی دی
 ساقي درنه په مينه محبت جامونه غوارم
 نيت ښه کړه د جامونو کنډوليو څه کمی دی
 زما نازک نازک تازه تازه گلان خوښېږي
 په باغ کې د کدوانو او موليو څه کمی دی
 همېش به ارمانجن وي (بې ريا) په دي دنيا کې
 غمونو څه کمی دی خوشاليو څه کمی دی

۱۳۷۶ ۸ ۲۵

پکتيا، زرمټ، د منگل خېلو کلی

خټې ژبې باندې يو بل د حيوان زوی
 رحم نه کړي په انسان باندې انسان زوی
 چې د پل په وینو مال دولت پیدا کړي
 هغه ځان بولي د نر او قهرمان زوی
 شپه او ورځ پیلچه په مټ پټې په شاوړي
 ځان په خره حسابوي د خپل دهقان زوی
 مقتديانو ته د عشر مسئلې کړي
 په ځان نه مني زکات د ملا جان زوی
 د چا لور له جهالت په کور زړه شوه
 د چا زور شو د واده په ارمان زوی
 لکه نر چې د پردیو پښو کې غورځي
 داسې نه و بې همته د افغان زوی
 هر څوک ځان په شجره کې اصيل بولي
 معلوم نه دی د کولال، دم او سلطان زوی
 چې د دین وطن کور کلي په پښه نه شي
 خدايه مه راکوه داسې بې ایمان زوی
 (بې ریا) هغې جامعې کې خپل ځان ساته
 چې واکداروي د چاپلوس او د شیطان زوی

۱۳۷۶ / ۹ / ۲۷

خوست، گریزو، د نوالو کلی

محمد صابر خان بي ريا

د چاپ ځای: دانش کتاب پلورنځی، قصه خوانی، پېښور